

ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ
БЕИНСА ДУНО **I**
И ВЕЛИКО ТЪРНОВО *ТОМ*

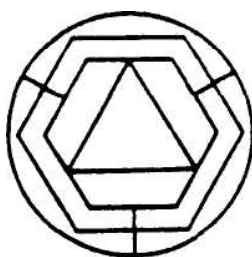
ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО

И ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Документална хроника

ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ
БЕИНСА ДУНО
И ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Документална хроника

АЛФИОЛА 1995

Тази книга е подготвена и се издава със средства на търновската братска група на Общество „Бяло Братство“.

Върху книгата работиха:

Павлина Даскалова — съставител;

Димитър Калев — редактор;

Огнян Георгиев — художник;

Тонка Петрова — технически сътрудник.

Предпечатната подготовка е извършена от Издателство „Бяло Братство“

Първо издание ISBN 954-8139-10-3

ПЪТУВАНЕ КЪМ ИСТИНАТА

Сред някои авторитетни научни и интелектуални кръгове на Запад съществува мнението, че оригиналният принос на България към европейската и световната култура е съсредоточен главно в два социално-духовни феномена: богомилството и учението на Учителя Петър Дънов. По странно стечение на обстоятелствата и двете посочени теоретико-практически системи са отречени по идеологически съображения от най-важната духовно-религиозна институция у нас - Българската православна църква (БПЦ), крепост на традиционното за страната източно-православно християнско вероизповедание. Дали това противопоставяне - освен реалните си последствия в обществената действителност - не е и сериозна крачка към кристализация на вечно търсения и неизменно променящ се критерий за Истината?! И същевременно може ли да бъде случаен фактът, че именно последователите на Петър Дънов смятат себе си за наследници и продължители на делото на богомилите и Христа?! Когато залогът е мярката за истинност в прилагането на Христовото Слово, отговорът на тези и на други подобни въпроси придобива универсално значение.

В последните години у нас твърде много се говори и пише за т.нар. секти. Некомпетентни журналисти и тенденциозно настроени псевдо-специалисти побързаха да причислят към тях и Бялото Братство, създадено на българска земя от П. Дънов през 1900 г. под името Духовно общество „Всемирно Бяло Братство“. Доколкото „секта“ е понятие от каноническия и догматически категориален апарат на Църквата, то в случая меродавна би следвала да бъде оценката на класическото християнско богословие. Изхождайки от официално приетата в БПЦ дефиниция за „секта“, стигаме до единствено правилния извод: **Бялото Братство не е и не може да бъде секта** поради простата причина, че никога не е представлявало формална част от Църквата и следователно никога не се е отделяло от нея.¹ А доколко терминът „секта“ за кратък период от време бе изпълнен изцяло с негативно съдържание заради не дотам безкористните изяви на наши и чуждоземни спекуланти със Словото и защо стана така точно в преходната ни епоха - това вече е съвсем отделен въпрос. И очевидно неговото обяснение лежи в дълбочината на проникновено и обективно прозрение относно закономерностите на глобалното развитие на планетарната разумна общност и нейната поанта - човешкото мислене. А мъдрият ще отчете и проявата на принципи и закономерности, оставащи все още забулени за окоето на емпиричното и рационално познание.

Не бива да избегнем и друг значим въпрос: необходима ли е толерантност и веротърпимост между православните християни и следовниците на Учителя Петър Дънов в България? И ако „да“ - мнение, към което безрезервно се придържаме, - защо и на каква основа? Базата за взаимно разбирателство притежава изключително солиден теоретичен фундамент: Бог е Един за всички люде, ние вярваме искрено в

¹ 1 Ср. Д. Дюлгеров, Ил. Цоневски, Учебник по мисионерство, София, 1937, (фототипно издание — София, 1992), с. 245.

Него и изповядваме Иисус Христос като Негов Единороден Син, Изкупител и Спасител на рода човешки. Благовестието на Учителя от Назарет е Божествена перла на небесната премъдрост, откриващо Пътя към духовното Царство, където властват Любовта, Мъдростта и Истината. Евангелието е едно за всички хора и за всички времена, а Всевишният единствен има право да съди кои от нас живеят според него и кои са се отклонили или отпаднали от Пътя.

Съвременният живот в нас и около нас сам поражда практическото основание за мирно и добронамерено съжителство на различни религии, учения и теоретични концепции. Повече от всякога до днес е въпиюща нуждата да изграждаме духовни мостове помежду си, да приемаме веруюто на инакомислещия, да създаваме в Духа безкористно и мащабно. Красивата сграда на бъдещия общ европейски дом вече излиза от сенките на благородното стремление и придобива контурите на жадувана реалност. Сигурно не е толкова далече и денят, когато същата тази идея ще израсне в плът и кръв за цялото човечество. Макар и все още неутолими, порази-телно хищни и ненаситно разрушителни в малкото и голямото, силите на мрака безнадеждно губят позиции. Техен бе вчерашният ден. Днес сме свидетели на могъщата битка за надмощие, в която Светлината е неизбеж-ният победител. Утре е въплътеното мечтание за хармония, братство и човешко съпричастие.

Утре е Денят Господен, за който разказва упорито Писанието и под чието небе ще има място за всички, извървели достойно своя скромн и неповторим път.

Константин Златев

православен богослов

ВЪВЕДЕНИЕ

Спомените, събрани в тази книга, започнах да събирам през 1970 г. За това много настоятелно ме помоли д-р Вергилий Кръстев, на когото специално благодаря. Един по един прибавях в папката писма, отделни случки, биографии на търновци - всичко, свързано по някакъв начин с пребиваванията на Учителя Петър Дънов в старопрестолното Велико Търново. Успях да открия братя и сестри, техни деца, внуци, роднини, които откликнаха на молбата ми - разказаха ми за това, на което са били сви-детели. Предадоха ми документи, биографични данни, фотографии и всичко, което имаха, за да съставим този сборник и за да може всеки, който желае, да го прочете и по този начин да се пренесе към атмосферата от началото на века, към хората на този град и към вълненията при посещенията на Учителя.

Д-р В.Кръстев ми изпрати копия от писмата на Учителя до семейство Иларионов. В София се срещнах с дъщерята на Анастас Бойнов - Николина Стубел и записах разказаното с много любов от нея. Разговарях и със снахата на семейство Дойнови - деветдесетгодишната сестра Гина Папа-зова от с. Дебелец, която ме зарадва с енергичността си и с живата, бистра памет.

Не можах да се срещна лично със сестра Цветана Щилянова - худож-ничка от рода на Велчо Атанасов-Джамджията. Тя имаше тежко болен съпруг, а и нейните осемдесет и пет години допълнително я обременяваха. Поддържахме връзка чрез писма. Разказа ми за живота на майка си - Анастасия Джамджиева, за гостуването на Учителя, за нейните преживя-вания. Предостави ми и ценни фотографии, за което ѝ благодаря още веднъж.

Не успях да се свържа с роднини на търговеца Иван Дивитаков и жена му Венета, както и с близки на Здравка и Драган Попови, които сигурно биха допълнили още повече картината от онези години. Изчезнаха и историческите записки на брат Николай Нанков, а това усложни много възстановяването на събитията по години. Изминалите от тогава повече от седемдесет години бяха направили своето и ни изправиха пред куп препятствия.

Като събрахме по-важните биографии, ние, членовете на Търновската група, ги отпечатахме на машина в четири екземпляра и ги подвързахме, та който има желание, да може да ги прочете, да направи справка, да си спомни за някои хора и събития.

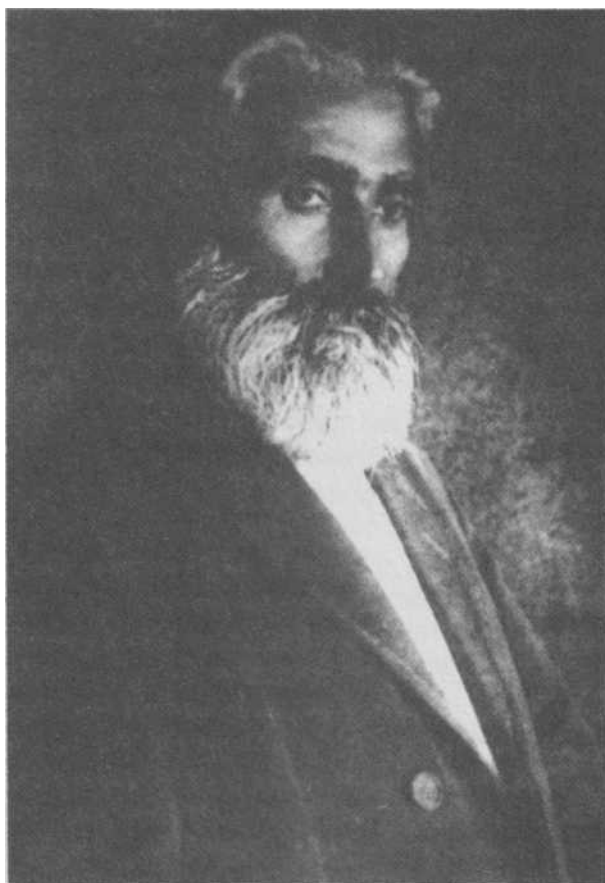
Сега, след като посветих много време на тази работа и прочетох толкова много страници, ми се иска да отбележа тези моменти, които правят най-силно впечатление при пребиваването на Учителя във Велико Търново. От началото на века до 1925 година Той е бил по няколко месеца в годината тук. Предпочитанията му към В.Търново не са свързани толкова с ролята на града в историята на България, а преди всичко с особеното му физико-географско положение - важен магнетичен център на земята. Така търновци са имали щастието да общуват с Учителя, ценейки го като лечител, френолог, малко по-късно като ясновидец. Присъствието му оказва осезателно влияние върху живота в града, а това предизвиква завистта и реакцията на Светия Синод. Така през годините 1913, 16, 17, 18, 23 и 24 години съборите на

неговите ученици и последователи, обединени от началото на века във Веригата, а по-късно в духовно общество „Бяло Братство" или „Всемирно Бяло Братство", са забранени. През 1915 г. съборът е разтурен от търновския владика Йосиф и тъста на Любомир Лулчев - полковник Ст. Радойков. През 1922 г. Светият Синод и Търновският владика Филип вземат решение да се отлъчат от Църквата всички бели братя-дъновисти, а Учителя е обявен за самоотлъчил се. Първа от Църквата е отлъчена Гина Папазова от с.Дебелец (от свещеник Кънчо Паунски), а след това и всички останали. Уволняват учители, офицери и пр. и пр. През 1925 година православните архиереи в Търново събират подписи против организирането на съборите в града. Същата година съборът е разтурен на четвъртия ден. От следващата година съборите се провеждат в София.

Едно тъжно съвпадение ни връща назад в историята. През 1211 година в Търновград на Църковния събор, организиран от цар Борил, богомилите са осъдени по най-жесток начин, анатемосани са и на практика принудени да напуснат България. Кой загуби от това, всички се досещате; кой спечели също знаем. А ако хората трябва да се учат от грешките си, нима това не важи и за държавите, та посрещаме духовните вестители по такъв начин?

С тези въпроси посрещаме днешния ден и ни се иска с написаното в тези страници да си припомним какво е било, да се огледаме сега и да си пожелаем мир и любов.

Павлина Даскалова

Учителя П.К.Дънов е държал около 7500 беседи, засягащи всички духовни и житейски въпроси. Бил е много добър музикант, забележителен цигулар, имал е приятен баритонов тембър, свирил е и на пиано. Завещал ни е много интересна самобитна музика, многообразна, включваща различни елементи: духовни, народни, религиозни, танцови. Изключителен интерес представлява Паневритмията (висш космичен ритъм), своеобразно отражение на Неговото учение с помощта на изразните средства на три изкуства: хореография, музика и поезия.

*Учителя ни остави една велика
наука, която има за основа Любова,*

Мъдростта и Истината.

Боян Боев

Петър Константинов Дънов е роден на 11.07.1864 г. в с. Николаевка, Варненско, в семейството на видния български възрожденец - свещеник Константин Дъновски. Дядото по майчина линия - Хаджи Атанас Георгиев - е също известен възрожденец и голям родолюбец, посветил дълги години от живота си на борбата за църковна свобода и създаване на българско училище.

Средното си образование младият Петър Дънов получава във Варна и Свищов. През 1888 г. заминава за САЩ, учи една година медицина, а след това завършва богословие в Бостънския университет. Завръща се в България през 1895 г. и се установява в гр. Варна при сестра си. Следващите пет години Петър Дънов прекарва в уединение, във вътрешна работа, за да добие „озарение отвътре“ за това, което му предстои да извърши в следващите десетилетия, а именно да подготви умовете и сърцата на хората за новата Шеста раса, за Новата Култура, която иде вече на земята. Особено важна за него е годината 1897, която внася коренен прелом в неговия живот. Върху него слиза Духът на Истината, за който говори Христос в Евангелието от Йоана, глава 14. Така в Петър Дънов се вселява Всемировият Учител на бъдното човечество, което става на няколко етапа.

Междувременно, през 1896 г. Петър Дънов издава книгата „Наука и възпитание“, в която излага основните си идеи, които по-късно развива в своите беседи и лекции. През 1898 г. той изнася пред варненското благотворително дружество „Милосърдие“ беседата „Призвание към народа ми, български синове на семейството славянско“, в която определя мисията, с която е изпратен на земята:

„Аз ида отгоре по висше разпореждане на Бога, нашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с великата мисия да ви предупредя от лошия път и да ви благовестувам Истината и Живота, която слиза от небесните жилища на Вечната Виделина да просвети всеки ум, да възобнови всяко сърце, да въздигне и обнови всички духове, отбрани чада на Истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което славянското семейство - коляното Юдино, ще стане огнище. На вас, славянското семейство, се отрежда една свята длъжност в Царството на Мира, който иде, приближава.

Вас ви очаква едно светло бъдеще. Вождът на спасението, Помазаникът Сионов, Царят Господен, Братът на страдащите пристига във всичката своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на този свят".

През 1898 г. Учителя влиза във връзка със своите първи ученици и ги кани на събор на Бялото Братство, състоял се през 1900 г. в гр. Варна. Тази е годината, в която се поставят основите на новото общество, на което се възлага великата задача да промени съдбините на България, славянството и на цялото човечество.

От 1901 г. Учителя започва активна обществена дейност, като в продължение на 12 години обикаля всички по-големи населени места в България, изнася различни сказки и прави множество френологични изследвания на българите. През тези години, по време на своите обиколки, Учителя влиза във връзка с по-будните души, които създават първите братски кръжоци в България.

ЕНЕРГЕТИЧНИЯТ ЦЕНТЪР НА БЪЛГАРИЯ

Велико Търново е било едно от любимите места на Учителя, което Той често е посещавал. Тук от 1910 г. започват да се провеждат съборите на Бялото Братство. Защо Учителя избира именно Велико Търново? Отговор на този въпрос може да ни даде едно **писмо на Боян Боев** от 10.11.1950 г. до търновския ръководител на Бялото Братство Стамат Тодоров:

„Учителя казва, че има едно магнетично течение, което иде от Хималаите и минава през областта на Търново. От Търново се спущат няколко клона магнетични течения в разни посоки. Един клон отива към Сините камъни при Сливен, оттам продължава към айтоските върхове и по-нататък. Друг клон отива от В. Търново към Света гора и т.н. Ето защо В. Търново е мистичен център и ненапразно Учителят избра В. Търново за съборите."

Учителя казва в една съборна беседа от 1922 година:

„Ние идем в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново? Аз съм го избрал като един център, дето земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на техните ниви, да раждат повече жито. Това имам предвид."

На първия събор, състоял се в Търново (1910 г.), на Учителя е зададен следният въпрос: **„Какво значение има за българския народ събирането тази година на Веригата в Търново?"**

Учителя отговаря: „Ние се срещаме в Търново през тази година, за да решат духовете какво трябва да правят с България. Събрахме се в Търново още и затова, защото всички духове са живяли тук и затова се събират. Те гледат сметката на България и резултатът от тази сметка ще бъде известен бъдещата година."

По този въпрос сестра **Мария Тодорова** казва: „Представете си, че сте през онази епоха в Търново, където Учителя започва да организира съборите на Бялото Братство. А защо там ли? За това имаше дълбока окултна причина, основаваща се на

едно знание, което идваше от вечността, от времето на зараждането на живота на земята и от времето на организирането на този живот от Духа. На много места Учителя беше споменавал, че във В. Търново се срещат много земни, електромагнитни и електрически влияния от цяла България с влиянията, които идат от Хималаите, Алпите и Америка. Това бяха надземни влияния на електричество и магнетизъм, това бяха подземни съединителни връзки между пластовете от минали епохи на земята. Учителя отиде във В. Търново да използва онова космическо течение и онова влияние на земния магнетизъм и електричество, за да ги закрепил едновременно с изявлението на Божествения и Христовия Дух, изявяващи се чрез Него, и да създаде една благоприятна атмосфера в Търново, а оттам - едно омекотяване на атмосферата около българските глави и в българската аура изобщо." (Виж „Изгревът" на Бялото Братство", София, 1993 г.)

Горепосочените изявления са потвърдени и в по-ново време от изследванията на редица учени, съставили т.н. икосиедро-додекаедричен модел на земята (ИДСЗ).

1900 -1902 ГОДИНА

ПЪРВИ СРЕЩИ С ВЕЛИКО ТЪРНОВО

По време на своите пътувания из България, започнали през 1900 г, Учителя влиза във връзка с първите си ученици, сред които са търновците Мария Казакова, Елена Иларионова, Константин Иларионов, Анастас Бойнов и др.

Мария Казакова е първата ученичка на Учителя. Родена е в Сливен през 1852 г. Средно образование получава в Американския колеж в Стара Загора. Омъжва се за образован и влиятелен гражданин от гр. Тулча, който скоро почива. След смъртта на мъжа си Мария заминава за Русия и завършва там висшето си образование (най-вероятно педагогическо). След завръщането си в България работи като учителка, а към края на живота си - като помощник-директор във Великотърновската девическа гимназия. През 1900 г. се запознава с Учителя, когото тя нарича г-н Дънов, и до края на живота си поддържа с Него оживена кореспонденция. От 6.09.1903 г. Той започва да са обръща към нея със „сестра“ вместо с „госпожа“.

През лятото на същата година я кани на събора във Варна, на който Мария не отива, но от следващата, 1904 г, до смъртта си посещава всички събори. По оставените писма, спомени и други документи, свързани с нея, можем да съдим, че по характер е била много смела, активна, общителна и открита. Умира на 25.11.1908 г. във Велико Търново.

В настоящия сборник публикуваме всички достигнали до нас писма от Учителя до Мария Казакова, по реда на тяхното изпращане.

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

Нови Пазар, 10.XII.1900 г.

Любезна Госпожо М. Казакова,

Вашето писмо от 1-ви Декември приех и четох с внимание всичко, което ми пишете. Малко късно Ви отговарям, но това е в следствие по някои непредвидени причини. Надявам се писмото ми да Ви намери в добро и весело разположение на духа. Гдето присъствува Духът, там има свобода. Такова душевно състояние е драгоценно.

Бъдете уверени, приятно ми е като знаей, че Вие се интересувате от един предмет, който е тъй важен в себе си. Нам принадлежи да се осветлим по-отблизо с бъдещето, което ни очаква. Духовният свят е целта на нашето съществуване и ние не трябва да губим отпред очи тая цел. Този духовен мир е говорил непрестанно през всички времена. Той е говорил някога по-ясно, някога по-тъмно, някога по-силно, някога по-слабо — всичко е зависело от нашето духовно състояние. Има различни степени на Неговото проявление. В най-ранна възраст Той е говорил със звук. В съзнанието на Адама Бог е говорил с глас, както баща към сина си. „Чух гласа ти, казва Адам, но се убоях“. Знаем, прочее, какви бяха причините и последствията от това вътрешно отчуждаване и мрака, който настана за Адамовото потомство. Тъй щото, бе необходимо Бог да премахне онова поколение, онзи развратен род и да постави Ноя за начатък на нов род, от който избра Авраама, за да го направи баща на верните и на когото благоволи да се открие в образ човечески, за да укрепи неговата вяра. Знаем историята по кой начин Бог възпита Авраама, докато се развие в него онова благородно семе на духовния живот и да развие в него непоколебима вяра, която му отвори пътя да види бъдещето, което го очакваше заедно с всичкото негово потомство. И когато настанаха усилените времена, Бог се яви на Мойсея във вид на горящ огън в къпината, от която му даде да разбере за Неговото присъствие. „Изуй чехлите си, казва, защото мястото, на което стоиш, е свято“. Какви чудни думи, какво велико значение! „Моят ангел, казва Господ, ще бъде с тебе. Не бой се, няма смърт за онзи, който Люби.“ И Христос дава по-ясно и пълно съдържание, като казва, че „Бог не е Бог на умрелите, но на живите и в Него всички живеят“.

С влизането, обаче, на обетованата земя, която е символ на бъдещето, начинът на Божието общение се изменя. На някой от пророците Той им е говорил във вид на видение, както на Даниила и Езекиила, които могат да се нарекат „зрящи медиуми“ или посредници само във висша степен; на други Бог е говорил чрез вдъхновение, такива са Исая и Еремия. По тая прогресивна стълба, по която видя Яков да се качат и слизат ангелите Божии, се завърши предназначението на Стария Завет, който имаше за цел да ни приготви за един много по-съвършен.

Във втората стадия пред нас се открива много по-великолепна сцена на духовния мир, върху която се полага Новият Завет на Евангелската вест, на която Христос става Начало и Глава. Първият Адам бе жива душа, а вторият — животворящ Дух, слезнал от Небето. И действително, пред очите на душата ни се разкрива един свят, от който пълчища от небесните войнства слизат на земята, като ликуват с химни и песни: „Слава във вишних Богу, и на земята мир, в човеците благоволение". И право казва Христос: „Аз дойдох да свидетелствувам за Истината." И каква е тази Истина? Тя е думата, която е изразил Господ да се въплоти, ней принадлежи вечността и блаженството. Мойсей нищо не ни каза за безсмъртието, за бъдещето на душата. Обаче Господ, Който слезе в лицето на Христа, дойде да ни убеди и да каже със своя живот и възкресение, че в дома на Нашия Небесен Баща има много жилища, определени за нами. Има ли още място за съмнение? Не, Господ казва: „Имам още много неща да Ви кажа, но сега не можете да носите, но когато Той, Духът на Истината, Който Аз ще Ви пратя от Отца, слезе да живее във вашите сърца, Той ще Ви научи и припомни всичко, що съм ви казал."

И тъй, действията днес на Духа Божий са много по-обширни и по-силни, отколкото са били в миналото. Виделината, която ни заобикаля, е необходима. Пред нас стои Истината, която ни пита: „Какво мислите за Христа, чий Син е?" Да, Той е Божественият младоженец на всички души. Само в Неговото обединение ний ще намерим и постигнем онай вечна цел — да влезем в обятията на Божията Любов. Не, Господ не ни е забравил, но Той ни привлича с нишките на Своята Любов. Той говори нам ясно и небето е свидетел.

Тая небесна Истина ние можем да проверим, да опитаме и приемем по различни начини; то ще зависи от духовната чистота на душата. Може чрез видение, чрез внушение, чрез вдъхновение. Може да я приемем по един съзнателен начин или безсъзнателно. Думата внушение е средство, по което една мисъл може да ни се придаде. Внушението може да дойде по един съзнателен път или по един несъзнателен. В това няма нищо чудно. Внушението е един метод за съобщение, много по-еластичен, отколкото нашата физическа реч. Запример, по-голямата част от нашите днешни познания ние сме ги приели по внушение. Що е четенето, ако не едно леко и приятно внушение? Внушението е от няколко степени: първо, в кръга на нашата воля, когато иде по съгласие; и във от кръга на нашата воля, когато прониква несъзнателно. Висшите и низшите духове си служат постоянно с тоя метод, понеже е по-подходящ на нашия ум. Една мисъл може да премине от един източник в други посредством силата на ума, стига умовете да се намират на еднаква степен на подготовка. Но тъй като всички умове не са еднакво развити, както помежду нас, тъй и помежду духовете, става така, че една мисъл минава през много среди, докато вземе форма най-подходяща за нас, от което се ражда една мъчнотия и не можем да се уверим откъде иде тая скитница, тая мисъл, която по съдържание носи благородно произхождение, а по форма ни се вижда твърде бедна и простишка. Също както във физическия свят, когато един лъч минава от една по-рядка среда към една по-гъста, се пречупва и ни дава едно лъжливо местоположение на предмета. Кой не знае, че изображението на много предмети ние ги приемаме в обратна форма?

Прочее, за да познаем дали една мисъл, която сме приели, е Божествена, трябва да гледаме дали има съгласие помежду ума ни и сърцето ни. Защото образа на коя и да е мисъл ние приемаме чрез силата на ума, а съдържанието — чрез силата на сърцето. Тия са две огнища на духовния живот, приспособени към различни цели на вселената. Посредством ума ние добиваме външните понятия за света, а посредством сърцето — тяхното значение. На ума говори светът, на сърцето — Бог. Има два начина на съждения: логичен, т.е. посредствен, и интуитивен или непосредствен. Единственото място, от което Господ може да ни говори, то е сърцето.

Има три степени, по които душата минува; те са физическо, духовно и умствено. Във физическото преобладават простите чувства и влечения, в умственото — способностите, а в духовното — висшите стремления на Духа: върховното самосъзнание за безсмъртието, в което вселената се разкрива в своята вечна и необятна форма, а Бог се представя за виделина без никаква сянка. И въпреки всичкото неверие и невежество, душата не може да избегне от постоянното течение на тая виделина, която прониква всичко. Истината е нещо, което не мени своята тежест. Тя е постоянна и неизменна в своите действия и нейната притегателна сила не се мени от разстояние. По тази причина нещата на духовния свят са вечни. Божествените мисли имат особен отпечатък. Те се познават по своята животворяща сила. И право е казал Христос, че „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко слово, което излиза из устата Божии."

Спиритическите явления са една подготвителна сила, която иде по Божие разпореждане да ни подготви за едно славно бъдеще, да разкрие скритите неща и да ни запознае от по-близо с този свят, за който се приготвяваме. Павел казва на едно място в своето послание, че бил въздигнат до третото небе и чул и видял неща, които не могат да се изкажат с човешки език. Ако Бог е благоволил да ви посети и да ви привлече вниманието по един или друг начин, в това не се съмнявайте. Какво може да бъде поръчителството на един пратеник Божий до нас, освен да ни засвидетелствува, че Бог е верен, многомилостив и благоутробен, че желае ний да Го познаем и да се спасим, защото в Неговото познание има живот вечен. Не са знаците, слоговете и думите, които дават вътрешната приятност и хубост; то е съдържанието, което е просмукано в тях, Духът, Който вее. Всички други неща са средства, стъпала, спомагала, удобства, улеснения, едно от друго по-приспособени да пренесат Божествената мисъл, която се отправя към всекиго едно от нас. „Днес ако чуете гласа Му, казва Писанието, не ожесточавайте сърцето си", т.е. ако Господ Ви посети, не затваряйте вратата на сърцето си, но Му отворете и Го приемете да влезе и да ви стане гост. Ето каква е целта на спиритизма като наука: да докаже на днешния свят, че има нещо повече от това, което виждаме. Да, несъмнено ние сме заобиколени с множество невидими наши приятели, които зорко следят всичко, което се върши с нами; „Не са ли те всички служебни духове, проваждаеми да слугуват на тези, що ще наследят спасение". Евр. 1;14. Бог е около нас навсякъде. „В Него живеем и се движим", казва Павел.

Засега, като завършвам дотук с предмета, ще Ви помоля, ако обичате, да ми изпроводите някои от Вашите съобщения със следущото писмо, за да ги прочета. При това ще бъда радостен да ми съобщите всичко, което считате за добре. Ако остават някои неща тъмни, те след време сами по себе си ще се обяснят, само [да] имаме доброто сърце да търсим Истината. „Чистосърдечните ще видят Бога.“ При това помнете, че всичко на онези, които Любят Господа, им съдействува за добро. Господ да Ви ръководи и просвещава според добрата Си воля. Почвайте и свършвайте всичко в духа на молитвата, за да се ускори идването на Царството Божие помежду ни, да се всели в сърцата на всички.

С поздрав в Господа.

П.К.Дънов

Адресът ми засега е както в началото на писмото ми. Тук се намирам.

Както виждаме, в това писмо Учителя разяснява някои важни духовни въпроси. Това Той прави и в много от следващите си писма до своите първи ученици. И това е съвсем естествено, като се има предвид, че Школата се открива много по-късно. Писмата са били най-добрата възможност за Учителя да даде на своите ученици знанията, съставляващи основата на Новото учение.

Тук трябва да поясним, че когато се завръща от Америка, Учителя заварва организиран спиритизъм сред българската интелигенция. Ето какво си спомня по този въпрос сестра **Мария Тодорова**:

„ Когато се отвори Школата през 1922 г, ние заварихме възрастни приятели, които бяха съратници на Учителя още от началото на века. Всички без изключение бяха минали през спиритизма. Спиритизмът като явление беше широко застъпен през онези години. Учителя бе казал, че спиритизмът е допуснат като едно явление и необходимост, за да се покаже и чрез него да се докаже, че има бариера между физическия и невидимия свят. Един от първите ученици на Учителя, д-р Георги Миркович, е от първите, които внасят в България спиритизма от Европа. Когато Учителя открива съборите, постепенно извежда приятелите от спиритизма.“ (Виж „Изгревът“ на Бялото Братство“, София, 1993 г., стр. 295-296)

В онези години В. Търново не е правило изключение. Имало е няколко спиритически клуба, а членовете на три от тях стават последователи на Учителя. Първият клуб е бил в Турската махала, до моста, в дома на Кина Маркова жена на районния съдия. Членове на този клуб са били Христина Александрова, Мария Кочемидова, Стефан Куртев и др. Вторият клуб е бил на Зорица Петкова, която е живеела до Стамболовия мост. В него са влизали Мария Карачорова, Стефанка Симеонова и др. А в клуба на Мария Казакова са членували Елена и Констатин Иларионов, Иван и Мария Дойнови, сем. майор Недялков и сестри Досеви. Всички тия хора са проявявали

силен интерес към духовното и затова още през 1900 г. са поканили Учителя да присъства на спиритическите им сеанси.

Две години по-късно, на 2.06.1902 г., Учителя пише на Мария Казакова:

Варна, 2.VI.1902г.

Уважаема госпожо Казакова,

Пътищата на Господа са неизследими. Има много неща в живота неясни и тъмни, но бъдещето носи тяхното разяснение. Изисква се търпение и Вяра, за да възприемем всичките Негови обещания. Изпълнението на Божията Воля е вечното добро, а познанието — Негов живот вечен. Трябва да чакаме, докато Господ се облече в сила и мощ. Вашето желание, което имате, ще се изпълни, но на времето, което Бог е определил. Само съблюдавайте шепненето на онзи вътрешен дълбок глас. Господ е, Който извършва спасението, а Неговият Дух изработва вътрешното осветление. Странници и пришълци сме тук. Нашето отечество е горе.

Ще се видим пак. Трябваше да тръгна по-рано, отколкото предполагах, понеже имаше да извърша нещо, което беше належащо. Тук, може би, ще се бавя по-дълго. Наскоро писах на д-р Миркович и очаквам отговор от него. За последствията на съобщенията после ще Ви съобщя.

Мир да бъде с Вас.

Ваш верен: П.К.Дънов

Бургас, 18.VIII.1902 г.

Люб. М. Казакова,

От дълго време съм имал намерение да Ви пиша, но съм отлагал за по-благоприятен случай. Обаче, времето върви и ние — заедно с него; и няма съмнение, че благовремето трябва да се създаде, инак отлагането няма смисъл. Мене ми беше желателно да посетя Търново изново, но това съм заставен да отложам за по-насетне, понеже така е добрата Воля на Господа и ние се ръководим според ръководството на Духа. Има много неща, върху които можехме да обменим някои мисли, но тях ще трябва да отложим за други път. Търпението в живота е добродетел. Това сме опитали и разбираме смисъла на живота. Животът седи в познанието на благата Воля на Нашия Небесен Баща, Който ни е пратил в тоя свят, за да се подвизаваме и усъвършенствуваме в добродетелта. А добродетелта е благо на живота. А това благо го изразява Христос.

Несъмнено, има много неща, които вашата душа желае да придобие, но те ще Ви се дадат постепенно. Господ, Който Ви е възлюбил и Който бди за доброто на душата

Ви, има много добри неща, спазени за Вас. Само Той е, Който може да Ви изпълни с необятната Си Любов. И Аз зная, че Той ще стори това, за да имате Неговия мир и Неговата радост. А това е велико благословение. Мене ми е казано да Ви съобща това. И Аз бързам да Ви принеса тази радост. Изпитите на Вашия живот са били стъпала, които да Ви доведат по-близо до Истината и до Тогова, Който Ви Люби. Да, пътищата Господни са чудни! И Аз се радвам като съзирам Вашето вътрешно стремление към Истината на живота. Дерзайте, прочее! Стойте твърда и непоколебима, укрепявайте вярата си, приготвявайте ума си, времената са зрели. Този народ, в когото живеем, ще се събуди и Господ ще го възкреси в Духа на Своята Любов. Всички онези, които спират неговия напредък, ще се премахнат. Ние ще бъдем свидетели на Неговия Дух.

Един наш приятел тръгна закъм Търново като турист и Аз му препоръчах да се срещне с вас. Надявам се да Ви е посетил. Той се вика Тодор Стоименов. Ние имаме тук с няколко наши приятели среща и държахме няколко сказки за общо усилване на вярата. И Господ е бил помежду ни. Тук засега е д-р Миркович. И Аз Ви поздравявам от страната на всички. Там е приятно като знаят, че имат една сестра, подобна там по дух и стремление. Нашата сила е в това, да бъдем всички ръководени отгоре. Които са ръководени отгоре, те са синове Божии.

Ако сте разположени духом да пишете, адресът ми е: Книжарница Арат Велчев. Оттук мисля да замина за Ямбол, гдето ще държа, ако е рекъл Господ, няколко сказки.

С искрени поздрави.

Ваш верен: П.К.Дънов

1903 година

През лятото на 1903 година Учителя посещава Търново, като изнася сказка по френология в читалище „Надежда“, посетена и от Елена Иларионова.

През тази година продължава кореспонденцията с Мария Казакова. Запазени са шест писма.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА

ЗА СЕСТРА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Родена на 16.03.1878 г. в Пловдив, в семейството на видния български възрожденец Райчо Попхристов. Имала трима братя. Баща ѝ притежавал петролни кладенци в Пловдив и с получените от тях средства обличал и въоръжавал много чети, които излизали от Румъния. Помогнал също и за оборудването на българските опълченци. Когато малката Елена станала на 40 дена, бащата продал всичко и се завърнал в родния си град Габрово. Станал народен представител, но скоро след това поминал. След като починала и майка ѝ, Елена била изпратена в девическия пансион във Велико Търново. Интересно е да се отбележи, че през първата година от пребиваването си там Елена живяла в една стая с Иванка Ботева. Младата Елена завършила гимназия през 1896 г., учителствала две години, а след това се омъжила за офицера Константин Иларионов. Няколко години по-късно и двамата станали едни от най-ревностните последователи на Учителя. Елена Иларионова умира през 1946 г. В края на живота си тя описала своите спомени, свързани с Учителя. Всички използвани цитати от Елена Иларионова в тази книга са взети от тези спомени.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

В това време дойде г-н Дънов да държи сказка по френология в читалище "Надежда". Аз я посетих с единия си брат. Читалищният салон беше препълнен. Той с ред картини доказваше, че човек е господар на своето тяло. В човека са складирани много способности, неразвити още. Със своя живот, със своите мисли, чувства и вътрешни стремежи той гради това тяло и може да му даде красива форма. Тъй че, по външния вид на човека може да се определи и неговият живот, характерът му и пр. Всички слушаха с притаен дъх и внимание. Той каза, че няма болест неизлечима. Когато човек разбере и се свърже с великите закони на природата, сам ще се лекува. На това д-р Георгиев му възрази, но Учителя отговори на неговите въпроси задоволително. Аз жадно поглъщах всяка дума и всяка мисъл, изказани от Учителя и ги приех за една велика истина, която той изнесе. Искях да му благодаря, но толкова много народ го заобиколи, та не бе възможно да се срещна с него. Потърсихме го из града, но не го намерихме.

В това време моят интерес за духовния свят растеше. Запознахме се с учителя на моята братовчедка, Васил Узунов, който предаваше литература, същевременно беше и писател. Разговаряхме често по духовните въпроси и той, при все че не беше много верующ, беше чел изследванията и опитите на много учени, които доказват, че душата продължава да живее след напускане на физическото тяло. Аз пожелах сами да направим опит, за да се убедим в това.

Една вечер поканих в дома семейство Узунови, моята братовчедка (сега г-жа Кинкел), нейната другарка Саша (сега д-р Събева в Плевен) и моята съученичка Молка Досева; хванахме се за ръце в кръг около масата. Стаята затъмнихме добре, за да не прониква отникъде светлина. Като медиум се прояви Саша и искаше да пише. Аз исках в тъмното да пиша и угасихме лампата. Аз и братовчедката ми почувствувахме едно полъхване около нас. Трябваше да пазим голяма тишина, а Костадин изгуби търпение и излезе навън с детето на Узунов. След няколко минути стаята се освети. Две светли топки се задвижиха на стената, където бяхме поставили карта на България. Костадин в това време влезе и като видя стаята осветена, извика: „Къде сте оставили лампата, какво се е запалило?" Светлите топки леко изчезнаха и в стаята стана тъмно. Запалихме лампата, прочетохме следното, написаното чрез медиума Саша: „Костадин да не пуши. Лекият дъх, който почувствувахте, бях майка ти, Ана. Мъчно ми е за Крума, че го оставих малък, като кораб без кормило". Саша не знаеше нищо за майка ми, нито за най-малкия ми брат; аз бях на 13 години, когато почина мама. Светлите топки бяха проявление на св. Иван Рилски. „Аз бдя над България — каза той. Тя е страдала и има още да страда. Но Божието око е над нея. Ако изпълни волята Му, ще стане велик народ." Това бе написано в тъмното, а и Саша не знаеше що пише. Всички останахме доволни и изпълнени с вяра в Бога.

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

Варна, 12.VI.1903 г.

Люб. г-жа Казакова,

Вярвам да се подвизавате в познанието на Истината. В нейните пътища има виделина, която е свята за душата на всякого. Внушителни са думите Христови на едно място в Ев. на Йоана: „Ако вие устоите в Моята дума, истина сте мои ученици. И ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни“. Колко съдържателни са тия думи. Колкото по-напълно се проникваме в смисъла на нашия земен живот, толкова по-ясна ни става целта и предназначението, което Бог ни е отредил. Няма нищо по-благо, по-добро за нашата душа, за нашия дух, отколкото да слушаме гласа на Божията Любов, която постоянно ни кани на подвиг, да се усъвършенствуваме и уякваме във всяка доброта и святост. Пътят, който има да изходим, е труден и пълен с мъчности и скърби, но тия препятствия са временни. С усиляването на духа ни и с проникването на Божията благодат ние ще достигнем да се възвърнем във вечните обиталища.

Д-р Миркович бе тук преди няколко дена и си замина. Той ми съобщи, че ще му е приятно да Ви види в Сливен през това лято. Аз имах намерение при връщането ми от София за Варна да мина и през Търново, но по известни причини трябва да отломка. Мисля да се спра във Варна през летния сезон за по-дълго време. Навярно Вие приближава вече да приключите постоянните си занятия и да имате малко отдих.

Приемете Моя искрен сърдечен поздрав.

П.К.Дънов

Ний имахме тук един малък сеанс с г-ца София и Матилда.

Варна, 31.VII.1903 г.

Люб. г-жо М. Казакова,

Вашите последни две писма от 16 и 19 т.м. получих навреме. Аз забавих отговора си по причина, че отсъствувах от града за повече от седмица. Днес се залавям да Ви пиша, понеже зная, че е неприятно да се чака за дълго.

Сега, на зададените от Вас въпроси. Относно названието на земята и нейните години: както това е познато на възземните, не съм срещал да е казано нещо в странство или в България. Ще обичам да ми съобщите името и годините.

За Вашето прераждане запитам, но ми се отговори да оставя този въпрос за други път, понеже е свързан с много други неща и съставлява трудна задача, понеже не сте още завършили кръга на своето усъвършенствуване. За в бъдеще Вашият Дух ще бъде друг и Вие ще станете член на една нова фамилия и ще завършите земното си изпитание; а този път ви го приготвя сега сам Христос. Името на фамилията ще научите отпосле.

За Вашата Марийка ми се съобщи, че е добро и благонадеждно дете на мира, което има за водител одного от крилатите духове- закрилник и попечител на Вашата фамилия. Сродствата Ви са отдавнашни. Името Му е Метунаил. Този е духът, който Ви е ръководил през прежните прераждания. Помежду тебе и Марийка има някаква интимна връзка на духовете Ви от по-преди и тази е причината, че те нареждат Вие да я възпитавате. С нейното усъвършенствуване ще се подобри и Вашият живот. За Вас има да се съобщят някои много добри неща, но условията сега не благоприятствуват. Ще трябва да чакате, да се молите до назначеното време. Това, което сега вършите за делото, е добро. Вашите усилия са благоприятни на общия промисъл. Господ ще Ви даде мир и радост.

За Танка трябва да бъдете търпелива и внимателна, понеже тя е под влиянието на лоши духовни общения. Тя е натура страстна, в нея чувствата и поривите вземат господство, но има и голяма надежда. Ще стане прелом в живота ѝ. Тя има добро бъдеще, но има и голяма опасност да го не разруши сама. Ако вярата ѝ в Бога се усили, ако Любовта за доброто и саможертвеността вземе връх, тя ще спечели. А ако не, има да продължава своето земно съществуване. Оставят на ваше разположение да я вземете или не. Ако решите да я оставите при Вази си заради Любовта Христова за една година повече, добре ще сторите. Христос ще Ви покаже що трябва да вършите, а от своя страна и аз ще Ви дам своето съдействие, да знаете как да постъпите.

С г-жа М. Попова не съм имал възможност да се срещна. Ако това е угодно на Бога, ще сторим и него.

Вашето миналогодишно писмо получих. Има много неща, които трябва да се извършат, но трябва Божието съдействие. Този народ се намира на кръстопът помежду щастие и нещастие, помежду благоденствие и проклятие. Ако дойде духовното събуждане, злото е отстранено. Бог да извърши което е добро. Действайте всички. Молете се да преуспее Правдата и Бог да повдигне работници по сърцето си. Не се опасявайте. Всичко работи за добро. Злото е временно, доброто е вечно. Правдата е неразрушима, неправдата - преходяща. Любовта - неугасима, злобата - тлеюща. Да бъдем добри, да бъдем благи, да бдим винаги, да сме готови да прощаваме, това е целта на живота, това и Бог желае от нас в тоя свят. Да се научим да се съобразяваме с Неговата Воля - това е смисълът на живота, това е нашето добро. Срещата ни, запознанството ни, мислите ни, стремежите ни, желанията ни - това са Божии отреждания и Божии блага. Да се не отегчаваме да правим добро според Волята Божия. Желая да има повече сестри като Вас, да се подвизават за доброто и благото на този народ. Приемете Моя сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

Ако можете да дойдете във Варна, ще ни бъде приятно да се видим. Но нека се уреди всичко отгоре - това е добре, най-добре. Поздравете всички други приятели.

Същи

Варна, 6.1X.1903 г.

Любезна сестро М. Казакова,

Надявам се писмото ми да Ви намери бодра и весела духом. Мен Ме радва обстоятелството, че сте имали добър прием и приятно пътуване.

Бележките Ви четох със задоволство. Абоба* представлява в много неща интересно място за този, който разбира - може да се извади много поучителен материал за миналото на България. Срутените палати показват устойчивостта на човешките дела. Останките от черепите свидетелствуват за степента на умственото и духовно развитие. Аз съм разглеждал някои от тия черепи, върху тях е написана строгата съдба. Животът е бил разпуснат и затова славното му минало се е заличило. И право забелязвате, че всичко тука се мени - само Духът, Добрият Дух остава вечен и неизменяем. И колко добре е казано в Словото: „Делата им ще ходят след тях“. „Зидете се на дом неръкотворен, на свещенство свято“, казва Господ. Не е тук целта на живота. Този свят е училище, нареден за нашето възпитание. И слушай, що казва Духът Господен, защото видимият свят в главните си черти е създаден по прилика на духовния. Редът, порядъкът са заети отгоре. Естеството в съвкупността си е олицетворение на невидимия мир. Природата изражда** живота и действията на всички твари и създания, които Бог е създал. Тия наредби, тая велика сцена, тия действия на видимия свят са въздигнати за вашето обучение, за вас, които сте определени да наследите небето. За вази Бог създаде всичко това, за да ви привлече по-близо при Себе Си. И всичко вкупом служи като спомагало за по-горното и по-съвършеното. Не са знаците, слоговете и думите, които дават неговата приятност и хубост; то е съдържанието, което е просмукано в тях, духът, който вее. Всички други неща са средства, спомагала, стъпала, удобства, улеснения, едно от друго приспособими, да принесат Божията милост, която се отправя към Вашето сърце. И когато тази Божествена милост проникне и се въдвори в най-съкровенията стаи на душата и предаде своето послание на Духа, образува вътрешната връзка, която изражда видимата Любов на Господа. И колко велика е тая Любов! Тя „дълготърпи, не завижда, благосклонна е, не се раздражава, не мисли зло, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, тя никога не отпада“. Такава е Любовта на Тоя, Който ни Люби и Който ходи с нази в пътя. И колкото пъти в живота си ние сме чувствували тази ръка да ни утешава и насърчава! В дните на скръбта, на нещастията, в мрака на разочарованията и отчаянието, когато всяка друга надежда е изчезнала, тази любяща ръка е била близо до нази да размахне всичките злини, да разпръсне мрака от душата ни и да впусне вечната виделина на живота. Това е то семето, което расте у нази и което трябва да се сее, това семе на живота, което Господ нарича Своето Слово.

Това, което Ви казвам, Ви е ясно. Ще усещате колко е добро и радостно да бъдем ръководени от Бога. Вярата Ви ще укрепне, животът Ви ще се възобнови. Вашата лепта, която драговошно принасяте в Царството Божие, ще принесе своите блага. Аз зная, Този, Който Ви води, е верен, в Него няма измяна. Уповавайте Нему. И според

Неговия благ глас изпълнявайте благата Му Воля. Той ще отваря пътя Ви. Православната църква има нужда от Вази. Трябва да я любите и да живеете за нея.

Дайте моите искрени поздравления на г-жа Недялкова.

Господ ще и даде според желанието на сърцето. Неговите благости за нея са за по-после. Кога ми се уреди пътят, ще обичам пак да посетя Търново. Но засега нека живеем с вяра. Времената са критически и трябва да държим яко кормилото на България и съдбата на тоя народ. Трябва да стоим будни, да помагаме.

С братски поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

* Абоба (араб) — турското име на град Плиска (Бел. Ред.)

** израждам (арх.) — раждам навън (Бел. ред.)

Варна, 13.X. 1903 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Писмото Ви и сумата получих. Аз направих една малка обиколка през Добрич, Балчик и Каварна. Във всяко едно от тия места държах по две сказки. Прием имах добър. Мислех да замина към Силистра, но по заповед бях задължен да се върна назад и да уредя някои висящи работи по Делото Господне. Всякъде Духът Господен е отворил широко поле за работа.

Видяхте ли извънредното явление, което се случи на 17-ти миналий в сряда, именно когато се срещаха двамата императори? Две дъги откъм северната страна на Слънцето се пресичаха към изток и запад и във всяко пресичание се показваше по едно слънце. По обед в ясения ден имаше три слънца, наредени във вид на триъгълник. Това явление бе видяно от мнозина граждани в град Добрич.

Ние трябва да се радваме, че живеем в една епоха, която е предпоследна. Ще минем от стария ред на нещата към новите, които Господ приготвява. В седмата година на този век ще се даде един знак от Господа. Като гледам духом на бъдещето, вшкдам, че всичко, което Господ твори, е добро. Виждам бъдещето: България мяза на трудна жена и скоро ще роди и трябва да роди. Тя е лоза, насадена от Господа - плодът е важен.

Надявам се да сте добре духом. А сега е Господ, Който направлява вашето бъдеще. Ние сме заобиколени от куп свидетели от всяка страна. Поздравете г-н Николов. Как е госпожа му? Има ли някое подобрение? Как е Вашата малка? Вяра, вяра е нужна. Всичко е възможно, само да няма съмнение.

Ваш верен в Хр.: П.К.Дънов

Добрич, 13 ноември 1903 г.

Любезна сестро М. Казакова,

Моля, изпратете ми с първа поща 30 лева от парите, поверени Вам. Има нужда да ги употребим за Делото Божие, това е според добрата Воля Господня.

Надявам се да растете духом, да сте весела и да живеете в благодат. Образа на Христа Ви пратих от Варна. Получихте ли го?

Вашият приятел, фелдмаршалът, ми писа писмо и ми предложи два въпроса да питам Господа. За операция - не бива да правят; ни голяма, ни малка. Нека да положат всичката си вяра в Господа и ще им се даде помощ. Ако направят операция, облекчението ще е временно. Нека се подвизават с вяра. Намажете болното място с масло и се помолете единодушно. Господ ще помогне. За втория въпрос няма отговор. Има още нещо да им се съобщи, но ще им се каже, когато са готови да приемат. Нека да слушат Господа и ще им е добре.

Адресът ми е: П.К.Дънов, хотел „България“ - Добрич.

Сърдечен поздрав.

Ваш Верен: П.К.Дънов

Четете 118 псалом, от Исая

15:5,8; Йеремиа 23:23.

Поздрав.

П.К.Дънов

Русе, 18.XII.1903 г.

хотел „Гецо Ангелов“

Любезна сестро М. Казакова,

Доброто Ви писмо от 18.XI. получих преди два-три дена. Ний излязохме от Варна на 28 окт., спряхме се в Разград за 7-8 дена, от там - в Силистра, гдето се бавихме за около 10 дена и сега сме в Русе, дето мислим да се побавим още за няколко време. Тук е засега на гости и брат Тихчев. Той Ви нарочно поздравява. Ние му четохме Вашето писмо. Вашата сестра не съм още виждал, но ако ми се падне случай, ще я срещна.

Аз се радвам, че сте имали от Господа дадени толкова добри неща, особено Неговото явяване. Разбира се, ние ще бъдем зрители на много неща, които има да се избършат в тия малки години. Разбирам добре болката на тоя наш народ и ще сторим все, що е угодно на Бога, нашия Баща. Има нужда да бодърствуваме винаги и

да се молим всичко да се благоустрои за добро. Ако имате нещо още съобщено в последните си сеанси, съобщете ми.

Ние имахме едно съобщение на 12 дек., което мисля да Ви го чета, когато мина през Търново. В него Господ показва своята милост и Любов, с която ни варди и пази от всяко зло, и своя велик Промисъл, с който ни води постоянно към по-обширното познание на Истината. Тази велика благост ние я виждаме и опитваме всякой ден.

Ний се радваме с Вас заедно на добрите неща, които Ви се дават отгоре и за Истината, към която Вашата душа се стреми. Аз мисля да се спра през идущата година в Търново, да Ви видя и да разменим някои мисли върху делото, което имаме. И надявам се, всичко да се благоустрои добре. Ние сеем засега доброто семе, а Бог ще го възрасти според както вижда за добре. Онези, които са с нас, са повече. Имайте вяра: всичко от настоящия хаос на нашия живот ще излезе за добро. Политическите промени, малките интриги не могат да изменят заветните стремежи на един народ, който се ръководи от Господа. Вътрешното развитие се обуславя от по-велики закони и сили, отколкото временните глупави капризи и партизанства. Времето само по себе си ще изглади и поправи неразбориите. Българският народ веднъж за всякога ще се научи, че не е износно да се рита против остена на съдбата. Неговите водители ще бъдат бити от своите несполуки и ще се научат от опити да познават, че не е износно да се лъже и че правото е основа на истинската политика. Знаем ние къде ще излезе край на всички тия неща. Има вече много неща, които са назрели и искат своето разрешение и те няма да закъснеят. Иде нов ред, нови събития, нови стремежи, нова развязка* на всичко, което е днес тъмно. Ние сме вече пред вратата на начинающите и велики събития в историята на този род и ще бъдем свидетели на бъдещето.

Поздравете Марийка и Юрдана със сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

* Развязка (рус.) — развързка (Бел. ред.)

1904 ГОДИНА

Учителя отново посещава Търново. Гостува на Мария Казакова и присъства на спиритически сеанс в дома ѝ. През тази година Учителя се запознава лично с Елена и Константин Иларионов. Прави им френологични изследвания, документите за които са запазени.

След като си заминава от Търново, Учителя продължава връзката с този град чрез писма до сем. Иларионов (запазени са три писма) и чрез писма до Мария Казакова (тринадесет). Запазено е и една писмо от бащата на Учителя, свещеник Константин Дъновски, до Мария Казакова.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА

ЗА БРАТ КОНСТАНТИН ИЛАРИОНОВ

Роден през 1868 г. в Габрово. Родителите му били бедни, но будни хора. Бащата - Иларион Пецов - взел активно участие в борбата за независима Българска църква.

В училище Костадин бил отличен ученик. Особено много му се отдавала математиката. След гимназията завършил Военно училище в Русия, където много добре научил руски език и по-късно се занимавал с превод на книги от руски. Превел „Война и мир“ и материали срещу тютюнопушенето. Когато се завърнал в Габрово, Елена вече била учителка. Те се познавали от малки - били съседи. Костадин я харесвал от дете и я поискал за жена. По думите на Елена тя не го харесвала много, но под въздействие на настойниците си се омъжила за него. Тъй като нямали деца, през 1920 година си осиновили едно момиченце - Надежда.

Костадин още от дете бил с лабилна нервна система, което впоследствие се отразило на службата му като военен и затова след време той сам подал оставка. Починал в София през 1929 г.

Това е годината, в която Елена и Костадин Иларионови се запознават лично с Учителя. Нека оставим Елена сама да разкаже за това:

За мое щастие Учителя г-н Дънов наскоро пак дойде в Търново и гостува у една моя учителка от гимназията — г-жа Мария Казакова. Тя ни покани в дома си да присъствуваме на един сеанс, който ще ръководят г-н Голов — книжар от София и г-н Бъчваров — редактор на сп. „Родина“ и „Виделина“. Поканени бяха сем. майор Недялков, д-р Лечеви, сем. Ив. Дойнови и Молка и Невянка Досеви.

Всички присъстващи насядахме около една маса, заловени за ръце, и със затаен дъх очаквахме да се яви някой материализиран дух. И Учителя се хвана между мен и Молка, но веднага напусна веригата и тихо каза: „Нищо няма да стане“. Ние си продължавахме работата. Жената на д-р Лечев се прояви като медиум и започна да пише на един лист хартия: „Баща ти, баща ти е“, като удряше силно с ръката си по масата и разхвърля всички предмети от нея. Никой не можеше да задържи и спре ръката ѝ. Учителя се приближи до нея и каза: „По-тихо, по-тихо, защото ще заповядам горе да те арестуват“. Ръката ѝ веднага спря. Ние се спогледахме удивени, защото никого не виждахме, а Учителя говори на някого. Д-р Лечев го запитва „Защо не можахме да спрем ръката ѝ, а и нас разтърси?“ Той отговори: „Има психически закони, с които може да се действа, а още не сте готови, не сте развили тия чувства, с които може да виждате и да действувате.“ Разговаряхме доста с Учителя и се разотидохме по домовете. Аз бях много доволна, че се срещнах с Него.

На другия ден, рано сутринта, дойде Васил Узунов да ни съобщи, че Учителя желае да се запознае по-отблизо с нас и да ни измери черепите. Ние с Костадина* се зарадвахме и с готовност го приехме.

Като дойде у дома, престоя с нас почти целия ден. Измери ни черепите и ни каза характеристиките с най-малките подробности. Разказа ни много неща, които сме преживели, като че ли е бил с нас. Запитахме го как може да знае живота на хората, с които за пръв път се среща. „Нищо няма скрито пред лицето на Бога, отговори ни той. Всички постъпки са отбелязани по лицето, ръцете — в анализите на природата и е открито за оногова, който знае да чете. За всичките си мисли, чувства и постъпки човек ще бъде отговорен и ще плаща за тях.“

Колкото време Учителя престоя в Търново, ние често се срещяхме с него и той ни обясняваше духовните въпроси, които ни интересуваха.

* Елена Иларионова наричала мъжа си Костадин, но името му в официалните документи е Константин. (Бел. Състав.)

ФРЕНОЛОГИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

гр. В.Търново, 19.02.1904 г.

По измерването черепа на Еленка:

1. Организмът ѝ е здрав, устойчив, дихателната ѝ система — развита, темперамент — активен (жизнен), с умствено разположение.
2. Обича да бъде тиха, спокойна, не обича да заповядва и е повече скрита в себе си. Преобладаващо влияние имат чувствата.
3. Има добре развити домашни и лични чувства, но има повече самоуважение и самонадеяност. Религиозното чувство — раз-вито. Обича да има, по натура е пестелива, нищо не би харчила за непотребни работи. Има любов към живота, в това отношение.
4. ще иска по-напред да се осигури материалното ѝ положение. Силно развита впечатлителност, но не задържа дълго време впечатленията си.

Има добре развита памет, реч и много добре си излага мислите; тя е боязлива и доста замислена за последствията на живота си. Чувствата си повече задържа вътрешно, отколкото да ги изказва. Всяка една постъпка сериозно

обмисля; въобще, нещата не ги възприема бърже, т.е. доста е консервативна и за докачане може да даде отпор само без думи.

Ще обича да има приятели или познати, но не обича да поверява своите чувства комуто и да било.

В характера ѝ има повече издръжливост без инициатива, но не и предприемчивост.

Тя е предразположена към нервност и е доста ревнива, но тази ревност произтича от това, че не иска да ѝ се отнеме това, което по право ѝ принадлежи.

В нея, изобщо, преобладава разсъдителността и логичният ум.

Няма за какво да се безпокои за бъдещето си, понеже ще има наследство. Ще живее дълго време, но трябва да се пази. Изобретателността — добре развита и има способност към домакинство. Чувствата на любовта преобладават.

ФРЕНОЛОГИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА КОНСТАНТИН ИЛАРИОНОВ

18.02.1904 г. По преглеждане черепа ми от г-н П. Дънов :

1. Телосложението ми е здраво, дихателната система — развита, темпераментът ми е нервно-сангвиничен, преобладаващо влияние имат нервната система и кръвоносните съдове.
2. По естество съм крайно чувствителен — чувствителност, която произтича от силно развитите ми лични чувства; по естество мъчно понасям обиди, по натура съм многочестолюбив, от малки неща мога да се докачам и да се огорчавам вътрешно. Домашните ми чувства са средно развити. От обществените ми чувства най-много са развити дружелюбието и съобщителността. Имам силно развита съвест и религиозно

чувство. По естество съм много милосърден, скоро се разкайвам вътрешно за погрешките си и съм готов комуто и да било да услужа, вследствие на което пари не задържам за дълго време и не ще забогатя; затова парите ми друг трябва да ги държи, ако искам да вържа две на място.

3. По ум съм човек силно проникателен, много наблюдавам и много забелязвам. На нещата гледам критически, т.е. едно и също нещо в умствено отношение обичам да го проверявам няколко пъти. В характера ми се забелязва един вид небрежност и разсеяност на вниманието по някой път. По склонност на ума съм с философско разположение, обичам да търся причините на нещата и да обкритикувам.
4. По характер съм крайно настойчив, веднъж като започна една работа, обичам да я завърша, макар да се продължи 10 год. По естество съм човек честен и справедлив; да ми се откаже на едно мое желание, много лесно мога да се възмутя.

В живота си съм повече идеалист, което се дължи на силно развитите ми морални чувства. Дясната ми страна на мозъка е по-силно развита от лявата, вследствие на което повече кръв се отправя към нея, на което се дължи чрезмерната чувствена възбудителност. Физическата работа ще ми действа доста благотворно.

Необходимо е умствено занятие, систематично и писмено излагане на мислите, да се занимавам повече с книги от обществен и религиозен характер.

Много съм откровен, праволинеен и смел, за последствията не мисля. Аз съм със силна воля, силни чувства, силно развити морални чувства, които постоянно се намират в борба и винаги моралните вземат връх (превес).

Аз ще обичам всички, било домашни или приятели, ако се отнасят ласкаво с мене, да не са сериозни или много начумерени.

Огорчавам се лесно, гневът ми се възбужда лесно, но моралните ми чувства налагат винаги едно ограничение и вследствие скоро ми минава.

Отмъстителност нямам, но който ме докача, докато не се извини, мъчно мога да се примиря с него.

Доста съм предвидлив, но не мога да приложа предвидливостта си практически в живота. Към 55-годишната си възраст ще издържа една криза.

Капитан К. Иларионов

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 7.XII.1904 г.

Люб. Г-жо Е. Иларионова,

Писмото Ви получих. Изпитите и мъчнотиите в живота са неприятни. Само който е страдал, той знае тяхната тежест. Но при все това ръката, която ръководи човеческите съдбини, знае да ги преобръща в добрини и благословения. Всичко става по допущение и нищо не може да се извърши без Върховната воля. Г-н Иларионов има задължения в този живот и той трябва да ги изпълни драговолно. Направете оброка на Господа, обещаите се да го изпълните и небето ще ви благослови. Помислете двамата наедно и вижте какво ще решите. Аз ще ви помогна, но желая вий и двамата да имате готовността да слушате Господния Глас. Имайте вяра, имайте любов към Истината. Всичко в живота е добро. Не се страхувайте. Бъдете бодри, нищо не може да ни напакости. Отправляйте и двамата умовете си нагоре в молитва. Като приемете моето писмо, съобщете ми поне за състоянието на Г-н И.

Моят сърдечен поздрав и на двама ви.

П.К.Дънов

Идущата седмица аз ще ви осветля върху течението на работите.

112 Псалом.

Подпис

София, 16.XII. 1904 г.

Любез. Г-н и Г-жо К. Е.Иларионов,

Надявам се моето писмо ще Ви намери бодри и весели духом. Веселостта и бодрият дух са потребни в живота. Небесният наш Баща винаги желае всички Негови деца да бъдат весели и благодарни.Всичко работи за добро. Само вяра и търпение. Този, Който ви обича, промишлява всичко. Под Неговата закрила вий ще бъдете в безопасност.

Аз ви пращам моя искрен поздрав, пращам ви тъй също това, за което ви говорих. Спазвайте го. Ще ми е много приятно да чуя пак от вази.

Времето е прекрасно. Видите, и то иде на помощ. И то желае да принесе своя дар. Видите, и то ви обича и ви се радва. Да, всичко се радва; и небето отгоре и то е засмяно. Листа с молитвите ще спазвате само за вази.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 24.XII.1904 г.

Люб. Г-н Иларионов,

Писмото Ви получих. Имайте вяра и не се съмнявайте. Господ ще ви изцели. Вярвайте в Него. Той ще ви укрепи духом.

Мен ще ми бъде приятно да дойда да ви видя и, ако времето ми позволи, след Новата Година ще го сторя. Желая ви да прекарате светлите празници радостно и весело. Поздравете вашата любезна госпожа нарочно от мен. Вярвам тя да е весела и бодра духом. Господ ще я ръководи и упътва в живота. Да възлага тя всичките си надежди Нему и всичко най-последно ще излезе за добро. В земния живот има много неща необясними. Това, което в настоящия живот се вижда противоречиво, в бъдещия ще се оправдае. Когато се схване животът в неговата целокупност, когато се разбере Божият път, тогава всичко ще се уясни. И Царството Божие иде на земята, за да даде мир и веселие на човеците и да ги избави от всички злини. Не бойте се - Господ, Който ви обича, Той се грижи за вас. Неговата обич не е както обичта на човеците. Доверявайте Му се напълно, изказвайте Нему своите нужди и желания и Той ще Ви благославя повседневно.

Ако ми пишете, пишете ми на следуюния адрес: ул. Опълченска 70.

Със сърдечен поздрав.
Ваш верен: П.К.Дънов

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

Габрово, 27.II.1904 г.

Л. С. М. Казакова,

Пристигнах благополучно. Установих се в хотел „Паскалев“. Ако дойдат някои писма, препратете ги. Поздравете Марийка, Юрдана и г-н Бъчваров, и другите приятели. Надявам се да имате сполука с приятелската среща в петък вечерта. Ще ви помогна и аз в усилията.

Със сърдечен поздрав.
П.К.Дънов.

Габрово, 3.III.1904.г.

Люб. сестро М.Казакова,

Писмото Ви получих. Съобщете на брат Пеню, че К.П.Стамов няма нужда да ходи в София. Той трябва да потърпи още. Аз зная как стои тази работа. Вие не трябва да излизате от къщата. Четете Добрата молитва в Призванието всяка сутрин и вечер и всичко ще се изправи. Трябва да опитате нейното влияние.

Брат Тодоровият въпрос, той е решен отгоре. Ако остане сега да се решава, той никога няма да се реши. Бъдете спокойни, Господ отдавна е решил това, което е добро.

Нека да уповаваме на Господа и на добрия Негов Дух, Който ни е дал за ръководител, и да се съветваме с Него за всичко, което желаем да вършим. Господ все ще ни покаже добрия път. Има деликатни работи в живота. И Господ иска да бъдем внимателни. Да ходим с вяра и търпение в Господа. Той е най-добрият наш приятел, на Когото можем да разчитаме винаги.

Поздравете г-жа Недялкова и г-н майор Недялков, сестрите Досеви и г-ца Иванова. А така също и Марийка, и Юрдана, и дома на г-н Дойнов. Имайте вяра, за да мога да Ви помагам. Аз всичко мога да направя за вази, стига да не се колебаєте. Ще Ви изпровода добрите Господни духове, моите приятели, да Ви помагат, да Ви упътват, да Ви учат, за да укрепвате. Колко добри неща е казал Господ за Вази и за всинца Ви. Този, Който Ви обича, Който Ви съчувствува и споделя всичко добро и зло с Вази. Радвайте се, веселете се, пейте и бъдете бодри духом, изпълнени с всяка надежда, с всяка благост, защото това е Божията воля. В този свят зживотът си има своите полети и своите слизания, Възлизания нагоре и слизане надолу. Има радост, има и скръб. В много неща може да се разочароване. Нека да бъдем щастливи в нещастията си и щастieto ни никой няма да отнеме. Скърбите по Дух ще ни научат да разбираме по-дълбоко смисъла на живота.

Със сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

Чирпан, 20.III.1904 г.

Люб. сест. М. Казакова,

Надявам се да сте получили моето отворено писмо. На 15-то аз потеглих от Габрово за през Балкана. Времето беше облачно. Ние пътувахме с пощата до Червени бряг и оттам с коне с един другар взехме нагоре към върха Св.Никола. Пътувахме нагоре цели два часа. Колкото по-високо се качехме, толкова по-студено ставаше. Когато пристигнахме близо до върха, гдето е Спасителният дом, другарят ми ми разправяше, че преди няколко години, когато минавал през туй място, бил завят в един трап с коня заедно, гдето отпосле бил намерен и изровен изпод снега. Сега, казваше той, животът ми е харизан. А сега аз му забелязах как небето кротува и всичко е тихо, Да, това е за Вази - каза той, Небето е особено благоразположено към Вази. Щом ний превалихме Върха Св.Никола и се навалихме към Шипка, върховете веднага се покриха с мъгли и вятър излезе горе. Времето чакало ние да минем.

Ний слязохме благополучно в Шипка, гдето си поотпочинахме и си закусихме. Вечерта пристигнахме в Казанлък, гдето и преспяхме. На другия ден около 10 часа се отправихме за Стара Загора, гдето пристигнахме около два. Тук се видях с някои мен познати, а така също с един наш роднина, на когото фамилията наскоро замина за невидимия свят. На 17 след пладне тръгнахме за това място, гдето се намирам сега. Тук ще се бавя малко. Ако ми пишите, отправете писмото си до д-р Миркович в Сливен. Мисля да се спра там, гдето има да уреждам някои и други работи.

Надявам се всички да сте добре и да имате ръководството и благостта на Бога.

В Габрово преминахме добре. Градът е доволно жив. Има доволно лица, които се интересуват в духовния свят.

Колко са велики Божиите пътища. Те са неизследими. Имайте бодрост на Духа, бъдете весели. Ходете с търпение и очаквайте великите Господни благословения. Не давайте място на лошите скитающи се мисли. Те нямат нищо общо с Вашата душа. Те са бури, те са разни облаци, както в природата, които ще си отлетят, както са дошли.

Поздрави Юрданка и Марийка нарочно.

Със сърдечни поздрав.
Ваш верен: П.К.Дънов

Сливен, 20.IV.1904г.

Люб. сестро М. Казакова.

Последното Ви писмо от 15-тогo получих. Всичко, което ми писахте в първото си писмо и във второто, разбрах и схванах. Аз ще се постарая да сторя всичко за вази, само имайте вяра и не се колебайте и не давайте място на съмненията. Пребъдвайте в пост и молитва, за да се усилят духовете ви. Има много неща, които трябва да се научат от опит. Нека Вярата, Надеждата, Любовта да пълнят вашите сърца. Вашият Небесен Баща знае вашите нужди и Той ще извърши всичко на времето си. Неговият благ Дух ще ви ръководи. Аз съм взел мерки да възбрана на всички лоши влияния да Ви не спъват и ще ви заобиколя с Името Господне, за да бъдете в безопасност от измамите на лукавите. Имайте вяра непоколебима, защото само тогава невъзможните неща стават възможни. Небето и всичките светли духове са на ваша страна.

Като приемиете настоящето ми [писмо], пишете ми да зная как отива вашето дело там и има ли още нещо да Ви безпокои. Аз имам още малко работа тук да досвърша и тогава ще видя какво е желанието на Духа Господен и Неговата блага Воля. Ако е много потребно моето идване при вази, то Господ ще ме изпрати. Духом засега аз съм с вази и споделям всичко. Поздрави от мене г-жа Недялкова и майор Недялков. Сестрите Досеви и Ел. и В. Иванови. Ходете всички в чистотата на Вярата, в чистотата на надеждата и в чистотата на Любовта - избора на всички добрини, която въздига и освещава всичките човешки души. Желайте тая чиста Любов на небето, която изпъжда във всякой страх. Бъдете готови да понесете всичко за Христа, тъй както и Той е понесъл за вас поругания, биения, присмехи и смърт. Вам ви подобава да бъдете като Него.

Имате поздрав от всички тук В Господа. Поздравлява Ви и д-рът.

Засега Вие имате такива добри изявления на Благия Дух Господен. Пазете се да Го не огорчите в нещо. Постъпвайте според Неговите упътвания и крайт на всичко ще е добър. Бог сега изпитва само отчасти малко вашата вяра и ако се окажете готови, ще ви даде още повече. В Любовта няма страх. В Любовта няма противоречия. В Любовта има сила, има подем на човешкия Дух.

Ваш верен: П.К.Дънов

Варна, 8.VI.1904г.

ул. Дунав 244.

Люб. сест. М. Казакова,

Надявам се писмото ми да Ви намери весела и бодра духом. Навярно сега имате усилената работа с изпитите и сте доволно заета. Но, разбира се, след всякой труд иде и почивка. А почивката всякога е потребна за отдиш и накопление* на нови сили.

Ние има вече две седмици, как тръгнахме от Сливен. Там оставихме всичко в добър ред. Има доволно голямо духовно движение. Господ ще благослови плодовете на това движение. Има мнозина измежду жените и мъжете, които търсят Истината и вечния живот. Ако пътят ви се отвори, ще видите доколко Духът е проникнал сърцата на Вашите съотечественици. Само времето ще покаже доброто семе. Разбира се, всякъде ще се намерят и плевели помежду пшеницата, но те се познават.

Сега на Вас искам да ви препоръчам да стоите близо до Господа, Който е страдал за вашата Душа. Каквото и да става, каквито и съблазни да идват, знайте, че Господ е верен и в Него няма измяна. Проверявайте, изпитвайте духовете. Когато Господният Дух говори, има мир, има радост, има подем и общо усиление. И Любовта е чиста и безкористна. Може да Ви се случат някои мъчнотии, но те ще бъдат само носители на Божията благодат. При другото, бъдете всички усърдни, търпеливи и благи духом. Защото този род, казва Христос, се не побеждава, освен с пост и молитва. Не се бойте. Вашите медиуми постепенно ще се усъвършенствуват и пречистят. Само нека възлагат упованието си горе. Нека търсят първо Царството Божие и всичко друго ще им се приложи. Бързането и колебанието нищо не принася. То са вечните неща, които нас ни интересуват. То е Божията Любов, която ние възприемаме. Трябва да се научим да обичаме Господа. В тази обич има смисъл на живота. Нека да бъдем чистосърдечни, искрени, дълготърпеливи и желаещи доброто на всички. И Бог няма да закъснее да ни благослови. Аз зная, Господ е взел всичките мерки, за да ви пази всинца ви от лошите помисли. Радвайте се; Този, Който сега Ви ръководи, е крепък. Господ ви е възлюбил всинца ви; бъдете, прочее, верни на тая Любов. Любовта дълготърпи, благосклонна е и на Всичко хваща вяра, и на всичко се надее. А това всичко е Бог.

Поздравете всички приятели: г-н и г-жа М. Недялков, госпожиците Досеви и г-жа Иванова, а най-после и Вази.

Приемете моя сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

Варна, 9. VII. 1904 г.

Люб. С. М. Казакова,

Последното Ви отворено писмо получих. Надявам се да сте получили ръкописа, който Киров Ви изпрати. Нашите приятели в Русе много доволни останали от Вашето посещение. Сега остава само да посетите Сливен и вярвам, там ще намерите почва. Д-р Миркович много желае това.

Писал ли Ви е брат Стоянов? Той ми съобщаваше, че имал намерение. Той съжаляваше за възникналите недоразумения, които, види се, отвсякъде наведнаж се струпяха. Той имаше да Ви пише нещо за брата си, който сега е затворен, дали чрез Вашето познанство с г-н Добреви не би се направило нещо да му се пооплекчи съдбата чрез ходатайство.

Поздрави всички наши добри приятели.
Със Сър. Поз.: П.К.Дънов

София, 2.IX.1904г.

Люб. сестро М. Казакова,

Последното Ви писмо получих. Радвам се, че Вие успявате там в Търново. Това е и най-добро. Преди няколко време писах на Г-н Недялкова писмо.

Аз пак повтарям: Господ, Вашият Добър Приятел, знае Вашите нужди. Той ще изкара всичко на добро. Има много препятствия и мъчности, това ми е известно. Лошите и лукавите не седят празни, те работят усърдно. Но всичко вкупом изпълнява върховния Божествен план. План, при който се приближават при Него избраните Му. Нека се вълнува морето, докато е Христос на кораба, не бой се. Вълните на тоя свят не могат да Ви сторят зло. В ежедневното си общение с Господа постепенно ще се проникнете от Неговата благост. И ще се изпълните с оная увереност, която не носи съмнение. Може по някой път, приковани от мъчнотиите, да викаете „Защо Си ме оставил?“, но то са моменти. Това е опитността на Твоя Спасител. Пред Моите очи нито един от вас не е забравен. Небето на всички ви Желает добрини. Молете се на Господа да праща повече работници.

Писал ли Ви е Тодор?

Адресът ми засега е Книжарница „Голов“.

Поздрав на всички.

Ваш верен: П.К.Дънов

Варна, 10.IX.1904г.

Любез. сестро М. Казакова,

Писмото Ви от 4-ти т.м. получих. Радвам се да зная, че всички сте добре и че вървите напред в пътя Господен. Това е най-важното. Другите неща са от второстепенен характер. Зная, че всеки един живот има свои неприятности, но те са необходими. Пътят за Царството Божие минава през Голгота. „И отговори един от старците, та ми рече: Тези, облечените в белите дрехи, кои са и откъде са дошле? И рекох му: Господине, ти знаеш. И рече ми: Те са, които идат от голямата скръб, и опраха дрехите си." Нам ни е мъчно да се свикнем с тая мисъл, че когото Бог Люби, него и наказва. Нам ни е мъчно да понесем малък кръст. Всяка малка спънка ние я считаме за голямо нещастие и като че ли е един лош признак от Господа. Това е една измама на плътта. Скръбите Винаги носят Велики Божии благословения. Земята, за да принесе плод, трябва да се разоре. Така е и с душата. Нейните целини трябва да се преобърнат на житни полета и градини. Да бяхме се свикнали да гледаме с радост, когато идват страданията, ний щяхме да Видим, зад тъмните облаци че стои Господ

и направлява живота ни. Мен много пъти ми е жал, когато виждам да страдат някои безполезно. Жал ми е, когато виждам някои натоварени извънмерно. Те сами можеха да оставят половината от този товар и за другата половина Господ ще се погрижи.

Кажете на сестра Недялкова да има търпение. Доброто, което Господ готви за нея, тя не го разбира още. Но времето ще хвърли виделина. Син и трябва да мине под дисциплина. По-добре сега, отколкото после. От него може да излезе и много добър момък, и много лош. По-добре злото да се предотврати в началото. Ако тя би виждала бъдещето, тя би се радвала за това, което сега изпитва. Господ от нея иска малко жертви и те ще бъдат благословени за децата и. Нека се попита вътрешно: Господи, какво искаш? И отговор ще и се даде.

Положете вярата [за] основа и всичко може да се съгради. Вярa, сестри, вярa и всичко ще излезе на добър край. Вложете дълбоко тая мисъл в сърцето си. Изпитвайте какво е благоугодно Богу. А когато Господ ви е ръководител и защитник, няма от кого да се плашите. Търпение, само тогава ще можем да изправим злото и да дадем място на доброто. Да се въздигне една душа, да се облагороди едно сърце, да се просвети един ум не е лесна работа. Помнете това. Искa се време, искa се труд и постоянство.

От моя страна, аз ще помогна на г-жа Недялкова. Нека има тихо упование и няма да бъде излъгана в надеждата си. Преданост трябва към Господа. Сега бъдете всички весели и радостни, помагайте си, насърчавайте се, укрепявайте се. Ходете сдружено духом. Жертвайте всичко, което можете, за да се всели Господ помежду ви и да ви направи сила и мощ.

Приемете всинца моя искрен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

Варна, 14.IX.1904г.

Любезна сестро М. Казакова,

Писмото си, което смятате да пишете в Русия, ще бъде по-добре да го напишете на руски. Данните, които Ви трябваха, вече сте ги получили. Може да поменете, че ако искат да направят справка, нека потърсят копието в гореказания броненосец. **АКО РУСИЯ СЕ ОКАЖЕ ДА ИМА ВЯРА И ПОСЛУШАНИЕ, ЩЕ Й СЕ ДАДЕ ПОМОЩ ОТГОРЕ И БОГ ЩЕ ПРЕОБЪРНЕ ДА ИЗЛЕЗЕ ЗА ДОБРОТО И БЛАГОТО НА РУСИЯ И ЦЯЛОТО СЛАВЯНСТВО. АКО СЕ ПОДВОУМИ, ВРЕМЕТО ЩЕ Я НАУЧИ И ГОСПОД СЪС СВОЯ ОСТЕН ЩЕ Я ВРАЗУМИ.** Лошата черта у славяните е нехайството и непослушанието. Те имат търпение и то е една Божествена черта, но що струва тя без послушанието на **ВОЛЯТА БОЖИЯ?** Мен ми е известно какъв ще бъде краят. Но да бъде Господ благословен. Моята сила е в Него. Най-после ще турим юзда на всички и ще ги научим да ходят благообразно и тогава аз ще се върна, откъдето съм дошъл. И ако Господ е започнал да пресява пшеницата, на това какво има да се каже? Това е най-доброто, че жетвата е започнала, краят на всичко иде и всякой ще види добро или зло. Но в това седи спасението на света и неговото избавление. И когато затръбни Седмият ангел, тогава ще се разкрие тайната.

Същи

Горното писмо е написано във връзка с друго, пристигнало около седмица преди това в Търново от Варна, от бащата на г-н Дънов, светец. Константин Дъновски:

Варна, 6.09.1904 г.

Отческите ми благословения до любезната ми в Духа Святого дъщеря Мария Казакова.

Писмото Ви от 27 миналий приех и добре разбрах писмото Ви. Радва ме гостуването Ви у дъщеря ми и разговора с любезния ми син Петра по някои важни въпроси, които сте имали, когато сте били тука. А още повече ме трогват Вашите високи чувства и желания да научите от мене някои интересни събития, които са се случили в моя живот.

На първий въпрос — даденият ми свещен Антиминс* при гроба на С.В.М. Димитрий в Солун биде в 1854 г., в самия ден на Великата събота, с разни наставления, които съм изложил писмено на Българския Свят Синод. Но което остана в памятита ми, е гърмеж от топове и глас на някого, който говореше: „Братя християни, ако ние се уплашихме от гласа на гърмежа на нашите врагове, то какво ще сторим, когато затруби ангелът в последний ден!" На моето удивление ми отговори който стоеше при мене. Ето истински Божи служител... И след десет дни, когато се върнах в Цариград, научих, че съединените флоти на Англия и Франция бомбардирали Одеса.

На вторий въпрос — за църквата във Варна. В 1860 г. дойде някой си Рачински за консул в гр.Варна, който направи обиколка по селата, запозна се и с мен. От разговор на разговор, аз тъй, като на шега му загатнах, че в морето на местността между манастирите св. Димитър и св. Константин има камбана в морето. Той взе всичко за сериозно и повика няколко рибари та отидоха на казаното място и извадиха камбаната, която тежеше 14 пуда. Между това, г-н Рачински се научи от мене за всичките ми случайности в Солун... И така, през зимата си отиде в Русия, а през март на сетната година дойде с всички принадлежности за църква и на 12 април 1861 г. биде отворена и осветена в името на св. Николая Арх. Епископа Мирликийскаго Чудотвореца, в дома на Залъмоолу, дето живееше и сам.

Третий въпрос. Телеграма отправих на 19 февр. 1896 г. до самия император на Русия, в която му донесох за благословието му от 1747, 1820 и 1854 г. Не получих никакъв отговор.

На четвъртия въпрос. Не зная нищо... Но когато дойде във Варна великият княз с ескадрата, след отпуска на служба ходихме с двамата митрополита Бор. Преславский и Доростоло Червенский в броненосца „Ростислав" и в църквата на парахода връчих на руския архимандрит, отец Вениамин, копие от Светия Антиминс с препис от оня, който бях дал на Св. Синод и Н.Ц.В.Княза.

Аз съм убеден, че след време ще познаят и Русия, и България онова, което Бог е предопределил за тях. И тогава ще потърсят Истината...

Ваш любящ духовен отец, свещ. Кон. А. Дъновски

* Антиминс (гр.) - църковна обредна тъкан от коприна или лен за освещаване на даровете, с изображение на Христовото погребение (Бел. ред.)

** Пуд (англ.) - руска мярка за тегло, равна на 16,38 кг. (Бел. ред.)

Варна, 20.IX.1904 г.

Любезна сестро М. Казакова,

Писмото Ви от 14-того получих. Разбирам Вашето положение. Зная, небето всичко върши за Ваше добро. Господ Ви е дал добро поучение чрез онзи сън. Вие трябва да отваряте слепите очи на тия, които Той праща до Вази. Морето, това е вълнуващият се живот на тоя свят. Той Ви е показал, че в Неговите ръце е всичко и не трябва да се колебае. Трябва търпение и Вяра. Аз ще сторя всичко, което е нужно за Вашето повдигане и усъвършенстване.

Що казва Учителят? - „Ако Ме любите, опазете Моите заповеди и Аз ще умоля Отца да Ви даде друг Утешител, който да пребъде във Вас завинаги." Да имаме прямо съобщение с Господа, трябва да имаме чисти сърца и благ Дух, а това е стремежът на душата - да се възвърне към Бога. Работете тъй, както Господ Ви учи и не се безпокойте. Животът е скрит в Него. Небесните блага не се купуват със злато и сребро, те се придобиват чрез послушание. Както във всяко училище, този, който се труди, придобива знание, тъй и в живота, който страда, придобива благостта Божия. Отегчаваш ли се от мъчнотиите, знай, че те са потребни за подвизанието на твоето сърце. Както орането и копането на земята са нужни за посяването и посадването, тъй и страданията и изпитите са потребни на душата, за да може в нея да се посеят и посадят благата Божии. Животът не седи във външните промени, но във вътрешните проявления на Духа. Качеството на зданието не е във външната мазилка, но в здраватата на градежа, в крепкостта на стените. Този вътрешен градеж, тази вътрешна крепост е Духът Господен. Всяко веселие, всяка радост идва от съзнанието, че всичко е добро. А Господ, който строи и съгражда всичко, Той е постоянно веселие и радост за теб. В Него ти ще виждаш всичко да се движи в ред и пълнота. Той ще ти бъде като ясното Небе, украсено със своите хубости, и влагата на живота ще пада всяка заран и вечер в твоята душа и там те растат всичките плодове на Небето. Господ сам ще полива и оросява твоята Душа със Своите милости. Слушай постоянно Неговия глас, изпълнявай Волята Му, ходи в пътищата Му, пази заповедите Му и приемай Любовта Му. Мъдростта Му да ти бъде като огърлие около врата, Истината Му - като облекло и Правдата Му - като дреха.

Моето желание е всички вий там В Търново да имате тази пълнота. Да ходите в единодушие, с чистота на сърцето, с целомъдрие на ума и с благост на Духа. Това е желанието на вашия Небесен Баща, Който се грижи за вас всинца ви. Колко Велика е Неговата грижливост и благост! Имайте упование в Него и няма да бъдете лишени от нищо добро. Вашите нужди, Вашите желания Всички са взети предвид. Не бързайте, с бързане нищо не става. Изисква се постоянство в работата. Помнете, че многото желания изтощават душата. Той е същият закон, който работи навсякъде. Количеството на плодовете много пъти развалят качеството им. Помнете, душата и тя има нужда от почивка. А почивката в духовния свят, то е вътрешният мир. Когато един ден вашите духовни очи се отворят да надникнете зад завесата на живота, тогава ще познаете какви благости ви очакват, каква радост, какво тържество, какво общение, каква пълнота.

Аз зная, мъчнотии на пътя си имате много - един в едно, друг в друго. Гладният търси хляб, жадният - вода, а ситият - почивка. При другото, зная, Ви плаши и бъдещето със своята неизвестност. Не бойте се, вам и космите ви са преброени и

няма да ви се случи нищо лошо без Волята на Вашия Небесен Баща. Ако и вий бъдете верни до край, ще ви се въздаде стократно. Та най-после, вижте и тия, които търсят благата на тоя свят, какви лишения принасят, какви герои, какви мъченици стават. Господ от вази не иска неща невъзможни. Той иска от вази само това, което доброволно и с всяка вътрешна готовност сте готови да сторите. Нещата в духовния свят се ценят само тогава, когато са извършени от обич, без всяка подкваса на користолюбие. И който служи в душата си на Господа, трябва да Му служи от сърце и с всяка радост и веселие. И когато му се случат неприятности в живота, не трябва да мисли, че небето се е разгневilo и намръщило нему като някой каприциозен* човек. Това намръщване, което виждаме по някой път да се събира на хоризонта на нашия земен живот, то е като благодатните облаци, които носят влагата за земята и нейния труженик, човека. Ръката по някой път, която се спуска отгоре ви, не е ръка на неприятел, но на Онзи, Който Ви Люби. И знайте, Нему дължите Всичко. Моето желание е Вашият Дух на всинца ви да се поднови. Господ на времето си ще изпрати всичко. И сега най-потребните неща ще ви се дадат.

Аз мисля след няколко дена да напусна Варна, ако е Волята Божия. Гдето се спра, ще ви съобщя.

Поздравете всички приятели. Поздравете Марийка и Юрдана.

Писмото за Русия испратихте ли го? Оставете си копие.

Със сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

* Каприциозен (арх.) — капризен (Бел. ред.)

София, 11.X. 1904 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Писмото Ви получих. Разбрах Вашето желание. Имайте търпение докато уредя работите. Всичко ще Ви бъде според Вашите добри желания. Домът Господен ще се основе, стига Вашата вяра да бъде твърда и непоколебима. Защото Домът Господен изисква жертви, сърца чисти и смирени. Чистосърдечните ще видят Бога. Каква велика мисъл Ви е казал Господ, че ще Ви се яви сам, ако изпълните Неговата Воля.

Поздравете всички Мои любезни.

Мир Ви давам.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 20.XI.1904г

Любез. сестро М. Казакова,

Вашето писмо от 9 т. получих. Благодаря за обстоятелственото описание. Спасението на българския народ стои в неговото духовно събуждане.

Вий желаете да Ви пиша за някои неща, които стават тук. Това ще извърши за мене Бъчваров. Той ще мине през Търново в сегашната своя обиколка, която ще

започне през идущата седмица. Той носи всичко, което е дадено, и ще Ви разправи надълго и широко. Дотогава ще имате търпение. Той мина през особен изпит и това му се даде за добро.

Тук приятелите са добре. Работата постепенно расте. Миналата неделя посетих сказката на Ников. Той е добър момък. Преди няколко време ми писа Стойчев. Съобщи ми, че сте му писали. Той добре се ръководи. С г-н Георгиев и Голов на често се срещаме. Те ви поздравяват. Д-р Миркович е заминал от София по една малка разходка в странство.

Вие ме запитвахте за някои неща от интимен характер. Това постепенно ще Ви стане ясно. Учениците Христови три години живяха със своя учител и едва след Неговата смърт и възкресение можах да разбера Неговата мисия и след слизането на Светия Дух Господен да им се отворят очите. Моето желание е Вие да укрепвате духом, да почнете да гледате с духовните си очи; тогава много неща ще ви станат ясни, които с човешки език не могат да се предадат, понеже те духовно се разбират. Мен ме радва Вашето повдигане. Да познавате Бога, Извора на живота, това е върховната цел на живота. И знайте, Той Ви е говорил по разни начини. Той е във Вас и вън от Вас, видим и невидим. Говорил Ви е и отблизо, и отдалеч. Слушали сте Неговия глас и по-силно, и по-слабо. Господ е Неговото Име. Той Ви се е явявал много пъти, някой път сте Го познавали, някой път не, както учениците в пътя на Емаус.

Уреждането, за което Ви бях говорил, се отнася до политическия вървеж на работите. Гледам да не би тия, които управляват тоя народ, да му осакатят развитието. Трябва да се обуздават злите.

Поздрав на всички. Моите приятели ми съобщават, че Вие вървите добре. И Сърдечни поздрави.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 9.XII.1904 г.

Люб.сестро М. Казакова,

Писмото Ви получих, а тъй също и пратената сума. Върху тоя въпрос ще сторя това, което е най-добро. Всичко в света върви по един строго определен Божествен път. Когато Духът се развива съобразно с тия Божествени начертания отгоре, може да се каже, че повдигането е правилно. Вашите писма явно говорят. Вий сте избрали добрата част, както Мария, която няма да ви се отнеме. Това, което сега придобивате, само в бъдещето ще оцените неговата стойност. Вашият Учител е от ония, който цени доброто. Неговият дар е мощен, Той присъствува навсякъде. Божествената Любов изисква жертви. Тя изисква вяра, тя изисква упование. Аз схващам добре положението на работите. Мен е приятно, като виждам всичките добри подвизи, които се правят за напредването на Царството Божие. Времето не е далеч, когато всички вие ще се озарите отгоре. Господ Ви обича и желае да направи Своего присъствие видимо и осезателно. На вас всинца Ви трябва духовна яснота, прозорливост. И тя ще Ви се придаде с постоянство.

Надявам се Бъчваров да е дошъл. Няма и мнение, той е при Вас.

С поздрав на всички приятели.

Със сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 29.XII.1904 г.

Любез. сест. М. Казакова,

Писмото Ви от 22-тогo получих. Прочетох с внимание всичко. Обстановката на работите мен ми е ясна. Този народ трябва да се упътва и ръководи. Църквата трябва да се съвземе и да изпълни своя дълг. Ако тя се окаже вярна на своя Господар и приложи Неговите заповеди в живота, тя ще приеме отреденото благословение от Бога. Православната църква на дело трябва да стане православна. Работа трябва засега на всички, а не глупави пеения. Истината е ясна. Тази Истина е Бог. Този, Великият Господ, Който дава живот, здраве, радост, веселие, Който упътва всички към доброто, мъдростта, знанието и любовта. А този Господ не е далеч, Той е близо при всекиго, Неговият образ се намира във всяка душа. Стига кой и да е да поразрови в себе си по-дълбоко, да поочисти запрашената си душа и чертите на този образ ще изпъкнат ясно. Да, Този Божествен образ е Велик, Той повдига, Той оживява, Той показва какъв трябва да бъде всеки човек, всякой служител на този всевелик и Всесилен Бог, Творец на Вселената и Баща на всички твари, и Източник на всички блага. Само Той е достоен за всяка Любов. Към Него всички трябва да се обръщате, към Него трябва да гледат и Него да слушат. Той, винаги Благият, дълготърпеливият, Вселюбящият Господ, Който не презира никого. Той е навсякъде. Той Живее в бащите, майките, сестрите, братята и приятелите, и учители, и служители. Той Живее в душата на бедните, немощните, слабите и огорчените духом. Тях Той постоянно повдига и оживява, и им дава сила и надежда, че Той е, Който ги избавлява.

И Този, Праведният Господ, е дошъл да съди и оправя света. И Неговият Дух се тъй носи върху стихийните човешки духове, както едно време върху лицето на неустроената и неоформирана земя. И от този хаос, от това човешко противоречие Той ще произведе един строен и прекрасен свят, пълен с всички добрини и блага. Сърца трябва на хората, добри сърца. Умове, добри умове, мисли чисти; желания бистри и ясни както живата вода.

Светът се движи, светът се колебае, страх и трепет обзема всички. Страх и Любов са несъвместими. Тъй е то: когато човешката душа, човешкото Сърце се лиши от Божествената обич, страхът, малодушието ще го последват. Но към Вас Небето се обръща и Ви посочва пътя. Небесните жители, Служителите Божии Ви идат на помощ. Вслушвайте се по-дълбоко в себе си. Слушайте този вътрешен глас на Бога и не бойте се.

Ваш верен: П.К.Дънов

1905 ГОДИНА

Учителя продължава да поддържа оживена кореспонденция с Мария Казакова. В запазените четиринадесет писма Той ѝ дава различни напътствия, разяснява ѝ множество закони от физическия и духовния свят.

Запазени са също две писма и една картичка до сем. Иларионови.

Елена и Константин Иларионови заминават за границата в края на 1904 г. Константин е командирован в Цариброд. В началото на 1905 г. Учителя ги посещава и излекува Константин от тежко заболяване. С това гостуване на Учителя у Иларионови е свързан един интересен случай, описан от Елена.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Наскоро преместиха Костадина в Цариброд на служба. С пристигането ни сериозно заболя. Нито един познат няхахме там. Багажът ни не бе пристигнал, а в хотела бе неудобно да лежи. Съдържателят на хотела се погрижи да ни намери квартира, като ни послужи с негови дрехи. Настанихме се при много мизерна обстановка, а и зимата беше студена. При това положение болестта на Костадина се влошаваше. Военният лекар Тажер полагаше големи грижи да помогне на болния. Също се бяха загрижили и другарите му офицери, но нищо не подобряваше положението му. Бяха решили, че ще умре, а мене успокояваха, че поръчали някакъв специалитет, който ще му помогне. При това положение аз не знаех до кого да се отнеса за помощ. Не исках да обезпокоявам и братята си.

Пристигна ни багажът. Настаних на болния легло. Преместихме го с войника и му казах: „Направи усилие, Костадине, да станеш. Сега никой не може да ни помогне, освен Бог". През нощта сънувах, че трябва да се отнеса за съвет до Учителя. Знаех, че живее в София, но професията и адреса му не знаех. Написах му една отворена карта на адрес: П.К.Дънов — София. Неочаквано и скоро получих следния отговор: „Г-н Иларионов не е болен. Той има задължение в живота. Ако сте съгласни да ги изплатите, аз ще ви помогна". Ние дадохме нашето съгласие и вместо отговор Учителя пристигна. То беше радостна изненада. „Господ ме прати, каза той, да ви помогна. Когато размествахте и нагласяхте леглото, г-жата каза на болния „Направи усилие да станеш. Сега освен Бог никой няма да ни помогне". Тогава Бог ми каза:

„Иди, помогни на тия хора". С голямо учудване го запитахме как ни е чул, като е толкова далеч от нас. „За тия, които чуват и виждат, няма разстояние". И многото случки, които той ни каза, ни убедиха, че всичко е открито пред него. После прати войника да ни донесе прясна вода от чешмата. Наляхме една чаша и той подаде с една лъжичка на Костадина да пие. След половин час той сам го подкрепи да седне в леглото. После слезе, поразходи се из стаята. Пречисти се стомахът му и се почувствува добре, но доста слаб. „Сега може да отидете в казармата" — му каза Учителя.

Като на приятен гостенин, аз му приготвих разкошна вечеря от месна храна. Учителя потопи две-три хапка от чорбицата и почна да яде ябълка и хляб. На Костадина каза, че не трябва да яде месо, а аз съм свободна, каквото желая. Костадин яде ябълки, а аз се стесних сама да се храня с месо и така хубавата вечеря остана. Дори и войникът не яде. Оттогава почнахме да се храним с растителна храна.

За спане войникът отстъпи малката си стаичка към двора, а той спа временно в мазата, която беше почти пълна със сено, защото не бяхме още добре обзаведени. През нощта войникът Дичо излязъл на двора и видял Учителя в светли бели дрехи, коленичил, с ръце вдигнати нагоре, да се моли. Светлината, която се излъчвала от него, осветила цялата стая и той почти се губел в това ослепително сияние. На сутринта войникът ме запита:

- Кой и какъв е този Андон? (Той така го наричаше.)

- Гостенин — му казах аз, защото самата не знаех какъв е той по професия.

- Както го видях нощес, не приличаше на човек! Той беше Бог.

Аз му забраних да говори пред хората- по тези въпроси. Така може би му се е сторило.

— Не можеш да ме разубедиш — ми каза той. — Аз стоях дълго време на двора и го наблюдавах.

Войникът с благоговение стоеше пред Учителя и гълташе всяка негова дума, като се стараеше да бъде по-внимателен и добър. Когато трябваше да ни напусне, раздели се от нас с голяма скръб.

На другата сутрин Учителя изведе Костадина на един висок царибродски баир. В това време дойде лекарят да провери състоянието на болния. Аз го посрещнах по-весела и му казах, че болният е на разходка с един наш приятел. Той го потърси из стаите и, като не го намери, каза: „Тука е станало някакво чудо. Аз ще почакам да се завърнат и да се запозная с гостенина ви". Като се завърнаха, запозна се с Учителя. Остана дълго време в разговор с него по много медицински и духовни въпроси. Учителя му каза: „Има и други сили извън земните, които помагат".

Това стана известно между другите офицери. Заинтересуваха се от Учителя и го поканиха да им говори. Той държа няколко беседи, от които всички останаха доволни. На един от офицерите описа характера и каза на жена му да не се сърди, нито да прави опити да го изправява, защото няма развит център на добър домакин. Всички се засмяха, понеже знаеха, че е така. Като се завърнахме вкъщи, Учителя ни каза: „Тия хора имат едно дете, живо погребано. Човек може да е умрял повидимому, а да е жив. На задния мозък има един център, където животът е скрит, и по него се познава дали човек си е заминал или не". Майката много тъгуваше и споменаваше

често, че чувствава детето, като че ли е живо погребано. Познатите ѝ си мислехме, че от любов към него говори така.

Престоят на Учителя при нас продължи почти целия февруари 1905 г. Случиха се хубави топли дни. Учителя пожела да излязат с Костадина на екскурзия. За храна си взеха няколко ябълки, три-четири портокала и хляб. Костадин беше още доста слаб, но Учителя искаше да го изведе в природата. Тръгнали без определен маршрут, отправили се към сръбската граница. Времето било променливо, като че ли се забавлявало с тях. Стигнали до една височина, за изкачването на която имало само козя пътека. От едната страна — пропаст, в долината на която се разливала голяма река. От другата страна — високи стръмни скали. При най-малка загуба на равновесие неизбежно било падането в пропаста и — право в реката. Учителя поел леко напред и нагоре, като че ли не стъпвал на земята. Костадин, натоварен с провизиите, страхливо и съсредоточено го последвал, като едва се движел след него. Учителя се поспирал, попоглеждал го и, без да каже дума, продължавал пътя си. По този начин благополучно стигнали до върха, над който се простирала разкошна поляна. Поотпочинали си и се понапекли на пролетните топли слънчеви лъчи. След това неочаквано завалял сняг. Костадин, немощен и страхлив, казал на Учителя: „Г-н Дънов (тъй го наричахме тогава), къде отиваме? Времето се разваля. Да се върнем." Той спокойно му отговорил: „Не се страхувай. Тоя сняг ни поздравява" и си продължили пътя.

Стигнали до едно планинско село от три или пет къщи, не помня добре. Учителя влязъл в една от тях. Домакинята го приела с радост. На огнището на една верига висяло котле с няколко зърна боб. Тя им предложила вечеря от това ядене и хляб, толкова чер и клисав, като че ли от кал замесен. Учителя после ми донесе парченце от тоя хляб и ми каза: „Вземах тоя хляб да ти покажа какви страдания има по хората, каква беднотия. Там мястото е непроизводително. На вас големи блага е дал Бог." Пренощували в тая къща и на сутринта, при хубав слънчев ден, продължили пътя си. Стигнали до една дълбока река. Спрели се, защото с нищо не можело да се премине, а наоколо никой нямало. Костадин започнал да се безпокои — какво ще правят на това пусто място. Да се върнат назад е невъзможно, преминали вече опасни пътища. Учителя му казал: „Не се обезсърчавай. Сега ще ни пратят един човек с кола, който ще ни преведе през реката." И действително, след 10 минути забелязали, че отдалеч иде някой с кола, впрегната със здрави едри волове, по посока към тях. Спрял насреща им. Запитали го може ли да се мине през тази река. „Може — им отговорил той. Тука има брод и аз ще ви преведа." Преминал с колата да ги вземе и ги пренесъл на другия бряг. Благодарили му. Дали му нещичко и си продължили пътя.

Стигнали село Звънци. Там се срещнали с местния учител, който правел разкопки и открил баня с лековита минерална вода, съществувала още от римско време. Завел ги да видят банята и неговите разкопки. Учителя предложил да се окъпят и влезли само двамата в банята. Костадин заплескал, зацапал из водата и се почувствал тъй добре, като че ли всичкия товар снел от себе си и го оставил там.

Завърнали се през други, не тъй опасни пътища. Всичко тъй им се нареждало, като че ли някой вървял пред тях да чисти пътя им. Стигнали до Цариброд доста изморени. Нямало никакви превозни средства, освен една каруца, впрегната със сляп кон. Учителя предложил да си дойдат с нея до вкъщи. Костадин, като военен, счел за унижение да седне в нея, при това се страхувал да не го срещне полковият му командир, който правел на офицерите доста забележки. Затова казал на Учителя: „Седнете Вие, а аз ще направя усилие да се завърна пеш до вкъщи." Учителя го

придумал, та седнали и двамата. Костадин си понахлюпил шапката да не го познаят. И така, благополучно пристигнаха вкъщи. Учителя ме повика да видя с какво са дошли. И като се прибрахме, започна да ми разказва за пътешестването им, за каруцата със слепия кон, за стеснението и страха на Костадин; смяхме се много.

Като останахме насаме, Костадин ми разказваше и се учудваше как Учителя го е превеждал умело през непроходимите пътища и как една невидима ръка ги е ръководила и изпращала всичко навреме...

Учителя ни извеждаше почти всяка сутрин по Царибродските височини, като ни обръщаше внимание на всяко срещнато в пътя ни растение, животно. Особено интересни му бяха камъните и всякога вземаше по едно камъче и ни разказваше неговата история, за мъховете, които растат по него, за живота, който навсякъде прониква. Ние го слушахме с интерес, но не намирахме да е много важно за нас. Срещнехме ли грамадните овчарски кучета, които с устрем тичаха към нас, готови да ни разкъсат, той им показваше показалеца си и те се спираха и връщаха назад.

След няколко дни Учителя и Костадин излезли из околността на Цариброд. Увлечени в разговор, навлезли в сръбска територия. Спрял ги постовият войник и ги попитал какво правят там. След това дошъл офицерът, видял Костадин във военна униформа и ги разпитал защо са дошли. Костадин обяснил, че, увлечени в разговор, незабелязано попаднали там. Офицерът запитал за Учителя: „Тоя господин какъв е по професия?“ Костадин, без да знае какъв е, отговорил: „Учител“. Офицерът ги придружил до българската граница и най-любезно се разделил с тях. На обяд, като се разговаряхме за тоя случай, Костадин каза на Учителя: „Г-н Дънов, аз казах за Вас „учител“, тая мисъл първа ми дойде, но не зная каква Ви е професията.“ „Ти право каза — Учител съм.“ Ние още не можехме да разберем какъв учител е, след като не заема официална служба.

Здравето на Костадин се подобряваше. Учителя си отиваше в София и често пак ни посещаваше. Подкрепяше ни в мъчнотиите и страданията ни, казваше ни, че в Цариброд изкарваме нашето посвещение. Срещахме затруднения и в храната. Тамошните жители употребяваха месо, повече свинско. Нашата храна беше печени ябълки и яйца, освен ако от София не си поръчвахме друго.

На Костадин му се виждаше тежка военната служба и искаше да се уволни. Командирът му, г-н Касабов, който го обичаше, го увещаваха да не напуска, като му предложи по-лека работа. Костадин счете за унижение да взема заплата, без да върши работата си добре. Уволни се. Трябваше да решим къде да се установим.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 4. II. 1905 г.

Любез. Г-н Иларионов,

Писмото Ви и отворената карта получих. Имайте пълна вяра и упование и всичко ще излезе за Ваше добро. Изпитите в живота имат своето предназначение. Всякой, който е послушен на Божията воля, крайт излиза благополучен. Да ви не смущава нищо. За Вас има кой да се грижи. Нека духът Ви да бъде бодър и весел. Това, което

Господ е казал, то се не връща. Той е винаги благ и милостив. Той ще извърши всичко докрай, тъй както е отредено. Нали знаете, Вие не сте сами. Господните служители отгоре постоянно идват да Ви укрепяват и насърчават. Сега Вие сте под най-добрата закрила и ръководство. Аз ще се постарая пак да Ви посетя.

Приемете моя сърдечен поздрав и двама.

Ваш Верен: П.К.Дънов

Отворена картичка от Учителя до сем. Иларионов

Варна, 19. IX. 1905 год.

В Живота
Добродетелта е основа,
Правдата — равновесие,
Любовта — наслада,
Мъдростта — веселие,
Истината — блаженство.

П.К.Дънов

31.XII. 1905 г.

Адресирано до Цариброд

Люб. г-н Иларионов,

Мен ако слушате, няма нужда в никаква болница да ходите, нито да се подлагате на електрически операции, понеже може наместо полза да Ви се създадат още по-големи неприятности. Вашето здраве ще се подобри само чрез редовно живеене. Вашата болест е душевна. Когато душата Ви се пречисти, когато умът Ви се освободи от миналото и Вие дълбоко съзнаете в себе си, че е най-добре да се живее тъй, както Господ мъдрий е определил, и да престанете да се безпокоите за отношението на хората, тогава ще добиете онзи вътрешен мир и душевно спокойствие. Вашата вяра, Вашата надежда и любов към ближните Ви ще Ви спаси и ще Ви избави от това, което Ви смущава. Види се, Вий сте направили пак някоя грешка и вследствие на това се явява това временно неспокойствие.

Вий и двама с госпожата си трябва да живеете добре пред Господа. Не давайте място на дреболии, които създават нещастията. Извличайте поука от всичко. В живота всичко си има своето предназначение. Във всяко зло се крие по едно добро. Търпението избавя човека. То е сила, то е мощ. Аз зная, Вий бързате много. Но при сегашните условия Вий трябва да се примирите. Ако Вий ме слушате, бъдещето носи нещо по-добро за Вази и то ще дойде, стига Вий да се подготвите да го приемете. Когато аз Ви кажа, че ще оздравеете, това трябва да знаете, че ще бъде. Слушайте ме и няма да Ви боли глава. Знайте, Божиите добрини и блажности за после се запазват.

Ако ми остане Време през тази година, може да намина през Вази.

Приемете моя сърдечен поздрав и двама.

Ваш верен: П.К.Дънов

Честита Новата Година
1906!

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

София, 9.I.1905 г.

Любез. сестро М. Казакова,

И рече Господ на Павла нощем във видение: „Не бой се, но говори и да не млъкнеш. Защото Аз съм с тебе и никой няма да тури ръка на тебе, да ти стори зло, защото имам народ много в тоя град." Затова ти говорих по-преди да си внимателна и търпелива, да слушаш какво говори Небето, за да се водиш от ума Христов и да ти е ясна Истината. В тоя свят на общо противоречие потребно е доброто ухо. То е подпора на вярата. Вярата е потребна за живота, с нея се местят горите и се премахват спънките. Тя е велик лост. Само с нея може да се угоди на Господа и чрез нея може да бъде прието служението. Господ е показал своето благоволение към всички ви. Той е прикоснал сърцата ви, подигнал е завесата на вечния живот, с Любовта си е събудил дремещите ви души и е стоплил сърцата ви. Неговото благословение е дошло отгоре, както пролетния дъжд. Лъчите на живота са озарили очите ви и невидимият мир ви е обкръжил отвсякъде. И какво по-добро може да очаква човек от това! Да ходи в Неговия път, да възприема Неговите мисли и да гледа Неговите дела, не е ли това най-великото нещо, което неговата Душа желае? Да участва в общата хармония на цялото създание, да споделя всичко, не е ли това най-голямата привилегия (най-голямото придобиване)? Да е гражданин на Царството Божие и член на Божията фамилия, не е ли това най-голямата наслада и блаженство за него? И какво друго остава за всинца ви, освен тъй да живеете, че като ви гледат човеците, да прославят Отца Вашего, Който е на небето.

Вие сега градите Божия дом в душите си. Това Дело Господ Сам е Благословил. Неговият Дух в е помазал. Що означава това ваше кандило, което се напълня и се запалва? Не е ли то символ на вашите души, които се запалват от Божествената Любов, от присъствието на Неговия Дух; не е ли маслото този скрит живот, който избликва и се проявява за доброто на другите? Помазването, не е ли това Духът? Градете, това се иска. Ето работа, ето случай да сте всички щастливи. Учете се, назидавайте се, упътвайте се и гледайте на Всички тъй, както Господ гледа. Сейте, сейте на нивата, в добрата почва. То ще израстне и принесе своя плод. Бъдете всички чистосърдечни, защото само чистото сърце е в сила да види Господа. Сега вие сте добре ръководени.

Моят поздрав на Юрдана и Марийка. Предай поздрава ми и на всички приятели. Кажи им, че в Небето се радват на тяхната стъпка, която се взема, те са под ръководството и закрилата на Господа. Нека се радват на живота, който сега им се дава. Има много добри неща, приготвени за тях. Тази година ще им донесе много добрини и благословения отгоре.

П.К.Дънов

София, 17.I.1905 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Вашето писмо от 10 т. получих. Отсъствувах от столицата за няколко дена.

Мен ми е известно всичко. Не бързайте да пишете. Аз ще уредя мъчните работи по друг път. Божествената сила не се е съкратила. Господ отгоре е предвидил всичко, което има да стане в Русия и в целия Славянски дом. Адът се вълнува отдолу, но докато е Господ на кораба, няма защо да се боите. Нека се радват враговете. Това е техният час. Но тези, които са с нас, са повече. Времето не е далеч, бъдещето ще покаже, че в Божиите решения, макар и да има забава, обаче отменение няма. Бъдете мъдри, бъдете и благоразумни и дълготърпеливи, не давайте свети неща на тия, които не са готови, да не би да се възползват лукавите за ваша щета. Укрепвайте във вярата, дръжте се крепко за Истината. Мен ще ми е много повече радостно да виждам вашата Любов да се усилива към Господа, вашия Ръководител, и да е свършена, понеже това е и смисълът на живота. Желая да имате мир и задружност помежду всинца ви. Мен ми са неприятни вътрешните раздори. Не казва ли Отец, че вам е благоволил да ви даде Царство. И трябва да бъдете всички готови за това, което ви се готви. Наоколо ви има радост и веселие. Не разбирате ли, че Небето Ви се радва. А тази земя, и тя трябва да стане място на живееение. И в нея трябва да се изпълнява Волята Божия, тъй както и горе на Небето. Аз ще ви изпратя на всинца ви моите благословения и ще приемете Мира ми, моя Мир. Всяко добро дело трябва да расте постоянно.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 11.II.1905 г.

Любез. сестро М. Казакова,

Вашето писмо получих. Разбирам Вашето положение. В тоя живот човек да е готов на всичко. Има горчиви истини в тоя свят, които носят скърби и страдания, но това е участва на всички добри хора. Земният живот е училище и всякой урок в него трябва да се разбере и схване добре. Духовното повдигане нагоре изисква усилие. Да се достигне до свършения живот, да се добие гражданство в Небето не е тъй лесна работа, тъй както мислят. Земята ще се уреди един ден тъй, както е Небето, и това е Великата задача на рабите Божии. И като сте призвани да участвувате в тая велика работа, благодарете на Господа за благите Му предназначения. Онзи, Който ръководи съдбините на всички човеци, Който промишлява за полската трева, за Небесните птици, е Великият Баща, Който се грижи и за вас. Той знае вашите болки. Слушайте Неговия глас. Вслушвайте се по-дълбоко в себе си. Там ще намерите Неговия образ. Само Неговата Любов е в сила да ви отвори душевните очи, да видите, схванете и разберете вечния живот, да влезете в прямо съобщение с невидимия мир. Тогава ще сте в състояние да виждате, слушате и се радвате на това, което Бог е приготвил отдавна на всички, които Го обичат от всичката си душа. Зная, има много спънки помежду ви, но тях вие доброволно трябва да отмахнете. Небето е място на правота, безпристрастие и доброта. Там е велик този, който обича повече и служи повече на другите и който е готов на всички жертви. Вярата ви трябва, вяра жива и непоколебима, тогава ще бъдете в сила да прощавате на всички. Труден е Божият

път. Да любиш враговете си — това не е човеческо, това е Божествено. Търпение, всичко ще се уреди. Не сте опитвали още какво нещо е Божията сила.

Вие Желаете да ви се яви Господ, но може ли Той да се яви там, гдето няма готовност. Ако ви се явеше, вий щяхте да се засрамите всички от себе си, от своето невежество и от своето малодушие. Знаете ли каква благодат е Той, каква милост, какво снисхождение, какво величие от добродетели? Той, на Когото Лицето осветлява и съживява всичкото създание, Който въздига и подкрепя своите твари, на Когото не пада без Волята нито една птичка, нито един косъм от главата. Да, Той гледа много снисходително към вази и вашите грешки. Щади Ви, както никой друг. Вий живеете даром в Него, Всякой ден приемате хилядите Му благословения, които праща, и при Все това още не можете да Го познаете. С това не ви осъждам, понеже зная слабостите на човеческото естество. Но зная още, че Господ ще ви привлече и ще ви се открие и когато Го познаете, ще разберете моите думи. Желая всички да бъдете изпълнени с всяка Мъдрост и знание отгоре и да се просветят и благословят сърцата ви и да се всели във вас Господ на мира.

За моето идване в Търново има още време, не бързайте. Има някои работи, които ме възпират. След петнадесет или двадесет дни ще ви съобща кога ще дойда. Дотогава г-н Голов може да мине през Търново. Той е сега по обиколка в Северна България.

Предайте моя поздрав на всички познати, на Юрдана и Марийка.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 16.11.1905 г.

Любезна сестро М. Казакова,

Навярно Вие очаквате да Ви пиша, според както Ви бях обещал.

Аз не съм решил още кога да дойда в Търново. Има някои неща, които ме възпират. Вие трябва да се въоръжите с търпение и вяра.

Този свят трябва да се преобрази и човечеството да се съвземе. Този свят и неговите наредби прехождат. Бъдете мъдри, учете се как да слугувате на Тогова, комуто дължите всичко. Страдания, неприятности е имало през всичките времена. Разочарования и колебания — тоже*. Царството Божие не е за недостойните, но за подготвените, за ония, които Го търсят вътрешно. Небето не бърза. То изисква чистота и святост.

Вий да не пишите повторно в Русия. Няма нужда вече да се пише. И България, и Русия, и там подобни трябва да се възпитат докрай.

Домът Господен трябва да бъде по-напред бит, че после да дойде редът за другите. Свободата е горе, а не долу. Свобода, която развращава, я има достатъчно. Опитът ще научи хората, че да се върши злото е вредно за самите тях. Те постоянно ядат от забраненото дърво. Търсят щастието от Временните неща; ако е там, нека го намерят. Ето измамата на човеческите улове. Стойте всички твърди и непоколебими в Истината. Бъдете светила в Православната църква. Със сърдечен поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 11.IV.1905.г.

Люб. сестро М. Казакова,

Получих Вашето последно писмо. Вървете напред, Животът е подвиг, Животът е училище. „Чистото сърце е неговият Извор“. Аз ще дойда в Търново след като завърша моята настояща обиколка, която ще трай доста дълго време. Бъдете спокойни, има Кой да Ви ръководи.

През тази седмица напускам столицата за Русе, гдето ще се бавя за няколко дена и оттам ще замина за тия места, които съм избрал за своите изследвания. Трябва да се хвърля виделина в умовете.

Вярвам, ще прекарате весело Светлите празници.

Предайте Моите искрени поздравления на г-н Дойнови и г-н Недялков, а така също на Мария и Юрдана.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 18.VI.1905 г.

Любез. сестро М. Казакова,

Получих Вашето писмо. Приятно ми е, че всички сте здрави, весели и бодри духом. Трябва да се радваме на небесните благословения. Има минути, часове и дни в живота, когато кръгозорът на душевния мир се помрачава. Но това е тъй естествено, както развалата на времето. Под ясното и горещо небе всичко би изсъхнало, ако от време на време не се показваха тъмните облаци — неприятни са те на хората, неуютни са те на техните чувства, но и те носят свои благословения за земята и растенията. Онзи, Който е устроил всичко, предвидил е кое ще бъде най-добро. Земният живот, земното щастие не са цел, те са средства за постигане небесните блага и добрини. Те са пътеводители към Вечния — към очистиането и пречиштиането на душата, усъвършенствуване на Духа. Смиълът на живота, това е Небето. Неговата пълнота, това е Божията Любов. Неговият път, това е Господнята Воля. Вие всинца се нуждаете от пълна чистота на сърцето — „Чистите по сърце ще видят Бога“. Няма защо да се смушавате. На всекиго от вас ще му се даде това, което му трябва. Бог знае от що имате нужда. Обръщайте се постоянно към Него, тъй както всяка тревица, кога се показва слънцето. Онзи, Който може да ви задоволи, да ви изпълни с всяка радост и да ви даде потребите на Живота, е само Един Господ. Потребна е пълна, непоколебима вяра. Аз зная Вашите болки. Но потребно е да се научите на свято послушание на Онзи Вътрешен Глас, Който оживява и възкресява мъртвите.

Зная, един от себе си страда, друг от приятеля си, трети от децата си, четвърти от мъжа си, пети от жена си и тем подобни. Разбира се, нискостоящите духове в пространството нямат друго занятие, те създават на хората работа. Те са Божественият остен. Ако някой не иска от сърце да слугува на своя Добър Господар, ще се намерят много други незвани. Не се плашете от дявола. Той е силен само

когато е на своята оплетена мрежа; без нея той е тъй слаб, както последният страхливец. Вий трябва да знаете, че около вас има мнозина, които се нуждаят от вашата помощ. Вий трябва да бъдете сол за Христовата църква в България, сила за Православието. Днешните времена са времена на изпити и пресявания. Бог ще пресее и очисти всичко под Своего сито. Хората ще се научат от опит да знаят, че след всичко не остава нищо друго, освен Истината и добрият Живот. На хората е потребна чиста и здрава храна. Ако небесните Жители се интересуват за вашата участ, подвизавайте се да бъдете достойни за това внимание. Имайте разумно търпение, всичко ще ви се даде на своето време. Кога ви сполетяват страдания, мъчности, скърби, благодарете Господу. Това са благословения за вас. Бъдете подобни на вашия Учител. Винаги съм ви пращал Моето съдействие. Господ ви е дал всичко изобилно. Сега остава да богатеете по друго направление.

На Кръстникова много добре са отговорили. ЛАО, като всякой дух, трябва да се подчинява на Господа, Който урежда всичко по най-добрия начин. Зная, че много днешни медиуми не са се научили да различават езика на Небето. Трябва да се изпитват духовете откъде идат и какво говорят. Небето вижда нещата много по-отдалеч, отколкото мислят някои. Няма нужда да пишете на вестник „Мир“. Не му е времето. Що казва пророкът, разумните ще разберат. На света трябва остен и той иде.

Поздравете Всички. Поздравете г-жа Недялкова и и кажете да не оскудява вярата и. Според вярата ѝ ще ѝ бъде. Ще посети Търново, когато дойде времето. За другите работи, кога се уредят, ще Ви съобща. Имате поздрав от всички Ваши познати.

Ваш верен: П.КДънов

Варна, 1.VIII.1905 г.

Любезна сестро М. Казакова,

Получих писмото Ви. Всичко е ясно. Не правете никакви постъпки засега. Оставете за после.

Господ ще уреди всичко по най-добрия път. Всичко в тоя земен живот се слага тъй, както е отредено от Вечния Промисъл. Имайте вяра пълна и непоколебима. Человешките злини ще си останат за тяхна сметка. Всекиму ще се плати рано или късно това, което заслужава.

Бъдете подражатели на Вашия Учител, никому не мислете зло, нито желайте злото някому. Имайте доблестта на една небесна жителка, гражданка на Царството Божие. И за г-ца Петрова има нещо отредено. И тя ще опита горчивините на тоя живот. Ще дойде време, ще разбере, че има само Един, на Когото всички трябва да служат. Подвизавайте се със силата на всички добродетели. Доволно е на деня неговото зло.

Ваш верен: П.КДънов

МАРИЯ,

Вяра, Надежда, търпение, това ти трябва. Любовта изисква Жертви, изисква себеотричания, изисква служение. Любовта не дири своето. Твоят път е от Мене определен. Не познаваш ли Моите пътища, през които те вода? За тебе предстои работа да вършиш за Мене. Работа, която трябва да извършиш добре. Научи се да бъдеш търпелива и Мъдра. Това е Моето Желание. В Моето служение се изисква смелост и решителност. Бъди крепка по Дух и смирена по плът. Зная мрачните облаци, които смушават твоята Душа. Не бой се. Те ще принесат своите плодове. Волята на Вашия Небесен Баща е да бъдете търпеливи както е Той търпелив, и благи както е Той. Милост искам, а не жертва. Жената, която тури своята лепта в ковчега, послужи на Бога в своето време повече, отколкото всички други. Затова я турих за пример. Желая да бъдеш подобна на нея в живота си. Не бой се. Аз съм отдавна уредил всичкия твой живот и не желая ти да се повръщаш назад. Плашиш ли се от бурното море, помни, там съм Аз в кораба. Мислиш ли, че той ще потъне? Не, слушай, там далеч в дълбините на твоята душа ще чуеш Моя глас. АЗ СЪМ, КОЙТО НАПРАВЛЯВАМ ВСИЧКО. Помни, на тебе гледат много твои сестри. Ти трябва пример да дадеш. На олтаря на твоя народ ти трябва да принесеш твоята лепта — ни повече от това, и самия твой живот. Работа, жено, работа за бедните, за страдащите, за съкрушените духом. Една добра дума на своето време, едно добро дело на своето място може да принесе стократно плод. Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдват в тебе, ще просиш и ще ти бъде.

Всичко ще се изпълни на своето време. Слушай благия Ми Дух.

ТВОЙ ГОСПОД

ЕМАНУИЛ

Сливен, 3.X.1905 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Получих и двете Ви писма. Разбрах всичко, което ми съобщавате. Трябва всички да се възпитаваме в силата на вярата и търпението. Много пъти лошите могат да извратят Истината и да вмъкнат съмнението. Вам Ви се обеща всичкото съдействие отгоре. Постъпвайте съобразно според ръководството. Господ е сега, Който Ви ръководи, и знайте, че Той е силен, няма невъзможни неща за Него.

Аз напуснах Варна преди седмица, за да изпълня едно задължение. Не възлагайте своите надежди на неща материални и на човеците. Домът Господен ще се съгради във вашите сърца и за Неговите разноси друг ще плаща. Няма нужда да Ви разправя, друг път ще Ви говоря.

Д-р Миркович замина, повика го Господ.

П.К.Дънов

Сливен, 14.X. 1905 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Получих твоето последно писмо. На Вас вече става ясно всичко. Аз Ви дадох писмен отговор на двете Ви писма, понеже знаех, че Вие ще се срещнете в София с Бъчваров и сами ще се осветлите Върху подигнатия въпрос. Върху последния Ви въпрос оставих времето да говори за себе си. Желанието Ви за Дом Господен ще се изпълни, но по съвсем друг път. Имайте силна вяра и упование. Аз ще доведа да се изпълнят всички Ваши желания, но те трябва първо да се осветят отгоре. Не възлагайте надеждата си на плът и кръв. Има много неща, които ще разясня, кога му дойде времето.

Ще посетя Търново, кога остана малко по-свободен. Засега отивам за София, ще се поспра, може би, на някое друго място. За нашите приятели в София не се безпокойте. Нека да работят кой както може, не вреди. Отпосле те сами ще познаят своите грешки. Аз познавам всички много добре. Зная какво могат да направят сами. Като се озоват един ден при силните позиции на неприятеля, ще потърсят главната квартира. От човеци слава не търся, нито помощ.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 30.X.1905г.

Люб. сестро М. Казакова,

Пристигнах днес в столицата. Писмата си отправяйте тук. Светът е вече узрял за жетва. Доброто семе трябва да се събере в житниците. Правдата иде да се възстанови. Смутните времена са предизвестници на бъдещите благословения. Съдбата започва от Дома Божий. Господ пресява Славянството; така прави всеки добър земеделец, кога сее.

Вашият брат Георги е добре посрещнат горе. Той ми се оплака, че не е сторил всичко, каквото е желал. Казах му, такава е волята Божия. Мъчно разбират хората, кога се възплътят, какво трябва да правят, трудно схващат. Вземайте всички уроци от другите. Не се колебайте. Времето е скъпо тук. Трябва да се работи за доброто и повдигането на другите. Кажете на г-жа Недялкова, ако тя устои до край вярна, Аз ще подействувам да се осъществят нейните добри желания.

Бъдете свършени и чисти всички. Това е Волята на Вашия Небесен Баща.

П.К.Дънов

София, 21.XI.1905 г.

Любез. сестро М. Казакова,

Получих твоето писмо. Четох внимателно всичко. Радва ме твоето духовно повдигане и твоето усърдие. То принася изобилни плодове, кога се ръководи от Духа на Господа. Вслушвай се повече в тихия глас. Слушай благите Му съвети. Посятото расте само на добрата почва, в тръните заглъхва, а на пътя го изкължават.

М. Георгиев идва и ми връчи Ваш ръкопис, пратен до него, да го прегледам. Случката във Вашия дом можете да оповестите, за другото не е позволено. Когато дойде определеният час, той сам по себе си ще стане явен. Когато слезе Христос от планината, заповяда на учениците си да не казват никому това, което са чули и видели до онзи час. Така трябваше и Вие да сторите, но Вие не сте взели във внимание, че Божествените работи са наредени по един съвършен план и че този план трябва да се следи стъпка по стъпка. Чакай, нека се оправи Руският народ, ще дойде време и за този. Да присъствува Този, Който ръководи всичко, е велико дело. Морето се вълнува, ладията на живота се люшка посред вълните. Вие се опасявате. Но ще утихне всичко. Божието Царство иде. Зад бурите, зад огъня е Господ. Подир страданията и неволите е Царствующа Правда и Истина.

Приемете всички моя поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

19.XII.1905 г.

Любезна сестро М.Казакова,

Имайте добрината да изпратите на нашия приятел П.Киров 30 лв. за през Божествените празници чрез брат Тодор. Това е моето Желание.

Зная, засега всички сте добре. Радвайте се на благодатта, която Всеблагият Отец ви праща. Кога се върна в София, ще Ви пиша.

Моят сърдечен поздрав на всички приятели. Радостта ви да бъде пълна. Кога дойде времето, аз ще ви посетя.

Ваш верен: П.К.Дънов

1906 ГОДИНА

През август 1906 г. на събора на Бялото Братство във Варна (наричан тогава среща на Веригата) от Търново присъства само Мария Казакова. От същата година са запазени осем писма на Учителя до нея:

През тази година Учителя продължава писмената връзка със семейство Иларионов. До тях са запазени шест писма. В началото на есента Елена и Константин Иларионов се завръщат в Търново. Преди това те помолили Учителя да ги посъветва къде да се установят. Той отговорил, че отгоре им определят Търново, а те да си изберат и решат къде. Елена си поплакала малко, защото този град не ѝ бил по сърце, но тъй като двамата ѝ братя също били там, тя скоро се примирила и се върнала в Търново. Иларионов си купили място с малка колибка (стая и кухня над местността Мармарлия). Константин засадил лозе. През следващите години Учителя често ги посещавал и понякога оставал за по-дълго време.

През месец юни 1906 година Учителя се запознава и със семейството на адвоката Анастас Бойнов. Запазена е френологична карта на най-голямата му дъщеря Пенка.

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА ЗА БРАТ АНАСТАС БОЙНОВ

Роден през 1848 г. в Търново, където остава до края на живота си. Умира през 1936 г. Къщата му се е намирала в махалата „Св. Богородица“. Още много млад той останал без баща. Майка му, Пенка Бойнова, била умна, трудолюбива и силно религиозна жена. Като младеж Анастас служил при един много известен адвокат. Явил се след това на изпити и получил правоспособност за адвокат. По онова време в България е нямало юридически факултет. Оженил се в по-зряла възраст за едно съседско момиче - Парашкеви Периова. Родили им се шест деца - пет момичета и едно момче. Всичките получили висше образование. На улица „Медникарска“ N12 Анастас Бойнов си построил голяма двуетажна къща. Подарил двуетажната си вила на Веригата на Бялото Братство и там от 1910 г. се свиквали съборите.

За него са запазени спомените на дъщеря му Николина Стубел.

СПОМЕНИ НА НИКОЛИНА СТУБЕЛ

Баща ми беше известен адвокат. Кантората му се намираше на ул. „Ив. Вазов“ 22, между стария съвет и читалище „Надежда“. В нея имаше няколко пейки, които винаги бяха пълни с хора — клиенти, най-вече селяни. Баща ми много четеше и знаеше законите с всички подробности. Млади и стари адвокати се съветваха с него.

Баща ми никога и в нищо не ни ограничаваше. Казваше: „Бог ще има грижа за вас, Той ще ви пази.“ Беше висок, слаб, елегантен, но плешив. Имаше изящни ръце. Беше много енергичен, винаги весел и все си пееше. Радваше се на живота и обичаше да се шегува. Освен това, беше много спокоен — никога не се нервираше и не се караше. Обичаше да се вози на файтон. Баща ми беше, освен всичко друго, голям кавалер и истински грижовен съпруг и домакин. Той доставяше всичко вкъщи и се отнасяше изключително внимателно с мама, която беше нехайна към здравето си и се разболя впоследствие от бронхиална астма.

В началото на 1905 г. татко се разболя от остър ставен ревматизъм. Толкова беше зле, че не можеше да си движи ни ръцете, ни краката. Преобличахме го, като го надигахме с чаршафа ту на една, ту надруга страна. Когато клепнеше църква, всички мислеха, че е за него. Лекарите не можеха да му помогнат. Тогава г-жа Мария Дойнова, наша съседка, каза на мама: „Само д-р Петър Дънов може да го излекува. Никой друг.“ Мама писа на г-н Дънов в София и той веднага се отзова. Спомням си, че още от вратата каза: „Г-н Бойнов, нищо Ви няма!“ Седна до леглото на баща ми, разговаря се с него два часа, след което татко си вдигна едната ръка. За една седмица успя да се раздвижи и даже отиде на работа. Явно г-н Дънов притежаваше някаква необикновена сила, защото без никакви лекарства излекува баща ми, и то само за няколко дни. Оттогава татко стана вегетарианец и предан ученик на Учителя до края на живота си.

По време на това посещение г-н Дънов направи френологически изследвания на цялото ни семейство. Оригиналът на френологическата карта на най-голямата ми сестра, Пенка Бойнова, правена през месец юни 1906 година, се оказа в г-жа Павлина Даскалова. Като разгърнем картата, виждаме, че в нея са отбелязани над сто измерения и изчисления — на лице, ръце, тяло, темперамент; домашни, морални, умствени и други способности. Накрая е направено общо определение на душевните й сили и качества.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Трябваше да решим къде да се установим.* Посъветвахме се с Учителя и Той ни каза, че отгоре ни определят Търново, а ние да си решим къде. На мене не ми беше бичен тоя град. Поплаках си, но се завърнахме в него. Благодарение, че двамата ми братя бяха там, скоро свикнах и се примирих. Купихме си над Мармарлийската чешма място с малка колибка — стая и кухня. Костадин насади лозе и се занимаваше с него. Учителя ни посещаваше често и по някой път престояваше по-дълго време.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 14.I.1906 г.

Люб. Г-н Иларионов,

Писмото Ви получих. Засега съм занят. Към края на този месец, ако остана малко по-свободен, ще дойда да Ви посетя. Животът понякогаш се вижда да е пълен с много несгоди, но Бог, Който направлява всичко, е добре предвидил последствията. Човек не само живее в този свят, но същевременно се учи. С други думи, приготвява се за един по-висок и благороден живот. Турете тези мисли в ума си, бъдещето носи добри неща в себе си.

Предай моя нарочен поздрав на Елена. Добрите приятели от невидимия свят са винаги на ваша помощ. Те се грижат повече за вашето добро, отколкото вие сами.

Със сърдечен поздрав, ваш:

П.К.Дънов

- В края на 1905 г. Костадин се уволнява. (Бел. Състав.)

42 см

ФРЕНОЛОГИЧЕСКА КАРТА.

Опредѣленіе на уиственитѣ способности и отличителнитѣ характерни черти,
Физиологическо развитіе и душевно състояние

ИЗ

г. Пела А. Гоимова

отъ тѣлото на XII. л. ученика отъ II. класъ

гр. Пловдивъ 1906 год. р-дъ 1894 год.

36 г. 11 м. 28 д.

Д-ръ П. К. Додоновъ

Велесъ С-е. Б-ъ

Размери	сант.	7 е знак на планета	оцѣн.
На главата:		Темпераменти:	
Хоризонтален	51	Старо дѣлене:	
На Темето	35	Сангвинически	5-6
Короната	34	Холерически	4
Челната основа	28	Флегматически	5-6
Челния връхъ	31	Нервически	6-
Тилътъ	30	Ново дѣлене:	
Лобната срѣда	31	Витивенъ	5-6
Врѣхатъ висота	13	Мотивенъ	5-
Диаметрална дължина	16	Умственъ	6-
ширина	14	Физиологически условия:	
На лицето:		Качество на организма	6+
Дължина на образа	16	Симетрия	4+
Ширина	13	Здравие	6-
Висота на челото	5	Дихателна сила	5+
Ширина	10	Кръвообращение	5-
Дължина на носа	4	Стомашно развитие	5+
Ширина	2	Органическа дѣятелность	4+
Дължина на брадата	6	Душевна чувствителность	6-7
Ширина	4	Способности:	
На тѣлото:		I Домашни:	
Ръстъ	140	1. Половъ нагонъ	5-6
Гърдитъ	34	А. Сѣпружность	4
Ръцѣтъ	62	2. Чадолубие	5-6
Шията	25	3. Дружба	6-
На ръката:		4. Домовитость	5-
Дължина на китката	16	5. Постоинство	4
Околность на китката	13	II Самоохранителни:	
Дължина на дланъта	9	Е. Животность	6
Ширина	7	6. Сѣтлостъ	5
Дължина на палеца	5	7. Разрушительность	5
показалеца	8	8. Охотливостъ	5-6
Средния	9	9. Стежательность	6-
безименния	8	10. Скритность	6
малкия	6	III Лични:	
Нѣщо на лицето <i>Машов</i>		11. Приназливостъ	6
висота <i>Кестенева</i>		12. Общительность	5
очигъ <i>Св. Кестенева</i>		13. Самоуважение	6
Висота на главата <i>Валентинъ</i>		14. Твърдость	5-6
образа <i>Валентинъ</i>		IV Морални:	
челото <i>Калитово</i>		15. Сѣтлостъ	6
		16. Надѣжда	5

7 е знак на пълнота	оптн.	Б Ъ Л Ъ Ж К А
17. Въдъновителност	6-	Психологически рохав Мелосложнието добро Диалектика сила развита кръвопречиствие средно. По естетик. естетическо Пона повече в себе си съ силно развити висш типичен ет. Пона морталитета отдала активна. при. набли телен с развитието на Никой повече на духа и ще се развие в по на пр. Както възраста. За сега и тървоаеи повече трудо- лова и постои д. с. б. Келл морталитета не и стога бодко стрелен нелл вил и морталитета и морталитета от духовенит и увесба- тивба да се усилва реми морталитета и морталитета вил и морталитета с морталитета да вестарие да се издига да се прилива на стива и востанови и на морталитета
18. Благоейност	5-1	
19. Милосърдие	5-	
Г Етични:		
20. Инагтерливост	4	
21. Идйалност	6-	
22. Подражание	6-	
В. Величавост	5-	
23. Веселост	4	
D. Любезност	5-6	
C. Проницателност	6	
II Умствени:		
24. Олицетворителност	6	
25. Форма (F.)	6	
26. Величина (S.)	5-	
27. Тежест (W.)	5-	
28. Цвят (C.)	4	
29. Редъ (O.)	4	
30. Сжътливост (C.)	5	
31. Локалност (L.)	5+	
32. Паметъ (E.)	6	
33. Връме	4	
34. Тонъ	4	
35. Речь (L.)	5	
VII Разсудителни:		
36. Разсудливост	5+	
37. Сравнение	4+	
Общо опрѣделение на душевнитѣ сили и качество.		
Обществени и домашни наклонности	(5-6)	до утѣху хорошета и. и провиста да се развие дилата и.
Сила на характера	(5-)	
Устойчивост и себеподчиненост	(5+)	
Благоразумие и прѣдвидливост	(6)	
Зачитание, почитъ и ѹдобрение	(6+)	
Снестелност и промишляване	(5)	
Душевно расположение и самоуладание	(5-)	
Изобретателност, искусство и вкусъ	(4) 1,	
Практически таланти	(4)	
Мислещи сили и уметост	(5-)	
Сила на изражението и речь	(5-)	
Морално и религпозно развитие	(6)	

Писателна асист. едн. до тематич. означаване
 и добри. За развитието морални и умствени способност
 и добри. За развитието морални и умствени способност
 и добри. За развитието морални и умствени способност

София, 6.III.1906 г.

Люб. Иларионов,

Ний пристигнахме благополучно. С днешната поща изпращам за Еленка „Тайната на ръцете“. Надявам се да ѝ послужи и да я осветли за значението на човешката ръка. Моите сърдечни пожелания за вашето повдигане. Гледайте нагоре, там има само мир и радост. Аз ще ви помагам и на двама ви да уяквате и укрепвате в пътя на Истината. За избора на дете, щом се уреди, ще ви пиша.

Поздрав от всички.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 23. III. 1906 г.

Люб. г-н Иларионов,

Надявам се и двама да сте бодри, особено днеска, когато времето е по-весело. За осъществяването на вашето желание с Елена, види се, ще трябва още да чакате. Погледнах няколко деца, но те не подходат. Има тук едно дете на около седем години, без баща, без майка, домашните му чувства са добре развити, обаче умствено средно стои. Петко ми разправи, че тук, в София, имало няколко сиропиталища; ако в някое от тях намеря подходящо дете на възраст, разположение и характер, ще ви уведомя. Най-после, стига да имате доброто желание да вършите волята Божия, Господ ще ви укаже добрия път. Изисква се време да се постигнат добри резултати в живота.

Как е Елена? Как си ти? Земята трябва да се оре, лозето да се копае, млякото да се бие, а човек да се учи. Доброто оране дава прекрасна жетва, доброто копане — изобилно грозде, доброто чукание — изобилно масло. Така и доброто учение дава прекрасен характер. Да се обработи, да се развие и облагороди душата струва повече, отколкото да придобие човек всичките богатства на света. Душата, това е блаженството на човека. Без нея човек е суха кост. Душата, това е най-драгоценното нещо, което Бог е поверил на всякой човек. Тя е, която ни свързва с небето, с Бога и с всички същества. Когато тя е запазена от греха, тя е тъй прекрасна, както лазурното небе, и тъй сияюща, както светлото слънце. Да ви не дотяга — не сте сами. Имате много приятели добри от невидимия мир, които ви обичат и се грижат за вас. В тяхната любов вий и двама винаги ще намирате тази вътрешна радост, която ви е необходима. Нещата в този свят са изражение на тая постоянна любов, която всичко освежава. Любовта, това е, което е непостижимо, неуловимо, това е Божието дихание, това е вътрешното общение на безсмъртните духове.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 31.III.1906 г.

Люб. Елено и Костадине,

Получих и двете ви писма. В тукашното сиропиталище няма деца, по-малки от седем години. От тази страна въпросът остава висящ. Няма съмнение, вашето желание ще се изпълни, но искат отгоре да ви учат на Божествено търпение и

непоколебима вяра. Вий, както и всички други, облечени в покривалото на плътта, временните неща ви смущават. Но има ли човек на земята, който да не се смущава! Ако детето, за което се грижи баща му, се безпокои, безпокойствието е напразно. Земята е и училище, и чистилице. Ако си научавате добре уроците, ако си добре употребявате даденото време и не се обленявате*, блажени сте. И ако вършите волята на Този, Който ви е изпратил на земята, знайте, ще имате и Неговото благословение накрая. За всяка добра работа добре се плаща. В нищо не бързайте. За хода на вашето прошение да се не терзаете. Трябва ли човек, като се наяде, да се мъчи, като как ще се смели храната му в стомаха? Това не е негова работа. Човек не трябва да притуря погрешка върху погрешка. Когато дойде определеното време, всичко става. Ползвайте се от благоприятното време. Размишлявайте за смисъла на живота. Щастие на земята няма засега. Щастието е в душата. Когато тя е сгрята от Божествената топлина, ней ѝ е приятно тъй, както и на цветето е приятно, когато го огрее слънцето. Знайте, че все помежду хора ще живеете. Хората един от друг малко се различават. Бъдете благодарни на Бога за всичко, което ви праща. Неволята е у самия човек. Нравствените дългове, душевните недъзи, придобити от непослушание, са които правят духа слаб и разбит.

Желая да прекарате светлите празници щастливо и весело. Кога има нужда, аз ще ви идвам на помощ. Засега всичко върви добре.

Ваш: П.К.Дънов

*Обленявам се /арх./ - ставам ленив /Бел.ред./

София, 16.IX.1906 г.

Любез.Иларионов,

Получих твоето писмо. Аз ми е приятно, като виждам, че ти и Елена правите добри усилия да използвате благата, които отгоре ви се изпращат. Вървете напред. Този път е пълен с неизчерпаеми блага и богатства. Развивайте душата си, възпитавайте сърцето и ума си и облагородявайте характера си, защото в силата на душата и ума е скрито блаженството. Като минете през изпита, да станете достойни за призванието, към което и двама ви приготвяват.

Аз мисля да дойда в Търново, но то ще бъде малко по-сетне. Вярвам да сте останали доволни от идването на Бъчваров и Керемедчиев.

Предайте добрите ми пожелания на целия кръжок. Спънките, които спъват добрия вървеж, ще ги отстраним. Когато вашите души се повдигнат в по-високите сфери на живота и Божията Любов ви озари със своята вечна светлина, тия препятствия ще изчезнат като плява. Каква крепка ръка ви ръководи, какво озаряващо око промишлява за вашето добро. Небето има всичкото добро разположение. Имайте вяра, имайте търпение. Аз ще ви дам всичките необходими упътвания за добър успех. С време много неща ще ви станат ясни. Светът ще отвори по-широк хоризонт за умовете ви. На всякого, който има, ще му се приложи; на всякого, който работи, ще се благослови. Това така ще бъде. Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят вашия Небесен Баща.

Ваш верен: П.К.Дънов

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

София, 28.1.1906 г.

Люб. сестро М. Казакова, Получих Вашето отворено писмо и записа. Имам да привърша една надлежаша работа и след нея мисля да посетя Търново, понеже се пада на пътя ми.

Учете се да разбирате Господните пътища, те са най-добрите. Работите, както се нареждат от Великия Промисъл, така и трябва да станат. Господ е винаги при Вас. Радвайте се на присъствието на Неговия Дух.

На Юрдана не ѝ се сърдете. Всякой според разбиранieto си. Времето и опитът учи хората. На първите човеци мястото беше много подобно, но те им се поревнаха големи работи, да са богове и станаха богове, но оголяха. Где знаете, че това е за Ваше добро? Вий има на много неща да се учите, а така също и Юрдана. Бог всички люби и всяко едного води по особен път. Високи са Неговите мисли и неизследими Неговите пътища. В тъмнината се създава виделина. В хаоса — порядък, в ада — спасение. Той е Господ, благословен от всеки. Мъртви възкресява, грешни спасява, болни изцелява. На слепите дава зрение, на хромите — крака. Които чакат Господ, тяхната сила ще се възобнови. Никога няма да се посрамят уповаващите на Него. Само Той е вседостатъчен да Велика мелодия. Тогава щяхте да забравите дреболиите на тоя живот, грижите, тревогите, които постоянно ви спъват. Тогава не щяхте да забранявате на децата да идват при техния Учител. Може ли задоволи гладните и жадните. Само Той е, Който просвещава човешките умове и сърца. Прочее, бъдете свършени както е и Отец Ваш. Животът има двоевелико предназначение. Бъдете и слушатели, и творители на Истината. Онзи, Който Ви ръководи, знае кое е добро за вази. Да се просвети човешкия род. Това е задачата на Небето. Да се научиш да живееш добре. Това е тяхното желание.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 7.II.1906г.

Люб. сестро М.Казакова, За портретите г-н Грабляшев ще Ви пише каква сума да внесете. Нищо да не помрачава вярата Ви! Силата на добрите хора се показва във време на изпитите. Аз ще уредя разбърканите работи. Вий трябва да се учите, знанието не се добива лесно. Пълното съобщение с небето е постижимо само при чистите сърца. Ползуйте се от добрите уроци. Вас и малки неща могат да Ви спънат. Силата е в Духа, не в нас.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 21.III.1906 г.

Любез. сестро М. Казакова,

Писмото Ви получих. С днешната поща ти пращам и исканите портрети. На сестра Недялкова кажи: Има два пътя, отворени за сина й: или да му пратят пари да се върне при тях, или да му пратят пари да иде в Съединените Щати, гдето условията са по-добри, гдето може да влезе в някое училище след време да следва и да изучи някое занаятие. Виждам, тя й е много жалко за неговите страдания, но от тях може да излезе велико добро за неговото своенравно сърце. Малкото зло се предпочита пред голямото. Ако тя да можеше да вижда ясно Божиите съдби и благи намерения, не би падала в маловерие. По-малко Любов ли има Вечният Баща? Благият Наш Небесен Баща е Велик и непостижим във всичко. Всички бъдете благодарни на това, което Той отрежда.

Животът не е само тук. Тук е начало, там е завършването. Да бихте знаели, да бихте винаги изпълнявали Волята на Този Благ Отец, колко щастливи щяхте да бъдете, каква неизказана радост щяхте да притежавате. Целият свят за вас щеше да бъде една Велика мелодия. Тогава щяхте да забравите дреболиите на тоя живот, грижите, тревогите, които постоянно ви спъват. Тогава не щяхте да забранявате на децата да идват при техния Учител. Може ли милостивото Око на Благия Баща да гледа към вас другояче. Станете достойни за тая Любов. В Любовта е изпълнението на закона, в нея е вечният живот. Който Люби Бога, пребъдва в Неговата душа. Трябваше отдавна да научите езика на Небето.

Мир Ви оставям, Моят мир Ви давам.

Ваш верен: П.К.Дънов

Русе, 30.VI.1906 г.

Л. М. Казакова,

Пристигнах. Поздравете всички. Градете добре, за да се благословят трудовете Ви. Схващайте дълбокия смисъл на живота. Първата стъпка, която днес вземате, гледайте да е здрава. Само доброто, истината, правдата и Любовта преживяват всичко. В тях е вечният живот.

Ваш: П.К.Дънов

Варна, 16.VIII.1906 г.

Да не отпада сърцето ти, нито да се колебай душата ти. вярвай в Мене и в Отца и всичко ще изправя за тебе. Няма да остане трудът ти без Моята заплата. Бъди образ по сърце и душа на Твоя Отец. Благост искам, веселие и ясност на ума.

ТВОЙ ПРИЯТЕЛ

ИСУС

(Свещения подпис)

София, 11.IX.1906г.

Люб. Сестро,

Животът е училище, в него много добри уроци са потребни. Зсичко, което се отрежда отгоре, има своето предназначение. Покажете чрез своето разумно търпение любовта си. В Любовта няма роптание и недоволство. Как е прекарал Вашият Господ своя живот на Земята? Той е бил преследван, охулван и като агне на заколение не е отворил устата Си. Слушайте Ме, Аз ще Ви изведа на видело. Бъдете готови да прощавате обидите, които Ви правят окръжаващите, те го правят това от незнание, не го правят те на други. Най-послед, съсредоточете се в себе си, вгълбете се в своя душевен мир. Това са човеци, помежду които живеете. Научете се да ги любите. Ако е въпрос за къща, всякъде може да я намерите. Къщите се освещават от хората, а не хората от къщите. Ако Ви гонят от едно място, идете на друго, що от това. Не се дръж в буквата, но в Духа. За в бъдеще моли се за всички, това е Волята на Отца. Мир, Любов, Благост, Търпение, Вярa. Ти трябва да Ме слушаш, защото само тогава ще изплаваш. Ти знаеш, че колкото пъти си се отклонявала от Моите добри съвети, си постраждала.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 21.IX. 1906 г.

Любез. сестро,

Всичко, каквото Господ отрежда, е добро. Царува Господ, весели се земята, радва се всяка душа. Нишката на Божията Любов не може да се скъса от никого. Вечността не бърза. Небето не се смущава, надеждата не се обезсърчава. Духът не престава. Вашата вяра, вашата надежда, вашата Любов се опитва. Доброто семе добър плод ще принесе. Господ ще изведе своето стадо. Той ще въздигне всичко. Зад всичко се крие Божието благословение.

Щом желае г-жа Недялкова да остави сина си при вази, приемерте го. Ако с вяра работиш, ще приемеш.

Моят поздрав на всинца ви.

П.К.Дънов

София, 28.XI.1906 г.

Любезна С. М. Казакова,

Получих Вашето писмо навреме. Положението на работите Ви стоят ясно пред мен. Вий добре сторихте най-послед, че взехте в съображение, че по-добре да си излезете при стечението на особените обстоятелства и да направите едно добро и на себе си, и на Стефанка. Това трябваше така да стане, да придобиете един Божествен урок, че не са Божествените пътища човешки пътища и Неговите мисли — човешки мисли. Вие се бяхте страстно привързали в омайната Аладинова лампа и мислехте с нея да възкресите старата столица. Колко работи има да учите още.

Евреите едно време така мислеха за своя храм, но опитът ги научи, че Господ в храмове и къщи, направени от камъни и кал, не живее, но в души чисти и святи. Чрез тях се освещават външните неща. „Ще се заселя в тях.“ — Ето где трябва да обърнете вниманието си: дали тия храмове са от стени, измазани и осветени, и къщите ви - пригодни за живеене. Дали спазвате основните хигиенични правила. Небето е еднакво възискателно спрямо всички. Божествените пътища са неизменяеми. Всякой, който върши Неговата Воля, Му е благоприятен.

Сега слушай добре и внимавай добре. Моята дума на две няма да стане. Аз съм решил да туря край на всички разпри. И кога дойде време да се гледат сметките, всякой ще приеме своето. Моята душа се отвръщава от злото. Използвайте времето — дните, които ви са дадени да преживеете, са дни на благодат. Не злоупотребявайте с Божието дълготърпение и не пренебрегвайте Божията милост. Вий трябва да сте изпълнени с признателност, че сега Бог ви е изпратил на земята и че ви е облякъл с дрехата на живота, да се радвате и веселите на всичките Негови дела. Какви богатства лежат скрити в дълбините на вашите души, а вие още не съзнавате това. Този свят е създаден за добрите хора и те ще го наследят най-после. Развивайте умовете си, упражнявайте сърцата си в добро и душите си — в святост и духът ще благоволи във вас. Погледнете на птиците небесни, обърнете внимание на пчелите и земете пример. Най-после, не е ли за ваша полза да се позамислите дълбоко в себе си. Не е полезно човек постоянно да се самоосъжда. Потребно е да се изправя пред себе си, пред Бога, Който внимава на постъпките му. Не е приятно лозето да ражда кисело грозде, добро е да роди сладко. Най-после, надявам се вий ще решите да затворите всичките прелези, да се обградите и си поправите главните входове, и да поставите стражите на мястото им. Мен ще ми е приятно вий да ходите в пълнота, свобода и права, които ви са дадени отгоре. И никой от вас да не нарушава свободата и правата на другото. Живейте в Мир и бъдете умни, да няма нужда да ви управляват с юзди и бодли. Най-после, бъдете словесни паметници. В доброто има по-голяма сила, отколкото в злото. В Любовта — по-голяма, отколкото в омразата. Бъдете справедливи към всички.

Моят сърдечен поздрав на тебе, на Елена, Костадина и всички други приятели.

П.К.Дънов

1907 ГОДИНА

От 1907 г. Учителя още по-често започва да посещава Търново, като винаги отсяда при сем. Иларионов. При тези посещения Той се запознава и с други техни приятели, които сами започват да го търсят и да разговарят с него по разни въпроси.

От 1907 г. до края на живота си Елена и Константин Иларионов посещават всички събори на Веригата. През 1907 г. за първи път е поканен и Анастас Бойнов. На срещата идва и Мария Казакова, така че тази година от Търново са присъствали общо четирима души.

През времето, когато не е в Търново, Учителя продължава да държи връзка с Елена и Константин чрез писма. Запазени са шест писма, две телеграми и една картичка. Запазени са и шест писма до Мария Казакова.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Учителя се запозна с наши приятели, които често идваха при него да разговарят по разни въпроси. Канеха го по домовете си. Присъствуваха и други техни познати. Така събрани, Учителя ни обясняваше за духовния свят, тълкуваше Библията, прекарвахме в песни и молитви. Разотивахме се весели и доволни. Лятото прекарвахме в колибата. Там идваха много хора, които се интересуваха от него, и той на всички даваше добри съвети и помагаше в болестите им. Повече прекарваше в пост и уединение. Ние с благоговение гледахме на него и не смеехме да го смущаваме в работата му.

Веднъж седеше в беседката на лозето и се занимаваше с нещо. Извика ме и ме попита; „Имаш ли някой роднина Иван?" — Брат ми, отговорих аз. Той се позамисли и каза : „Не." Изредих всички, които имахме в рода си с това име. „Баштата на майка ти как се казва?" — Иван — отговорих, но той си е заминал, когато майка ми е била още дете и ние никога не сме го споменавали и мислили за него. Защо ме питате, Учителю? — „Защото иска разрешение да ви види. Ти си му светнала. На духовете не всякога и не всичко е позволено да виждат." Веднъж ми разказваше за вечния живот. Както бяхме седнали на земята, чи описваше един кръг и по него ми обясняваше, че прекъсвания няма. До мене забелязах много правилно жълто кръгче, за което предположих, че е сламка. „Учителю, вижте в какъв правилен кръг се е завила тази сламка." Поразчовърках малко и извадих една широка златна халка с монограм „Е". Това е за тебе. Емануил, който присъства сега тук, се изявява" — каза Учителя...

Снаха ми боледува и не получи от лекарите помощ. Поискаха съвет от Учителя и той обеща да ѝ помогне, ако престане да яде месо. Те обещаха, но не изпълниха обещанието. Един ден Учителя ми каза: „Кажете на снаха си, че ще си замине.“ Ние се умълчахме и казахме: „Нали обещахте, че ще ѝ помогнете?“ — „Да, но те не изпълниха съветите ми и ядат скрито месо. Те имаха да минат река без мост. Аз им поставих едно въже да я минат, но те го скъсаха и сега друго не може да им се постави.“ Аз заминах на село при тях. Разкрих това само на брат си. Сестра ѝ настоя да ѝ се направи операция. Заведох я в София и при операцията тя почина...

Костадин отсече една зарзала с плода, която беше близо до колибата и засенчваше. Учителя се затвори в стаята си и три дена не яде. После ни каза: Не знаете ли, че с отсичането на едно дърво може да ви се причини голяма пакост?! Имайте уважение към всичко живо, което Господ е създал!“ Учителя пости три дни, за да ни предпази от нещастieto, което можеше да ни се случи...

Ние с Костадина ходихме всяко лято на Варненските бани и прекарвахме заедно с Учителя. При нас се хранеше и заедно излизахме покрай морето и колността. Покани ни на събор за пръв път през 1907 г. Една вечер той ни каза: „Аз излизам, а вие се молете; и ако се завърна, добре ще бъде.“ Ние прекарахме в мълчание и молитва и като го видяхме, че се завръща, зарадвахме се. Той продължи събранието. „Черното море — ни каза той, е вратата на черната ложа.“

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

Варна, 8.II.1907 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих двете писма. Мисля да се побавя тука за няколко време. Като уредя някои работи висящи, ще видя закъде трябва да се отправя. Тук времето засега е приятно, но се вижда да стане наскоро една малка промяна.

Вий засега сте добре и може да горите по-малко дърва. Желая да имате по-голяма топлина отвътре и тогава всичко ще върви по своя Божествен път. Вътрешният мир, душевното спокойствие, яснотата на мислите, подемот на духа са потребни винаги в живота. Като се подчинявате на вътрешното ръководство на Божия дух, Той ще ви ръководи и осветлява, и ще прави живота ви приятен и пълен със смисъл. Защото няма по-добро от това да слугува човек на Бога и да върши Неговата добра воля. Вий всякога сте се оказвали готови да струвате доброто. Обсъждайте нещата, преценявайте ги и тогава ги вършете.

Моят поздрав на Елена и на всички приятели по име. Вярвам да се намирате на позициите си и да давате отпор; ако ви смущават много, турете ги на работа, накъдето се окаже нужда.

Приемете моя сърдечен поздрав.

П.К.Дънов

Варна, 6.III.1907 г.

Люб. Костадине и Елено,

Вашето отворено писмо получих. Няма съмнение, вие очаквате да ви пиша по-начесто. Зная, кога се очаква и очакваното не иде навреме, става мъчно. Но всякога, когато замедлявам* своя отговор, това не значи, че у мен няма добрата воля, не, но наопаки. Ако земледелецът не сее всякога, това не е негова вина. Не всякога има еднакви условия. Ако вий и двама следите по-внимателно законите на духовния свят, много неща в живота ще ви станат ясни. Зная, за вас има приготвени много добри неща, само че, когато ви се дадат, искам вий добре да сте приготвени. Вий се приготвявате да станете граждани на Божието Царство, гдето Правдата и Любовта са основни закони. В това Царство се изисква чистота и святост. Този свят не е далеч. Той е около вас и във вас. Засега, вслушвайте се в гласа, който говори във вашите души. Пребъдвайте в Словото, изпълнявайте Неговата воля. Тогава вие ще имате всичките благословения. Да ви не дотяга. За вас има широко поле за работа. Може би, тази работа засега да е скромна — това нищо не значи. Не е количеството, но качеството. Вие ще се научите от опит да прилагате Божествените закони в повседневния живот. Когато човек върши волята на своя Небесен Баща, то е радост и веселие навсякъде. Моят поздрав на всички ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

Телеграма
Сливен, 14.IV. 1907 г.

Надявам се да сте весели всички.

П.К.Дънов

София, 7.VI.1907г.

Люб. К. Иларионов,

Отвореното ви писмо и записа получих. Засега съм занят. След няколко деня, кога се уяснят работите, ще ви съобща кога ще мога да дойда.

Мисля да прекарвате времето си на лозето добре. При чистия въздух и добрата вода не може и да бъде другояче. Вий с Елена полагате усилия да уредите лозето. Всяко лозе трябва да се урежда, за да дава плод. И плодът е именно, който радва всеки земледelec. Така се учат хората от настоящето за бъдещето. Зярявам всички да прекарвате добре в доброта, в правда, в любов, в мъдрост и истина. Защото умен и мъдър е онзи, който сее на добрата земя и влага капитала си на сигурно място. Няма съмнение, вий всички желаете да го влагате все на сигурно. Разбира се, когато богатството е на сигурно място, човек малко се безпокои. И мисля, че много от съвременните тревоги се дължат на това, че хората не са смъртни. Сигурност може да има само горе. Когато човек богатее душевно, той е радостен и весел. Моят поздрав на всички ви.

Ваш: П.К.Дънов

София, 18.VI.1907 г.

Люб. К; Иларионов,

На 20-того, в сряда, ще тръгна за Търново. Поздрави всички приятели. Надявам се да ви намеря всички здрави и весели, готови за работа като жетвари. Да се гради и повдига животът на душата е най-великата работа. На земята който сега сее, после ще жъне изобилно.

Ваш верен: **П.К.**Дънов

ПОЩЕНСКА КАРТА
ЗА ВЪТРЕШНА КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ.

(Само адресът се пише на тази страна.)

Адрес — Adresse

Въплътя
на Истината
и животна
има радост
и веселие.
Поздрав за имен-
ния ви ден
Д-р. П. П. Димитров

Г-жа Елена
К. Иларионов
(запасен картичката)
П. П. Димитров

Картичка за именния ден на Елена Иларионова, изпратена от Учителя на 20 юли 1907 г. На лицето на картичката е снимка от освещаването на Варненското пристанище.

1.VIII.1907 г.

Тръгнете на 12.VIII. за Варна.

В плик са сложени още три покани за събора във Варна със същия текст: за Мария Казакова, за Анастас Бойнов и за Елена Иларинова.

В същия плик е сложена и следната бележка:

Няма за какво да се безпокои за бъдещето си, понеже ще има наследство.

Ще живее дълго време, но трябва да се пази.

Изобретателността — добре развита и има способност към домакинството.

Чувствата на любовта преобладават.

Край.

Телеграма:

Сливен, 14.IV.1907 г.

Да се отвори на 31-тогo.

Плик, адресиран до Костадин Иларионов:

Веригата ще се срещне във Варна на 14 Август. Очаквам ви.

Подпис

София, 9.XI.1907 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих вашето писмо. По въпроса Петко ще ви пише, кога се насрочи делото ви.

Вярвам да сте имали вече изобилно дъжд за лозето ви. Как отиват работите? Засега, според времето, вътре в стаята е по-приятно да се седи, отколкото под лятната почивалня с платното. Годишните времена са приятни промени. Природата есенно време и зиме има по-сериозен вид. Пролет мяза на весело дете, лете - на възрастна мома, която разсипва своите приятности на всички; есен - на стара домакиня, която трупа всичко в зимника и житницата. Зиме - на стара баба, която трепери над всичко и се мръщи всекиму, който я бара. Но така е - деца, мома, домакиня, баба - това е външният израз на земния живот. Детето - това е сопрано в музиката; момата - това е тенорът; домакинята - това е алтът; бабата - това е гръмливият бас. Всички съставляват природния хор. Вий с Елена и двама сте тенористи, само добре трябва да си заучавате парчетата, че да не излиза дисканто* в хора на живота. Но ще кажете: трудим се да пеем добре, колкото гласът ни позволява. Стига, че се трудите. Всеки, който се труди, винаги успява. Вършете всичко присърце. В живота всичко си има дълбок смисъл. Който може да чете написаните граници на голямата книга, той винаги ще се радва за това, което му се дава да стори. Добро е да са разтворени очите и ушите на човека и да му е развързан езикът. От очите да излиза виделина, от ушите — мъдрост, а от езика — сладост за живота. Какво по-добро може да очаква някой от ближния си! „Пази сърцето си чисто, душата си - какво!" Друг път ще довърша тази мисъл като лозинка за всички ви.

Поз. на Елена.

Ваш верен: П.К.Дънов

*Дисканто (ит.) — солово пеене (Бел. ред.)

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

Варна, 8.II.1907 г.

Люб. сестро М. Казакова,

Надявам се да продължавате Вашата започната работа. Вий трябва да се ползвате от Вашата минала опитност. Бъдете хитри като змии и незлобиви като гълъби. Защото всякой, който иска да бъде учител, трябва сам да се учи от Господа, от Великия Дух на живота; Тоя Дух живее във всяка душа и ако се вслушва някой в Неговия Глас и проучава Неговия език, той ще се научи да разпознава добрата воля. Всичко в тоя живот има своето предназначение. Видимите спънки са само благи упътвания на една Вездесъщна ръка, която води и направлява всичко със свършена пълнота. Оплита се човек, ако е тъмно, но и тогава може да си носи свеща пред себе си. Ти знаеш, че аз съм се старал да ти дам винаги най-добрите упътвания и всякога съм идвал на помощ там, гдето е било потребно. Другото съм оставял, да извлечеш урока за себе си. Това е добрият път. Това е добрата Воля за Бога, Небесният ни Баща, Отец на всяко добро даване и Бог на всяка виделина. Радвай се в Неговите дела и весели се в Неговото Слово.

Приеми моя поздрав ти и Марийка, и всички други приятели. Надявам се да минахте добре.

Ваш верен: П.К.Дънов

В живота Добродетелта носи, Правдата ръководи, Любовта утешава, Мъдростта възпитава, Истината просветява.

(Свещения подпис) 1907

Варна, 15.II.1907 г. Лука: 13; 10-14.

Люб. С. М. Казакова,

Получих Вашето писмо. Защо допускате разни съмнения В сърцето си да Ви ограбват мира. Вървете по пътя, който съм Ви показал. С чужди грехове не се товарете, кога не може да ги носите. Не очаквайте от другите това, което не могат да Ви дадат. Отечеството на Любовта не е земята. Задоволи се с това, което Бог ти е отредил. Той цял кръст за тебе е носил, а ти малко мъчнотии не можеш ли да понесеш? Как мислите да влезете Вий в Царството Божие, по гладък път или тесен? Защо се самохипнотизирате с чужди мисли и защо си въображавате това, което не е. Всякой, който се съмнява в Мене, потъва в морето тъй, както Петър потъваше. Нима аз не съм същият всякога?

Искам да бъдете умни и Истинолюбиви. Любовта към Бога трябва да е пълна и свършена, и неопетнена. Вий сте повикани да се учите и ако приемете Божието

учение като деца, блажени сте. Божиите пътища трябва да се изпълняват и проучават. Ако Вас по пътя Ви стряска всяко куче, което залае, то как мислите да пътувате, нима и от дребните паличета* трябва да бягате. Направете ума си положителен. Почнете да проучавате своето естество. Уповайте и Духът ще извърши за Вас всичко. За в бъдеще трябва да знаете, когато Ви поставят на длъжност, по лице да не гледате и по човешки да не съдите, защото Господ мрази лицеприятието и лицеугодничеството. Вий няма защо да се възмущавате от постъпките на другите. Има Кой да оправя. Не съдете, да не бъдете съдени. Когато двама хора се карат помежду си, виж по-напред каква е причината. Не искам Вий да ставате жертва на дяволски интриги. И който от вас не иска да разбере тази Истина, ще му се проговори с друг език, на който думите ще разбере. Вас Ви е заблудил онзи, който всички заблуждава, че сте изгубили своята енергия и своите чувства. Ето една лъжа. Човек ще работи и ще си почива. Ако Ме слушате, всичко ще се възвърне. Сега благодарете на Бога за всичките добрини, които Ви е дал, защото от Него всичко, което иде, е добро. Любовта прави жертви и не търси своето, радва се на всичко.

П.К.Дънов

*Паличе (диал.) — малко кученце, пале (Бел. ред.)

Варна, 8.ІІІ.1907 г.

Л. С. М. Казакова,

Получих и двете Ви писма. П. Киров ми писа от Плевен и събщи, че ще бъде наскоро в Търново. Поздравете го нарочно от мен. По неговата работа ще говорим, кога се видим.

Времената, в които живеем, са важни. Не е мъдро за добрите хора да се занимават с дребнавостите на тоя свят. Кога се съдят човеците, пред Господа ще се съдят от думите си и от делата си. Бъдете съвършени, както е и Ваш Отец. Вашите да бъдат такива, както подобава на човек, който е тръгнал да изпълнява Волята Божия.

Писано е: „Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, няма да влезете в Царството Божие.“ Със своето невежество човек сам си създава своите нещастия. И за празните думи има отговорност. Има страдания в света и те се дължат на човешкото непокорство на небесните закони. Обсъждайте, обмисляйте нещата и тогава ги вършете. Вие се считате за по-силна, трябва да носите и повече. Вий имате повече виделина и повече трябва да разбирате и повече да прощавате. Децата често всичко бръщолевят, за тях е извинително, понеже се учат да говорят. Но който е вещ в говора, да греши е недопустимо. Така е то, когато някой има много Учители.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 9XI.1907г.

Люб. с. М. Казакова,

С Вас работата добре отива. Трябва воюване за добиване на духовната свобода. По-добре свободен с рани, отколкото роб без рани.

В последния петък на м. — „Хвалата“, „Величия Божий“; вие ще я четете и в събота сутринта от (4-7). Това ще съобщите и г-н А. Бойнову.

Мен ме радва, че Вие успявате. Вий растете в познанието на Истината. Вървете в пътя. Гледайте нагоре. Забравяйте задното, гледайте на бъдещето. Не давайте ухо на съблазните. Всякой може да Ви отнеме мира, но никой не може да Ви го даде, освен само Един Син човечески, Син на Мира, Син на Виделината, Господ Вездесъщия.

Бъдете свършени, както е Отец свършен, и животът и делата Ви да бъдат за Негова слава.

Моят поздрав на всички.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 26.XI.1907г.

Люб. с. М. Казакова,

Това, което съм ти казал, не може да се отмени. Желая да се учите на Божествено търпение. Ползвайте се от миналото и опитността, която си добила, не я изпускай от пред очи. Само по този начин е възможно да Ви помагам и да Ви съдействувам да се благославя труда Ви.

На твоята приятелка й дай да прочете от Йоана: 14, 15, 16, 20 л.; Псал. 5, 15, 20, 23, 45, 60, 70, 80, 90, 100, 110, 120, 130, 140, 150; 1сайя: 20, 30, 40, 50, 60; Рим.: 8, 9, 10, 12; Евре.: 5, 6, 7, 8, 9; Бит.: 10, 11, 30, 40; Изход: 15, 20, 30, 35, 37. Първата седмица да прочете главите от Йоана и да размишлява върху Духа им. Втората седмица да прочете всичките отбелязани Псалми и да стори същото, третата седмица да прочете Исая по същия начин. Четвъртата - Римляном, само отбелязаните глави, и да стори същото. Петата - Евре. Шестата - Бит. Седмата - Изход. Това да струва с Духа на молитва. След време ще й се даде да разбере думите на съня. Внимавайте само да не ставате проводници на човешки мисли и желания. Любете с всичката си душа Господния Дух, за да Ви благославя и да Ви просвещава със Своето присъствие. Защото там, гдето е Господ, има вътрешен мир, радост, веселие, Любов, вяра, надежда, кротост, свежест и бодрост на душата. Живейте в Господнята градина на благословенията и не давайте място на лукавия да Ви мами и лъсти с непотребните неща на света. Защото там, гдето се вмъкне той, веднага ще се проявят плодовете на плътта.

Поздрави Марийка и всички други приятели. Надявам се настоящето да е по-светло, отколкото миналото. И пекът на пустинята да се е сменил с почивката при

брега на Йордан. Оттатък сега стои обетованата земя, която трябва да се завоюва. И то ще бъде. Всичките прегради на злото ще се съборят.

Ваш Верен: П.К.Дънов

София, 24.XII.1907г.

Люб. С. М. Казакова,

Получих писмото Ви. Всякой работник трябва да се радва на работата и да се ползува от нея. Относително Марийка, Вий сами знаете как трябва да постъпвате. Прекалеността всякога е вредна. Храната е потребна и е благословение за тялото, но кога се приема с големи размери, става вредна за него. Употребявайте Вашия разум, който Ви е даден от Бога. Напредналите духове са същества разумни. Те винаги спазват върховните закони на Небето. Те не са същества, които обичат безпорядъка, своенравието. Повече живот, отколкото думи. Разумно ходете всички. Хранете гладните, а не ситите. Молете се и уповавайте на Господа и Той ще Ви изведе безопасно през всичките мъчности.

Стиховете може да ги дадете и на другите, но само на тези, които имат нужда. Всякой — на своята работа. Не се занимавайте с грешките си един на друг. Ако речем да приложим Божията правда и да почнем да търсим кой е крив и кой е прав, тя ще иде надълго и нашироко. Времето и животът ще Ви научи всички как да разбирате Истината. При това ще Ви научи и как да се обхождате и със себе си, и с другите. Важното е душата да се развива и усъвършенствува. Важното е дървото, не сянката. Кой какво казва, оставете за негова сметка. Хорските уста не са чувал, да ги свържеш. Хора са това - и говорят, и хапят. Всякой има по един навик. Някой гледа главата си, друг — корема си. Някой пази душата си, друг — тялото си. Такъв е животът засега, за бъдеще може да стане по-добре. Вий си карайте Вашата работа, както сами я разбирате и както Ви водят отгоре — за резултатите бъдещето ще промисли. Няма нужда от правила и догматизъм. Желая ти да се не спъваш. Имаш доста опитност. Ако Учителя остави учениците си да се качат по гърба му, сигурно те ще се качат и на главата му. „Избави нас от лукаваго“.

Моите добри пожелания за Празниците.
Поздрав на тебе и Марийка.

Ваш. П. К. Дънов

1908 ГОДИНА

Още в началото на 1908 г. Учителя отново е в Търново и на 25.01. изпраща оттам писмо до брат Ватев в Русе. Не се знае дали по-късно през тази година той отново е посетил града, но има запазени няколко негови писма - пет до сем. Иларионови и три до Мария Казакова, както и една картичка до сем. Иларионови.

Мария Казакова умира внезапно в Търново на 25.11.1908 г. Преди това посещава за последен път годишната среща на Веригата във Варна заедно със сем. Иларионови и Анастас Бойнов.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

Бургас, 10.IV. 1908 г.

В Божествената Любов е животът и възкресението.

П.К.Дънов

София, 22.IV. 1908 г.

Люб. К. Иларионов,

Писмото ви получих. Ще запълните тази празнота с 3-та глава от Ев. на Йоана. Колко е важно всякога в живота подобни празнини да се запълват с ценните добродетели на небето. Сега е времето, когато всички трябва да работите с радост и веселие за Господа и да се ползвате от всичките Негови блага, които ви праща всеки ден. От всичко да се извлича мъдрост и знание.

Елена можа ли да запълни празнината на своята реч? Надявам че мисълта ѝ да се е уяснила. Мислите в духовния свят поникват и цъфтят тъй, както цветята пролет тук. Когато се спазват всичките условия, образуването на мислите върви правилно. Религията, това е вътрешната свърз* на живота с неговия източник — Божията Любов, която заражда човешките души и ги свързва със своя Дух да се радват на свободата на озарящата Истина.

Ваш: П. К. Дънов

*Связ (рус) - връзка (Бел.ред.)

София, 12.IX.1908г.

Л. К. Иларионов,

Получих отвореното Ви писмо. Приберете всичките миналогодишни пликове. От Иван Дойнов, госпожата му и Стефанка. От г-жа Лещова, от сестрите Досеви, от голямата Стефанка, от г-жа Ватева и майка ѝ, от г-жа Бойнова или майка ѝ и Б. Венета. В замяна на това, нека си препишат тазгодишните четива и да следват същия ред, както и Вий. Пликовете ми ги препратете в София препоръчано.

Мой поздрав на всички и съдействие.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 25.IX.1908г.

Люб. Иларионов,

Вашето писмо получих. Пишете и на г-н Ватев от моя страна и го задължете и той да изпрати своя плик. Дайте и нему наставленията, ако не ги е получил. Словото може да го продиктувате на всички ония, които искат да си го имат — нека си го препишат.

Вярвам да сте бодри и всички — па няма причина защо и да не сте. Царството ви се дава. Сега това Царство изисква добри граждани и служители. И, надявам се, вий да гледате по-надалеч в бъдещето и да се въодушевявате малко другояче от обикновено. Потребно е въодушевлението на Духа. Да се живее с великата мисъл, да се движи човек от закона на Любовта, да се следят великите пътища на Мъдростта и Истината, това е щастие, това е блаженство. И каква по-благородна работа би вършил човек на земята? Той трябва да се ползува от всичко, с което небето го е заобиколило. Всичко има смисъл, всичко има значение за оня, който разбира, на когото умът и сърцето са отворени да схваща и разбира. Слепият се движи в тъмнина, имащият очи — в светлина. Глухият — в безсмислие, имащият слух — в хармония.

Елена как върви с френологията? Учи ли я или е оставила да си почива? Наука като френологията изисква наблюдение. Трябват постоянни пресявания на фактите. После тия факти трябва да се пробват. Тази година на посятото ще се даде влага и благословение. Орете добре, сейте добре, за да има и добра жетва. Семе ще ви се даде.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 7.X.1908г.

Люб. Г-жа Е. Иларионова,

Писмото Ви получих. Поменатата книга „Животът на Исуса“ имам предвид да я дам да се подвърже и като ѝ турят премяната, ще ви я изпратя да ви гостува. Надявам се да останете доволни. Тя не е някоя бърберица. Скромна е по характер. С нея ще се разберете. Тя носи мисли на велико минало.

За събитията, които стават, няма защо да се безпокоите. Работите ще се уредят по най-добрия начин. Отгоре засега имат предвид мира и напредъка на Царството Божие. Благоприятното време за полезна работа трябва да се използва. Ако прегрешенията а хората станат навсякъде нетърпими, тогава мирът може да се наруши. Засега има голяма надежда от един общ обрат на работите. В това направление работят — да спрат едно голямо зло, което може да разруши много човечески сърца и да сломи много души, които едва се повдигат.

Человеците често на земята търсят своето нещастие за някаква си мнима слава, за някаква привидна сянка, а забравят своя дълг към Бога, човеците и своята душа. Но има и души напреднали, които разбират за благото на човеческия род. Моят поздрав на Костадина и брат Ви, и Вам.

П. К.Дънов

София, 17.XI.1908г.

Л.И. К. Иларионова,

Наверно вий все още очаквате „Животът на Христа“. И в очакванието времето се вижда дълго. Но при такива случаи е потребно търпението. Само тогава идва сполуката в живота. С днешната поща ви изпращам книгата и надявам се да останете благодарна. Само една добра мисъл по някой път съставлява цяло богатство за една жадуваща душа. Добрите мисли, добрите желания в живота са лъчите, които го освежават и възрастват. Те са Господните блага, които идат да осветляват пътеките на тоя материален живот, гдето скърби и страдания са спътници на човеческата душа. Те са утехата, насърчението на страдащите*. А да се ползува човек от тия блага, той трябва да има ум, трябва да има душа възприемчива, да задържи доброто в себе си, за да не мине то като вода по голите скали и се превърне на порой.

Често прекроените долини представляват човеческото смирение и трудолюбие, а планинските голи върхове — неговата гордост и надменност. Да, те са високи, величествени, но са студени и безжизнени. Но не искам от тая аналогия Вий да вадите крайни заключения. Аналогията изобщо е вярна, но в рамките на своите логически премисли. Защото и върховете, и те си имат своите добри страни. Кога се прави една аналогия, трябва винаги да има контраст. В контрастите е отношението на Истината. Понеже долините са долини по причина, че има върхове. И върховете са върхове по причина, че има долини. Ако не би имало върхове, не би имало и долини, и ако нямаше долини, нямаше да има и върхове. Всичко е добро на този, който разбира.

Поздрав на К. и Б.

Ваш верен: П.К.Дънов

ПИСМА ДО МАРИЯ КАЗАКОВА

София, 19 Май 1908 г.

Л. С. М. Казакова,

Получих писмото Ви. Работите, които Ми съобщавате, са важни. Има, обаче, много неща, които трябва да се пресяват. Не е важно само началото, важен е и краят. Случва се често, когато се сее доброто семе, враждебник посява и плевелите. Във всичко се изисква Мъдрост и знание. Спазвания на основните искания. Невидимият свят работи. Съвременното човечество наближава да излезе из тесните рамки на египетското робство. Настоящото брожение може или да подтикне работите напред, или да ги задържи назад дълго. Трябва под краката добра почва, за да даде семето добра жетва. Чистота в живота, чистота в мислите, чистота в желанията. Само тогава Бог в нас работи. Не се заблуждавайте само със своите деца. Човеческото естество е капризно, а човеческото сърце — непостояно. Не е важно да се народят деца, важно е и да се отхранят и възпитат. Децата винаги си имат свои собени прищявки. Това трябва да се има предвид. Трябва да се има предвид, че и самите учители техни имат своите волности. Не са те всякога тъй далновидни и прозорливи да предвиждат това, което има да стане.

Обръщайте внимание на храната, сдъвквайте я добре. После, гледайте да не преядате и да не препивате. На преходящите неща много не се радвайте. Вниквайте във всяко нещо. Наградата е само за онзи, който устои и докрай изтърпи. Господните пътища са свършени. Те изискват пълнота. Гледайте да се не окаляте, понеже знаете, че чистенето трудно става. В живота свършенството е целта. Ходете в Духа, гдето има свобода. Не се придържайте за човешките ограничения. А неизправимите неща оставете на Бога, Който е силен да изправя всичко. Личният опит е по-добър от хорското предположение. По-добре да имаш живо куче, отколкото мъртъв лъв. Да работи Духът във Вашето сърце е по-добре, отколкото да слушате шума на другите.

Ако проумееш и схванеш това, което ти пиша, блажена си, няма да ходиш в тъмнота, но във вечна виделина. Тогава пътят, Истината и животът ще бъдат твое наследство. Моят поздрав на всички.

Ваш верен: П. К. Дънов

софия, 17.XI.1908г.

А. М. Казакова,

Получих Вашето писмо. Животът си има своите смени, както Луната. Има своите пролетни дни и пролетни нощи, но има и своите зимни дни и зимни нощи. Човек е заставен да се съобразява великите наредби на общия промисъл. Всяко своеволие, всяко своенравие трябва да се замени с добра воля, добро сърце и умение, Той трябва да стане чист, за да го не хваща никакво леке. Поставете златото на действието на въздуха, водата и другите природни стихии и то ще си остане чисто без да се окисли. Но поставете медта, желязото, при все че вършат добра работа, щом се поставят даже при най-малките атмосферни промени, изменят се. Значи, те са отзивчиви на външните влияния — ръждясват. Така е и с хората. Някои при големи изпити, при големи мъчнотии, при най-лошите сгоди на живота остават си чисти, без петно като

златото, а други при най-малките спънки ръждясват като желязото. Защо? Защото тяхното естество е такова. Трънът ще си расте като трън, вълкът ще се развива като вълк, ябълката ще си расте като ябълка и овцата — като овца. Да се преобърне трънът в ябълка, вълкът — в овца, това не е по силите на човека. Ако милваш вълка и те ухапе, това е по естеството му. Ако галиш котката и те одращи, това е по нрава ѝ. Не само тия животни се провиняват, но даже и конят, ако го дразниш, може да те ритне, кравата — да те убодне, овцата — да те настъпи и да ти причини болка. На кого да се отдаде вината. Затова е дал Господ очи на човека. Кога ходиш, гледай трънът да е далеч от тебе. Вълкът да е без зъби, котката — без нокти, кравата — без рога, а конят — без копита. Само по този начин човек може да му е свободна главата от бели. Но знаеш ли, че вол без рога и кон без копита хората ги не щат; те искат рога и копита, и зъби, и нокти — трябва, казват.

Поздрав на Марийка.

Ваш верен: П. К. Дънов

София, 18.IX.1908г.

Люб. с. М. Казакова,

Писмото Ви получих. Часове, прекарани с добри приятели, са неизменими. Те са благословение отгоре. Вий сте се нуждаели от утеха и тя ви е дадена навреме. Във Вярата и Любовта е скрит блаженият живот. Този живот не се бои от нищо. Той всякъде съгражда своето жилище. Той е всепроницающий живот. Дръж се крепко за Господа на силите и ще видиш падането на Неговите врагове. Крепостите на мрака и тъмнината ще бъдат срутени и то само с едно духване.

Пратете Словото на Недялкова. Работете всички в Мир и Любов, защото Господ е между вас. Ние ще уредим работите.

Моят поздрав.

Ваш верен: П.К.Дънов

1909 ГОДИНА

На 12 юли 1909 г. Учителя посещава Търново. Излекува от ишиас Здравка Попова. Тя и мъжът ѝ стават членове на Веригата и на следващата година участват в събора.

И през тази година Учителя продължава писмената си връзка със сем. Иларионови. Запазени са шест писма и две честитки.

На годишната среща във Варна от 15 до 20 август Учителя пояснява законите и смисъла на Веригата. Там „говори“ и духът на Мария Казакова. На тази среща Анастас Бойнов предлага да преотстъпи своята „колиба“ (вила) на Братството и от следващата година срещите на Веригата да се провеждат в нея. Идеята се приема от всички.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Здравка Драган Попова боледувала от ишиас. Много често била на легло от силните болки. Учителя беше у дома и Драган помоли Костадина да заведе Учителя при Здравка, като обещава да изпълняват изискванията му (оброка). Учителя се съгласи, даде им наставления и Здравка оздравя.

Семейство Драган Попови дойдоха една вечер у нас. Учителя излезе от стаята си и каза: „Много престъпления се вършат и някои трябва веднага да се изкупят. Знаете ли, че на протосингел* Абаджиев жена му ще си замине? Тя пометна заченато дете. А да се пометне един дух, това е голямо престъпление. Зачатието на детето изкупува греховете на родителите." И наистина след няколко дни научихме, че госпожа Абаджиева е починала.

Веднъж на лозе Учителя разговаряше с нас. Внезапно се замисли и с тъга каза: „Големи страдания за интелигенцията идват." Ние не можехме да си представим какви ще бъдат тези тежки страдания.

*Протосингел(гр.) - административен помощник и заместник на владика (Бел.ред.)

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 19.I.1909 г.

Л. К. Иларионов,

Идущият петък, 23-ти от този месец, отреден е за пост и молитва за уякването и укрепяването на веригата и нейните сподвижници, за общото благословение на нейните членове. Постът ще започне от четвъртък вечерта и ще свърши в събота сутринта. Ще се молите Бог да благослови своето Дело, което е започнал, да благослови с присъствието на Своя благ Дух членовете на тая велика фамилия, да им даде сила и мощ да работят с всичкото си сърце и душа за идването на Царството Божие на земята. Ще се молите поотделно за всичките ваши приятели, за българския народ, за славянството и за всички други народи, и Бог ще стори онова, което е Нему угодно и в което Благият Му Дух благоволява. Това ще съобщим на всички приятели, в които има готовност от кръжока. Ще пазите всичко в тайна. Никакво разгласяване навънка. Защото силата е в мълчанието. Когато Господ говори, всички трябва да слушат. Това е благоугодно Нему.

Ваш верен: П.К.Дънов

Шумен, 28.III.1909 г.

Прекарайте весело Христовото Възкресение.

Да възкръсне душата — това е човекът.

Подпис

Казанлък, 15. V.1909 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих вашето отворено писмо. За Елена моите наставления са: да диша дълбоко, да прави леки упражнения, да проектира портокалената и зелената краска в себе си, да обръща ума си нагоре, да пази да има мир в себе си, да прави поливни вани с вода, топлена на слънцето.

Когато се завърна в София, ще видя как ще се сложи пътят ми. Моят поздрав на всички ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

Т.Сеймен, 21.V. 1909 г.*

Поздравявам Ви с именния ден.

Да ви даде Небето според своята пълнота мир, здраве и подкрепа.

П.К.Дънов.

София, 10.VI.1909 г.

Люб. Е. К. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Дръжте духа си винаги бодър, сърцето си - спокойно, душата си - чиста, ума си - ясен. Дръжте се силно за Господа. Имайте непоколебимата вяра В Неговия Дух. Той ще преобърне всичко за добро. Аз ще ви помогна да се съвземете. Гледайте да се ползвате от благовремието*. Дръжте мислите си положителни. Отхвърляйте от себе си мрачните настроения, дръжте се в съгласие с добрия живот. Черпете сила и подкрепа от този чист източник. Във време на мъчнотиите човек се калява. Но трудното е, докато се закали. Аз ще видя кога ще може да ми се отвори път да ви дода на гости. Предайте моя поздрав на всички. Поздрави Костадина, а така също и брата си. Надявам се писмото ми да Ви завари по-весела и бодра духом и телом.

С поздрав.

Ваш: П.К.Дънов

София, 10.VII.1909г.

Люб. К. Иларионов,

На 12-тогo ще тръгна за Търново. Надявам се да ви намеря здрави и бодри духом. Вий се подвизавате добре с обработването на лозето. Всякога, когато човек работи добре, приема възнаграждение от труда си. Дано да е така и с добрата работа на живота ви.

Моят поздрав и на двама ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

*Търново-Сеймен — старото име на град Марица (Бел. ред.) **Благовремие (арх.) — добро условие (Бел. ред.)

София, 15.X. 1909 г.

Люб. Е. Иларионова,

Получих писмото Ви. Мъчнотиите, които се изпречват на пътя Ви, могат да се отстранят, стига всички да имате добрата воля да слушате и изпълнявате наставленията ми.

Първия и третия петък ще употребите в молитва, четение от Евангелието и посланията, пеение и размишление върху четеното. Ако иска някой да говори, нека каже нещо полезно и назидателно както за себе си, така и за другите. В тия петъци ще оставяте Господ да говори в сърцата ви и умовете ви. Нищо друго. Във втория петък ще имате молитва, четение и съобщение с невидимия мир — ако дойдат някои духове, ще им дадете свобода да говорят и да изкажат каквото имат. Може да им задавате въпроси и да ги запитвате. Ще изпитвате духовете. Трябва да се пазите от разногласие. Ако се яви разногласие, ще затваряте събранията. **Четвъртият петък е само за тесния кръг. Него ще употребите в молитва тайна и явна, в четение на разни места от Библията, в прямо съобщение със Святия Дух на Господа.** Всякой да изповядва в себе си своите прегрешения пред Господа и да иска опрощение, да търси виделина за душата си и сърцето си и да иска подкрепа отгоре. Ако Духът дойде върху някого от вази, дайте му място да каже Словата Господни.

С.Щ.Ж. може да посещава този петък, само да се моли да не падне в изкушение. В трите петъка може да допуснете по общо съгласие всички ония, които дълбоко и искрено искат да следват Пътя на Истината и да изпълняват волята на Небето. (Четвъртият ще е достъпен само за малцина, които определих.) Прочее, бъдете всички разумни. Гледайте да бъдете пример на всички. Живейте в мир и Господ ще ви ръководи.

Моят поздрав на всички ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 22.XII.1909г.

Люб. К.Иларионов,

Получих писмото на Елена. А така също — вашето отворено и книжката Ви. Добре сте направили с превода и частната Ви инициатива. Надявам се да останете доволен от Вашия пръв опит в туй направление. Съдържанието е добро. И който може да се ползува, все ще получи малка храна за размишление.

Относително писмото на Елена и съдържанието, то работите в живота си вървят по определен път и някой път изисква време, докато назреят. Във всичко трябва Божествено търпение и постоянство на воля. Желая да прекарате св. празници весело и да се ползвате от благата, които небето праща на тия, които са готови да възприемат. Всичко полека ще се уреди.

Ваш верен: П.К.Дънов

ИЗ ПРОТОКОЛА НА ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА

На тази среща Учителя обяснява какво се разбира под думата Верига и определя нейните основни закони:

... Това означава, че ние се движим във веригата на Божествената Любов, както се казва в Библията: „И привлякоха ви с нишките на Любовта". Всякога, когато сте в мъчнотии, обръщайте се за помощ към центъра на Веригата, та работата ви да вземе защита от нея, защото е немислимо сами да воювате. Обръщение към центъра на Веригата значи обръщение към Господа за помощ. И ако видите, че се раздвоявате вътрешно, то се обърнете към мене, аз ще ви улесня... Веригата си има свои домове; Всичките подразделения на християнството са домове на Веригата.

Трите закона на Веригата са:

1. Люби Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката

си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш своето здраве, своето щастие и своето блаженство.

2. Люби ближния си като себе си. В него ще намериш основите

на своето поведение.

3. Бъди свършен, както е Отец твой свършен. В Него ще

намериш връзките на вечния живот, извора на всичките блага."

На 17 август вечерта сред събралите се ученици присъства и духът на наскоро заминалата си М. Казакова, а така също и духовете на д-р Миркович и ап. Павел (М. Казакова много е обичала неговите послания и затова той я придружавал).

ДУХЪТ НА МАРИЯ КАЗАКОВА ЧРЕЗ Г-Н ДЪНОВ

Във физическия свят човек гледа опакото на нещата, а в духовния — тяхното лице... Моята деятелност между вас е известна. Всичките ми погрешки — също, но тия погрешки са и ваши, както вашите са и мои. Но понеже аз бях по-активната, погрешките ми излязоха, а вашите са скрити във вашия ум и душа. При все че вие не ги съзнавате и не можете да ги изповядвате, но когато дойдете до моето положение, и вие ще ги изповядвате...

Ако аз бих преживяла моите години на земята, сега щях да ги употребя другояче... Вие мислите, че много работа вършите. Така мислех и аз. Не е въпросът колко работа съм захванала, но колко добре е свършена. Вие често си спомняте за моите погрешки и ме разпъвате постоянно, и ако се явя наново физически между вас, ще ме третирате така, както преди. Пак ще казвате, че нямам мярка на устата си, оставям глупави протоколи след себе си... Но вие не знаете, че и вашите работи са такива. Да не би да мислите, че умни работи вършите. И вие се хвалите пред хората

и сте същите като мен. Всяка душа има своите добри и лоши страни. Говорят както разбират, работят както знаят. В сеансите ще ви дават какви ли не показания за мене — това каза Казакова, онова каза, и всичко ще трупат на гърба ми и по мой адрес ще има апокрифни евангелия...

Аз може да съм имала много грешки и ги имам, но поне в едно отношение съм била чистосърдечна, нямала съм задни мисли, всякога съм била готова да се разкая и да изправа грешките си. Гледайте и вие поне по една добродетел да имате.

Мене ми е приятно да ви виждам толкова души на едно място събрани. Едни заминават, други идват на тяхно място, така върви животът — като верига. Всяка халка влече след себе си хиляди други халки и ако една се скъса, всички други халки пропадат.

1910 ГОДИНА

За първи път съборът, наречен „Годишна среща на Веригата“ става във Велико Търново. Той продължава от 14 до 18 август. Поканени са 28 участници. От тях само 7 жени, със съпрузите си. В протокола, наред със Словото, има много подробности за това кой участник какво точно прави. Учителя наричат г-н Дънов, а Той в беседите си много често говори за Духа: Духът каза, иска и т.н.

Обръща се особено внимание да се пази строга тайна - чутото и видяното на срещата да не се изнася. Даже и в протокола не се дават новите молитви, уредбата на олтара и др. поради тайна.

Многократно се подчертава необходимостта от чистота във Веригата: да не си изпращат лоши мисли, взаимно да се почитат. А Духът предупреждава, че в противен случай трима от тях ще си отидат, без да им е редът. Освен това Учителя настоява да бъдат в хармония с Него, да не Му изпращат лоши мисли и да не лицемерят. Като израз на взаимно уважение приканва всички с молитва и мисъл да помогнат на нуждаещите се членове на Веригата, като с това се научат да действат от името на Веригата.

Тази година се правят продължителни верижни молитви в Олтаря, по определен ред. За целта се дават и три нови молитви, от които едната е „Молитва на Духа“. Пят се много черковно-славянски песни и се четат стихове от Библията. За домашно четиво през годината се дават 170 глави от Библията, които да се четат в определен ред: петък, неделя и всички православни празници.

Учителя на тази среща говори подробно върху числата от 1 до 29, като числото 29, „изпълнението“, им го дава за мотото на годината. Дава и седем физически упражнения, които им препоръчва да правят всеки петък за здраве и концентрация на ума. А всеки четвърти петък се определя за пост, с размишление върху дадена тема. За начало е определен първия петък на септември. Поставят се и други задачи за изпълнение през тази година: да се опитат да нагласят душата си, да започнат да служат в любовта, да премахнат утаените си лоши мисли и други.

В края на срещата идват духовете на Мария Казакова и д-р Миркович. Преди това, обаче, Учителя отправя предупреждение към участниците в спиритическите кръжоци.

На всеки участник писмено се дават трите молитви, текста на Посланието и благословието на Духа, лични напътствия от Учителя, един лист с числата от 1 до 29 и съответните им думи и отделно листче с едно от числата по жребий.

ТЪРНОВСКИТЕ СЪБОРИ

1910-1925

От 1910 до 1925 г. включително всички срещи на Веригата (наречени по-късно събори) се провеждат във Велико Търново, във вилата на Анастас Бойнов, която той подарява на Братството. Не е случайно, че Невидимият свят определя това място за център на братските срещи. Вече казахме, че Търново е своеобразен енергиен център на България, в който съществуват едни от най-благоприятните условия за духовна работа. Освен това, по думите на Учителя, в близост до вилата на Бойнов някога е имало богомилско селище. Трябва да се отчете и фактът, че вилата се е намирала на 3 км. от центъра, сред овощна градина, далеч от градския шум. Затова не е чудно, че по мнението на тогавашните участници търновските събори са били най-мистичните, а също и с най-добър ред и организация. Олга Блажева споделя: „Търновските събори бяха на най-високо ниво, най-мистичните събори. Причините за това са три. Първо: след трите войни (1912-18 г.) се чувстваше силен духовен глад, имаше един особен духовен подем. Второ: Учителя бе в максималните си сили. Трето: на тези събори присъстваха само избрани ученици, поканени лично от Учителя. Това осигуряваше сериозност, дисциплина и високо духовно ниво.“ (Записал проф. Петър Велинов.)

ЩО Е СЪБОР

Из писмо на Боян Боев до търновския ръководител на Бялото Братство Стамат Тодоров Михайлов от 10.11.1950 г.:

„Съборите са една древна традиция на Бялото Братство - от векове и хилядолетия. Учителя казва, че съборът на Бялото Братство от слънчевата система става всяка година във Втората половина на месец август. По тази причина учениците на Бялото Братство на земята правят своите събори по това време, за да може благословението, което се излива от Божествения свят към събора, да се получи отчасти и от учениците.

Учителя казва също, че ние сме само ученици на Бялото Братство, а не бели братя. За нас, учениците, бял брат беше само Учителя Беинса Дуно.

Какво нещо са съборите на учениците на Бялото Братство? - Това е време, когато физическият и духовният свят са в по-тесен контакт един с друг. Защо във време на събора се чувства радост, светлина, спокойствие, вдъхновение? Защото през това време на събора има висше присъствие - присъстват напреднали същества. Тяхното присъствие се чувства. Ето защо във време на събора човек се чувства в известно състояние, като че ли живее в един друг, възвишен свят...”

ВИЛАТА

В началото на 1910 г. Анастас Бойнов, с помощта на приятелите от Търново, направил основен ремонт на вилата. Вътрешната стълба за горния етаж била разрушена и от северната страна било направено отделно външно стълбище. На горния етаж били премахнати стените между стаите, три които се образували два салона северен за молитви и южен за събранията. Пред всеки салон имало антре, в което участниците си оставяли дрехите и обувката. На долния етаж, по средата, имало врата, от която се влизало в дълъг коридор, който водел към четири стаи две северни, които се използвали за мазета, и две южни за кухня и за живеене.

През следващите години, около месец преди всеки събор, вилата се измазвала и почиствала. Правели са се също така и някои подобрения. В окончателния вид, който добила, си я спомня Павлина Даскалова:

„Вилата се намираше на разклона, където пътят за с.Беляковец се отделя от централното шосе за София. Сега това е улица „П.К.Яворов“, № 85. Беше построена в североизточния ъгъл на овощна градина от 4-5 декара. Зад къщата, по цялото ѝ протежение беше направена голяма щерна* (11 м. на 5 м.), от която беше прекарана вода за чешмата в двора в града имаше малко водоизточници и домакинствата си доставяха вода отдалеко). Чешмата заедно с беседката до нея бяха на южната страна, пред вилата, красиво оформени от циментови тухли, докарани от Бургас и украсени от жените и децата с морски миди, изпратени от бургаските деца. Беше издигнато дуварче в долния край, за да се заравни теренът, където се играеше гимнастика. Цялата вила беше оградена с тротоари от циментови тухли. Такива имаше чак до тоалетните, които бяха в горния западен край на овощната градина.”

Щерна (диал.) — водоем, изграден от циментови тухли (Бел. Ред.)

УЧАСТНИЦИТЕ

На първите събори се допускали само братя и сестри, които имали специални покани от Учителя. Поканите представлявали малки картончета, на които било написано името и градът, откъдето идвал участникът. По-късно, когато участниците станали повече, покана получавал само ръководителя на съответното братство, а той гарантирал за хората, които е довел. Имало и специална охрана на лагера, която допускала външни хора само на неделните беседи. Ето какво си спомня брат Георги Събев: „До 1920 г. съборите се провеждаха с индивидуални покани. Аз присъствах на събора през 1925 г. без покана, понеже нашият ръководител бе получил такава.”

В гореспоменатия събор от 1925 г. взела участие и сестра Олга Блажева от Хасково. Още през 1922 г, когато се заговорило за новото учение на Петър Дънов, тя се запознала с няколко негови ученици, които вече били получили покани за предстоящия събор в Търново. Тъй като изпитала непреодолимо желание да участва в него, тя заминала за София и се запознала лично с Учителя. Още същия ден Той я поканил на обяд заедно с няколко сестри и най-близки приятели. Като свършил обедът, Учителя се обърнал към най-близко седящия до него брат и казал: „Сега дай да оформим една покана за сестрата за търновския събор. Братът веднага скочил и след малко поднесъл поканата, а Учителя я подписал. Тя да се включи към групата, която заминава, като ѝ се поемат всички разноски.” След няколко дни групата се събрала на софийската гара и потеглила за В. Търново.

ОРГАНИЗАЦИЯТА

Георги Събев: Имаше охрана на лагера и в него се влизаше с парола. Не знаейки от кого беше наредено това дежурство, но знаейки, че се спазваше. Имаше два портала северен и южен. На тях стояха по двама дежурни, които се сменяха на всеки два часа. Караулният началник завеждаше новата смяна и освобождаваше старата. Нощно време се поставяха и секретни постове, които бяха в услуга на дежурните от портала. Охраната вършеше една важна работа. Тя не допускаше външни хора в лагера и по този начин се предпазвахме от кражби и други неприятности. Караулен началник беше брат Петко Христов, капитан, ръководител на Шуменското братство.”

А в писмо на Боян Боев от 10.11.1950 г. четем:

„...В първите години съборът се свикваше от средата на август и продължаваше една седмица и повече. Когато наближаваше датата на събора, се образуваше комитет, който да го организира. Специална квартирна комисия в Търново настаняваше гостите на квартира в околните частни къщи и в хотелите на града, а по-късно гостите се настаняваха в околните вили на палатки. Специална домакинска комисия се грижеше за домакинството: за общите обеда и вечери, за ремонтиране на вилата.

В съборните дни, в ранна сутрин всички се нареждахме в двора на вилата пред изгрев слънце. След молитви и песни се изпълняваха гимнастически упражнения. След това почваше беседата. Често пъти имаше през деня втора, а дори и трета беседа. В другото време Учителя имаше частни разговори с присъстващите. В свободното време братята и сестрите се събираха на малки групи, за да разговарят върху основните мисли на беседите, върху зададените задачи през време на събора и си записваха по-важните мисли.

Учители провеждаха всеки ден занятия с децата, присъстващи на събора. В тези дни те прилагаха новите принципи и методи. Децата с радост очакваха тези занимания. Присъстващите учители се свикваха в специална учителска група, в която обменяха мисли върху новото училище. Всички с възторг говореха за великите нови идеи, които трябва да се приложат в училището, за да се изявят красивите заложби на детската душа.

Беше станало традиция Учителя да държи беседа за търновските граждани в читалище „Надежда“ или в Модерния театър.

Понякога съборяните правеха обща разходка до Арбанаси, за да посетят братските места. В 1912 г. там има една къща и земя, а в 1919 г. купуват още една къща и 3 дка за Братството.

В свободното време се групираха и научно-философски групи, в които се обменяха мисли за отношението между идеите на Бялото Братство и нашите проблеми.

През първите събори се изпълняваха особен вид гимнастически упражнения, а сегашните шест гимнастически упражнения, без музикалното, се дадоха на събора през 1922 г. и оттогава се въведоха в цялото Братство."

Ето какво още си спомня за събора през 1925 г. Георги Събев:

„...На събора се готвеше общ обед, а вечеря и закуска се правеше с чай и маслини първо качество по шест маслини на човек. В кухнята, която беше под открито небе, постоянно имаше казан с гореща вода, откъдето всеки желаещ можеше да получи по чаша. Горещата вода беше едно от най-важните задължения на дежурните. Тогава се надпреварвахме да пием гореща вода.* Дежурните по кухня бяха с бели престилки и бели забрадки.

Тогава ми направи впечатление, че при такъв голям приток на хора с различно обществено положение, пол и възраст на никого нищо не се губеше. На едно дърво беше окачена табелка с надпис: „Намерени вещи“.

Обикновено след приключване на съборите се е изнасяла голяма литературно-музикална програма. На събора през 1925 г. със „Стихотворение за търновския събор" Олга Блажева изразява своето възхищение от търновските събори:

*В здрача на тлееща радост
аз будя нетленни следи
и нея за дивната сладост,
що носят ни тъмни беди...*

Учителя много е харесвал това стихотворение.

* В ода за пиене в пръстени стомни са носили всички участници от чешмата, която се намирал на Софийското шосе на 200-300 метра от вилата. (Бел. състав.)

ОЛТАРА

Събранията се провеждали в южния салон на горния етаж на вилата, а северният служел като олтар и по-късно бил наречен „Света Светих". В олтара влизали за молитва и бдение само лично поканените от Учителя участници. Сестрите слагали на главите си бели копринени правоъгълни кърпи, а братята влизали гологлави. Уредбата на олтара е емблематична и отчасти е известна от протоколите: сребърен светилник със седем светила

1. „седемте Духове, които са изпратени да служат", „представлява още живота"; три сребърни кандила - „представляват Духа", „проявленията на Бога, означават това, което църквата нарича Пресвета Троица"; чаши, наредени във формата на буквата „Х" - „Христос", „правдата"; стол отдясно
2. „Царството Божие"; пет цветни копринени ленти: розова - „Божията Любов"; жълта - „Божествената воля", синя - „Божествения Дух", портокалена - „физическия човек" и зелена - „сегашното развитие на човека".

Няколко години след първия събор Учителя поръчал на един художник, славянин, да нарисува голям цветен Пентаграм. Той го нарисувал през 1922 г. с маслени бои, с образа на Учителя на върха. Пентаграмът заемал цялата източна стена на олтара.

В спомените си от 1925 г. Георги Събев разказва: „...По онова време аз бях младеж на около 19 години и едва ли бих могъл да видя всичко, за да си го спомня сега. Помня обаче, че цялата горница бе осветена от няколко кандила, а на стените имаше цветни картини и чертежи*, чието значение не разбирах.

В горницата влизахме на групи, без да говорим, на бдения. Влизаш, молиш се, наблюдаваш и каквото запомниш."

Прави впечатление, че на търновските събори, особено на първия, половината от времето (според протоколите) минавало в молитви, пеење на църковни песни, четене и тълкуване на Библията. Разбира се, хората в началото на века са били много религиозни ходели редовно на църква и се молили много, понякога с часове и често на колене. Интересно е да се отбележи, че композитор на една от тях „Ангел вопияше", която и досега се пее в църквата, е бил бащата на П. Дънов свещеник Константин Дъновски.

На съборите се правели няколко вида молитви. Верижните молитви, наречени бдение, били денонощни или само през деня. На три пъти се провели верижни молитви с различни задачи. При тях участниците, един по един или на групи, без прекъсване, влизали да се молят пред олтара. Учителя определял начина, по който ставало влизането в олтара: по колко човека, времетраенето, за какво да е молитвата (напр. за здраве, за преуспяване на България и т.н.). Самият начин не е описан в протоколите, защото Учителя е изисквал да се пази в тайна.

* С геометрични фигури. (Бел. състав.)

ЗНАМЕТО НА ВЕРИГАТА

На срещата на Веригата през 1909 г. във Варна Учителя дава емблемата на Веригата - пръчката. На събора в Търново през 1910 г. Учителя я раздава на всички членове на Веригата и обяснява емблемата, но на участниците им е трудно да я разберат и са протоколирани само отделни мисли. На събора през 1912 г. тази емблема във вид на чертеж е изработена върху знаме, заедно с още два други чертежа, и е поставена пред входа на трапезарията. През 1920 г. десет сестри сформират Класа на добродетелите. Пред тях Учителя обяснява трите чертежа и те наново изготвят емблемата върху бял копринен плат, избродирана с цветни копринени конци. След разтурване на Изгрева знамето се съхнява от сестра Катя Грива, а след нейното заминаване остава в семейството на брат й Димитър Грива.

Из протокол от среща на Веригата през 1909 г., Варна

За вас сега остава една емблема (показва пръчките); това ще си пазите за вечно възпоменание.

Това е законът, с който трябва да се управлява България — тая пръчка, 61 см. дължина, 1 см. дебелина. Дървото е хвойна, заръчено и изпратено от Рилския манастир.

Тези неща са вътрешни; те са емблеми, които трябва да се пазят само от Веригата.

Пръчката прилича на една флейта; и наистина, Животът е една песен, един концерт, а вие сте звуковете.

Из протокол от среща на Веригата през 1910 г., Търново

Г-н Дънов показва емблемата на Веригата — пръчката, която се даде миналата година на 16 август 1909 г. преди обед, и върху нея каза:

Това е законът на Веригата, в който са отбелязани всички етапи на човешкото развитие.

Тук г-н Дънов по дълбок начин и на философски език обясни етапите и подразделенията в емблемата, но аз не разбрах и не схванах, освен следните откъслечни мисли:

Всичките души, които са излезли от Бога, пречупват права линия и тогава е станало отражение в триъгълника; а това е, което се казва падение. После се образува друг триъгълник ... и виждаме същество с две глави; а същество с две глави не може да бъде в хармония с Бога. И това в науката го казват еволюция. Всяка една душа трябва да премине през всичките форми и всяка форма, която човек може да усвои, става негов капитал. Без формите никакво знание не може да съществува. В тази т.нар. еволюция ние сме отишли до дъното на самия триъгълник и се възкачваме към Бога, та така е станало спасението.

Същевременно, тази емблема — пръчката — показва и троякото проявление на Бога. Ние сме се качили в първия Божествен етап.

В първата емблема — закона — виждаме цифрите 1, 2, 3, 5 и 7. Единицата е Богът в нас. Двойката е Божествената Любов, но това е число, което се

подава. Три е смисълът на Живота, целта, към която се стремим; то е падение, сила; то не е поделяемо; трито само Бог може да го победи. Петте сме ние; нищо не може да ни победи, освен Любавта. По-нататък към петте се прибавя двете; образува се седем, което е център на шестоъгълника.

Из беседа пред Класа на добродетелите

Тази фигура представлява начин, по който може да изправите живота си. Тези линии са светове със строго определени математически значения. Сега вие, момичетата, излизате от В, вървите нагоре към V_1 , V_2 , $V_3...$ и отивате към А. В същото време излиза момче от А към A_1 , отива към В и се срещате точка 0. Ако вашето сърце е пълно с надежда, любов и вяра, от другия полюс излиза непременно друга душа и ако вървите правилно, то тези две души ще се срещнат и животът им ще се осмисли — няма падане. Но ако още в началото се колебаете, ще изгубите тази душа или ще се родят всички страдания. Непременно човек трябва да спазва своята вяра и надежда и да знае, че този път, в който е влязъл, е прав и да не допуска никакво съмнение в Божия Промисъл. Каквито вери и да има, да знае, че е на този Божествен кораб. Може да има бурни вълни, но този кораб не може да потъне. Това са правила на Великата окултна школа. От правилното развиване на Школата ще дойде онзи вътрешен Божествен свят, където човек ще завърши своето развитие и ще дойде да помага на своите братя в точка С. Понеже вие тръгвате по тази

линия от единия център, от другия център друг ще дойде. Ако вървите правилно, този въпрос в една година от горе ще се разреши и всички мисли и желания, които ви безпокоят, ще се разведрят и нова светлина ще дойде в душите ви. Но разколебаете ли се, не само че няма да придобиете, но ще изгубите всичко. На всекиму се дава съдействие да извърви пътя. Всички онези светове насочват своя поглед и следват всеки, който върви в този път. Може да го извървите за една, за десет, за сто, за хиляди години, но този е пътят, който ви се изпречва. Когато дойдете в тази фигура, вече няма падане. Тръгнете ли в този Божествен път, няма сила, която може да ви извади от него.

Из протокол от среща на Веригата през 1912 г., Търново

Знаете ли значението на трите знамена, които тази година са поставени в двора над трапезарията и които всички гледате? Те значат или война със земята, или мир с Небето; друг път няма.

ПРОТОКОЛИТЕ

Протоколите на Веригата са водили Петко Гумнеров и Димитър Голов, и двамата от София. Те записвали чутото и видяното по време на съборите. Били бързописци, работели като писари в кметството в София. В 1903 година Димитър Голов отворил книжарница.

Протоколите не са публикувани до ден днешен.

Според д-р Вергилий Кръстев брат Никола Нанков, чийто препис ползваме при настоящето издание, е работил по протоколите на Димитър Голов. Разпространени са и преписи от протоколите на двамата, поради което се явяват малки различия в текста. А от една сбъркана буква при преписването понякога се губи смисълът на цялото изречение.

Протоколи са водени на съборите до 1915 година включително. Оттам насетне Словото на Учителя е било стенографирано от няколко стенографи. Първият от тях бил Гълъбов, който е бил стенограф в Народното събрание. Дешифрираните беседи са издавани (отначало без редактиране, а по-късно преработени от Паша Тодорова) в цели томчета, наречени „Съборни беседи“.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

Бургас, 1910 г.

Ч. Н. Г.

Ходете, ръководени от светлите лъчи на Живота

П.К.Дънов

Казанлък, 28. VIII. 1910 г.

Люб. К. Иларионов,

Надявам се да стевВсички добре. Ний минахме добре през планината за Казанлък. Тук в неделя ще държа сказка. Всички приятели са добре. Бъдете сега всички вий бодри и весели духом. Готови с всяка радост да вършите волята Господня. Подвизавайте се и ще се благословите. Поздрав на всички приятели.

В.В. П.К.Дънов София, 11.IX. 1910г.

Люб. К. Иларионов,

Предайте моя поздрав на всички приятели. Бъдете всички бодри и весели духом. Ходете с пълна вяра и упование в Господа и Той ще преобърне всичко да работи за добро. Аз ще Ви съдействувам по пътя на Истината и Живота да познаете Божията благодат, Милост и Любов, която Той храни към Всички, които Го търсят с всичката си душа. Там, гдето е Любовта, там е и Божият Дух; там, гдето е Духът, там е и животът; а там, гдето е животът, там е и Господното благословение; а гдето е Господното благословение, там е и подема и Въздигането на човешката душа, на човешкото сърце и на човешкия дух; а гдето е въздигането на душата, там са и плодовете, вечните плодове на живота, които укрепяват и въздигат падналите духом. Пребъдвайте всякога в Господния Дух, изпълнявайте Неговата воля, ходете по Неговите стъпки и ще вкусите и опитате, че Господ е благ.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 10.X. 1910г

Люб. Г-га Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. За добрите работи се иска време да се осъществят. Освен това, иска се силна вяра, твърдо упование и непоколебима любов. Да се не обезсърчава душата Ви при първите несполуки. Несполуките всякога носят големи сполуки. За Царството Божие са нвгни бисери, а не пясък. Право мислите като казвате, че на Господа принадлежи да уреди всичко. На духовете, които бъркат, ний ще кажем да кротуват, защото е по-добре за тях. А на немирните ще кажем да мируват, защото има Закон за тях. А на добрите ще кажем да вървят напред, защото има помощ за тях. Победата е на тая страна, гдето е Господ. Царството Божие, въпреки всички мъчности, ще се установи най-после на земята.

Моят поздрав Вам и на Костадина.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 17.XI.1910 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих Вашето писмо. Наставленията, които мога да Ви дам, засега са следните. 1. Ще вземете от аптеката едно шишенце около 50 гр. карболова вода. От тази карболова вода ще правите разтвор в топла вода, с която Елена да си промива устата по два-три пъти на ден, когато усеща болка. Разтвора ще го правите по следуюния начин: в една обикновена чаша за вода ще налее до половината малко топла вода и в нея ще капнете от карболовата вода по 10-20 капки. Гледайте разтворът да не е много силен, но да е винаги умерен. 2. Елена да си прави полуизмивки на корема и слабините през ден. 3. Да се стреми да бъде вътрешно спокойна и да се не тревожи за неща, които не могат да и принесат добро. Види се, тя е взимала живо участие в твоите работи и се е тревожила и за техния изход. Мир трябва на душата и спокойствие на ума. Работите, като ги работим, те ще си вървят тъй добре и без тревога. Но ще кажете: юнашко сърце търпи ли, когато гледа другите да се борят. Но всякой, който излиза да се бори, трябва първом да се упражнява. Но от своите несполуки човек се учи повече, отколкото от сполуките си. И от своите несподи и нещастия човек се учи повече, отколкото от своите веселия и радости. Искам да сте всички здрави, за да работите за идването на Царството Божие на земята. Да са заняти вашите сърца с Божията Любов и умовете ви — с Господнята Истина. И да пренесете плодовете на Духа.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 7.XII.1910г,

Люб. г-жа Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Много от зададените Ви уроци в ж ивота трябва да ги приложите и опитате, за да познаете тяхната стойност. Знание, което не е добито от опитност, е непотребна руда, която не може да влезе в работа. Когато времето се намръщи и се затули слънцето, това не е признак, че то се е изгубило и изгаснало. Вън от всички мръщения, безпокойства, гърмежи, тътнежи, обезсърчения, съмнения, зависти и страхове Слънцето на Живота все си грее и все еднакво изпраща своята топлина и светлина върху земята. Живите растения растат и плод дават, а сухите постоянно се мръщят и голи стоят. ОКОТО НА НЕБЕСНИЯ БАЩА ЕДНАКВО ГЛЕДА НА всички свои деца и всекому това дава, което му се пада. На големите братя – големи гащи, на малките - малки. На големите сестри - големи рокли, на малките - малки. Всекому според възрастта.

Разбира се, има примери, сравнения и подобия, които не могат еднакво да се приложат към всичките родове. Запример, не може да се добери една ценна книга на малко дете, понеже ще я омаца и скъса. И ако животът е една много ценна книга, може ли всекому да се добери? Не. Ето защо в съвременния вивот малцина живеят. Думата „живот" има значение в себе си. „Това е живот вечен, да познаят Тебе, Истиннаго Бога." Под думата „познавам" аз разбирам да се всели Господ в нас и да се вселим ний в Него. Когато житеното семе, което е заровено в земята и ограничено в своята черупка, която съответствува на човешкия егоизъм, почувствува слънчевата топлина и светлина, то разпръсва своята черупка и си показва нежната главица в тоя деликатен стрък. То възприема живота на слънцето в себе си и само излиза изпод земята да се усмихне на животворящото Слънце, да му каже: „Аз те

познавам. Когато чух твоя зов отгоре, аз пръснах своята черупка, пробих тънкия пласт на пръстта и се озовах да те видя и да ти се радвам. Аз ти благодаря, ти ме събуди, ти ме освободи, ти ме извади из мрака и ме доведе в чудната твоя светлина, да се радвам на тоя свят, който гледам пред себе си. Ето, аз ще порастна, ще цъфна, ще завържа и ще дам плод за човека, ще вляза в неговата кръв, де стигна в неговия мозък, ще се превърна на една добра мисъл, на едно добро желание и ще ида пак наново да помагам на обременените, на обезсърчените, ще им предам своята опитност, иде им кажа как се аз избавих, как ме ти изведе изпод земята, как се ти грижи за мен. Ето, аз съм носител на твоя[та] светлина за всички, които са в тъмнина." И ако едно Житено зърно толкова много да стори, не е ли по-добър пример за тия, които стоят още в своята черупка и търпят гнета на пръстта отгоре си; не е ли време и за тях да последват тоя пример. Да, но те се плашат. Те разправят за небивали опасности отвънка и стоят скрити в своята черупка. Дяволът, светът, страданията, немотията, сиромашията, обществото ги плаши. Страхът е, докато човек е отдолу. Когато излезе отгоре, над лицето на земята, и види слънчевите лъчи, всичкият тоз вътрешен мираж ще изчезне. Напред и нагоре - това е спасението. Пръснете черупката си, пробийте тънкия пласт и ще се озовете в чудната виделина.

Поздрав на всички.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 29.12.1910 г.

Люб. К. Иларионов,

Утре, на 30^{ти} того, тръгвам за Търново. Поздрав на всички.

Ваш верен: П.К.Дънов

ПРОТОКОЛИ ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА

НА ВЕРИГАТА

1 9 1 0 г. ВЕЛИКО ТЪРНОВО

14 АВГУСТ, СЪБОТА

Срещата на членовете на Веригата тази година стана в Търново, в лятната къща, или по търновски — в колибата, на търновеца г-н Анастас Бойнов, гдето в 7 часа заранта се събрахме всички, поканени да учествуваме в тазгодишната среща. Явиха се поканените:

От София — Тодор Бъчваров, Дим. Голов, Петко Гумнеров, Гина Гумнерова, Пенка Т. Бъчварова, Величко Гръблашев, Михалаки Георгиев, в. Тачев и Спас Димитров;

от Търново — Конст. Иларионов, Елена Иларионова, Ив. Дойнов, Мария Дойнова, Анастас Бойнов, Парашкева Бойнова, Драган Попов и Здравка Попова;

от Русе — Никола Ватев, Величка Ватева, Петър Тихчев;

от Бургас — Никола Янев, Кънчо Стойчев, Величка Стойчева, Деню Цанев, Тодор Стоименов и Пеню Киров;

от Пловдив — Петко Епитропов;

от Шумен — Васил Узунов.

Гореизброените, по ред — според датата и времето на тяхното прие мане за членове на Веригата — един подир друг биваха извиквани и -изпращани в заседателната стая, където всички насядахме около масата под следния долуозначен ред (стр. 118).

На масата личаха три ленти, прострени от изток към запад, с цветове роз ов, жълт и син, поставени тъй, както е отбелязано по-горе.

Преди всичко се обяви програмата за днешния ден, за която г-н Дънов каза:

— Най-напред ще последва встъпителна реч, която ще бъде преди обед. От 3 часа след пладне ще започне бдение, за всекиго по 15 минути, в стаичката пред олтара. Утре, 15-то, неделя, трябва всички да се явите тук сутринта рано между 4 и 5 часа. А за подиробедното бдение да помните, че до 6 часа сте свободни, с изключение на тия, на които е ред да влизат за бдение, а в 6 часа довечера всички да са тук. Засега, понеже часът е девет, а нашите приятели от Горе ще дойдат в десет, то дотогава, до 10 часа, сте свободни.

В този свободен един час — между 9 и 10 часа — между другите разговори се разпределиха минутите, през които всякой един от нас ще влиза пред олтара за бдение от 3 часа следобед. На мене се падна бдение от ... подир пладне.

Точно в 10 часа г-н Дънов влезе в олтара, а нас остави около масата в тишина и внимание. Няколко минути след влизането си чрез Пеню Киров г-н Дънов ни покани към внимателно следене хода на нещата в тая минута, ча да можем добре да чуем и запомним начина и гласа, по който приятелите от Горе ще изпеят „Отче наш“, щом дойдат да присъствуват. След като всички по покана на г-н Дънов изпахме „Благословен гряди и во Име Господне“ и след настаналата тишина и внимание, на колене изслушахме молитвата „Отче наш“, която се изпя на чист български по думите, които са отбелязани в Евангелието от Матей, гл.6, ст.9-13, но на глас, от никого от нас досега не слушан, глас, отличаващ се с хармония, в която преобладава духовно трогателно тържество. Гласът бе глас на г-н Дънов и се носеше откъм олтара.

След като се изпя „Отче наш“, г-н Дънов дойде при нас, зае мястото с и на масата и между другото каза:

— Имате поздравление от приятелите, които сега присъствуват и тяхното присъствие ние усещаме по времето и израза на днешния ден. Ако можем да нагласим душата си, ние през тази година ще получим големи благословения. За да можем да разбираме това, което ни се казва, необходими са ни високоблагородни чувства и отваряне на духовните очи, а всичко това става с Божествената сила. И ако почнете да обичате Господа с всичкото си сърце, Той ще измени сърцата ви. Той е Един. Вашето събиране тук се дължи на Него и силата, която ви държи, е сила Божествена. Това искам времето да го потвърди и вие ще се уверите, че Бог е бил с вас и че от каквото и да се нуждаете, от нищо не сте лишавани. Ако този свят в нещо ни е неприятен, то се дължи на нашия вътрешен егоизъм, от който нашата душа става като пуста земя, в която нищо не се ражда. Всякой е опитал, когато минава през някой планински път, как птиците и ручеите, ведно със зеленините, висините и падините правят всичко весело и приятно; но когато отивате през пустинята, гдето липсата на тая приятност се усеща, няма никаква влага и всичко е пусто наоколо ти и униние и тъга на духа те обладава.

Животът, който ще дойде в нас, е Божествената влага, а радостта, която ще усещаме, то е нещо като онуй, което прозябнува*, като семето. За радостта, значи, трябва да има обет и душата ни се радва и весели, когато усеща това. (* Прозябвам (арх.) — прораствам, израствам - Бел. ред.)

През тази година искам да спазвате следната основна мисъл: смиренето в живота е една велика добродетел. Не искам да кажа нископоклонничество, а смирение. Смирението, това са нискотекущите места. И човек без смирение представлява високо място, голям планински връх, гдето няма нищо, нищо не расте, не вирее никаква растителност. Може да има слънце, но нищо не се ражда, а над него или на него може само някой орел да прелети и нищо повече. Даже снегът, който пада върху високите планински върхове, слиза върху ниските и високият връх нищо не може да се ползува. Така и горделивите хора са, които не могат да се ползват. Както снегът от висотите слиза в долините, та се ползват хората в тях, така е с горделивите хора, които служат за благословение на чадата Божии, които са долини, върху които животът ще расте. Може, наистина, да се яви противоречие, че горделивите хора изнасилват смирените. Обаче това противоречие е само във вашия ум. Може ли един планински връх да влияе върху долината? При разтопяването на снега възможно е да се запълни някоя долина и да се поотнесе нещо, но това нищо не значи, защото отнесеното е било на повърхността и долината в качествено отношение си остава все долина. Не осъждайте света, защото лошите, светските хора служат за нас. Па и в Писанието не е ли казано, че дъжд се изпраща на грешните и праведните?

Втората мисъл е, че ние трябва да имаме прямо съединение.

А третата мисъл е да имаме един център, също както когато правим къща, търсим да положим една основа. И първото нещо на човека е да има една основа, а то е добродетелта, която е неизменяема ядка и която с минаването ни през страдания Господ сгъстява, та в тази форма Той започва да гради ново тяло, което трябва да се съгради само върху добродетелта.

Като дойдете до любовта, ще се научите, че трябва да слугувате и в слугуването Божествената Любов ще се прояви. Господарството е най-отегчителното. Чрез законите на любовта ние можем да преобърнем в най-добри най-лошите хора. И който знае най-добре да слугува, той е най-близо до любовта. Слугувайте, прочее, и на жена си, и на децата си, па и на всичките хора. Човек, който не помага и не

услужва (служува) на страдащите пред очите му, как ще помага на хора, които са далеч от него? Законът е такъв, че трябва да послужите на тия, които са най-близо до вас, та да се отдалечат и ви не препятствуват. Тази е заповедта, която ще приложим през тази година: да започнем да служуваме. Това е, което Господ иска от вас. И на всички, които сте готови в това отношение, Той ще ви съдействува.

Злите хора спрямо вас имат същите отношения, както вие спрямо духовете. И както от Горе нас учат, така и ние трябва да учим лошите хора. Тия противоречия в живота искам да ви станат ясни. Тази мисъл е, която Господ ви дава, за да ви направи живота сносен. Сега ви се дава 12 гл. от Йоана и нека през време на прочитането ѝ, каквото на всекиго направи впечатление, да си го отбележи, та от тия бележки ще станат някои разяснения.

Глава 12 се прочете от 2-н Дънов, а след това той даде следните отговори на някои от въпросите, възбудени след прочитането:

— Един горделив човек, за да се обърне, трябва да слезе от височината си в долината на смирението. Има един стих, който казва, че „сиромасите имате винаги при вас, а Мене — не“. Това значи, че сиромасите и грешните хора са едно и също. После, сиромашия и болест, богатство и здраве са синоними. Един грешник, например, е като един вълк: колкото повече го храните, толкова повече ще иска да хапе и къса.

Преди две хиляди години, когато онази тълпа искаше разпятието Христово, и вие всинца тук сега сте били в онази тълпа и сте викали в едно с тях: „Разпни Го, разпни Го“. Но понеже от толкова години насам Христос вече ви е засегнал, защото всичко туй вие сте сторили от незнание и понеже съзнанието се родило във вас, то сега ви събират, за да изправите грешката на миналото си.

Исус Христос дойде за езичниците — това е вярно, но това значи, че д ойде за кавказката раса*. (Кавказка раса — синоним на бяла раса -Бел. ред.) А семитите Го не приеха.

Виделината е с вас и Господ е във вас. Вземете мерки, защото не е изключена възможността да Го разпънете.

Името Божие е целта, към която се стремим. То е прицелната точка. И Името Божие е единственото Име, чрез което се спасява целият свят.

Може да се приеме, че има хора, които не са чули за Името Господне от плът и кръв, но такива хора има, които познават Исус Христос. Сократ, например, е един мъдрец, който е познавал Христа, а това явствува** от сегашното му особено появяване в Толстоя. Да, Сократ е сегашният Толстой. Той е живял едно време в Гърция. Толстой е същинското прераждане на Сократ. Духът казва: „Това, което се казва тук, което видите и чуete през време на срещата, няма да го съобщавате навън, под никакви условия. А ако някои полузаинтересовани и любознателни ви питат, ще отговаряте: „Бяхме във Великото училище на Природата“. Това ще бъде името на Веригата. Това е заповедта на Духа.“ (Явствувам (арх.) — показвам, правя явно -Бел. Ред.)

Това ви го казвам, за да го имате предвид за една година, а следващия път пак ще ви спомнят. Да не мислите, че като кажете на света нещо от туй, което става тук, та вие ще го спасите. Не, Господ по-скоро ще го спаси, ако вие мълчите.

После, Духът иска да ви каже и друго нещо: не се плашете от света, та да искате да отидете в манастир. Някой, например, е чиновник и мисли, че ако остави тая работа, ще му бъде по-добре. Никога не оставяйте първата си стъпка, докато Господ ви не отвори нова. Ако някой има някое желание, което не може да разреши, тогава такъв да се отнесе до Веригата в годишната среща и ще го разрешат.

Първата душа е влязла у човека чрез храната. Втората е влязла чрез носа и тя, именно, е разумната душа, та затова носът е символ на разумната душа. Устата пък е символ на любовта, но е символ същевременно и на животинската душа. И така, духовната душа, която диша, се храни от въздух; едната живее в основата на къщата, а другата — на покрива. Едната живее на долния етаж и тя е животинската душа, а другата, разумната душа, живее в горния етаж. Но и двете са едно — разумността и животинската душа вървят заедно. Тронът на душата е сърцето — там е, гдето тя живее.

Сега ще ви дам някои упътвания за начина, по който ще влизате за молба в олтара днес подир обед, от 3 часа насетне. Ще се молим, щото Бог да ни даде здраве, разумение на ума и на сърцето, но най-същественото е да искаме здраве, за да можем да работим за Господа и да изпълняваме длъжността си.

Тук г-н Дънов обстоятелствено уясни уредбата и всичката обстановка на вътрешността на олтара, гдето предстоеше да отиваме да се молим. Но понеже тази вътрешна олтарна уредба и обстановка не може да бъде достояние на протоколно описание, то затова тези разяснения на г-н Дънов се премълчават. Позволено е да се протоколира само казаното върху находящите се в олтара пет ленти, върху които г-н Дънов обясни:

— Тези пет ленти представляват пет колъра*, пет цвята. Ще видите розова,жълта, синя, портокалена и зелена лента. От тях розовата означава БожественатаЛюбов; жълтата — Божествената воля; синият цвят означава БожественияДух. Останалите две ленти, с портокаления и зеления цвят, представляват човешката душа — портокаленият цвят представлява физическото тяло, а зеленият — сегашното развитие на човека.

И след всичко добави:

— Сега е благото, което Господ ни дава и трябва да го използваме, защото то се дава веднъж в годината.

Изпяхме всички песните: „Ангел вопияше“ и „Свят, свят, свят, Господ Саваот“, като свършихме с молитвата „Отче наш“ в 12 часа на обед.

В 3 часа подир пладне се започна бдението, за което се оповести тази заран и през което ще се молим за здраве и пр., което бдение продължи дори до 10 часа вечерта. Някои, на които не бе редът да бъдат между 3 и 6 часа, бяха в града, но в 6 часа всички се събрахме и на групи-на групи си беседвахме в двора на лятната къща до към 10 часа вечерта, когато всички изредиха бдението си и когато, след като вечеряхме, се разотидохме по квартирите си. Заслужава внимание следната мисъл, която г-н Дънов изказа пред група събеседници, които го бяха обкръжили за частен разговор, която мисъл се изказа към 7 часа вечерта. Мисълта бе тая:

— Грехът е сила в природата, която демагнетизира атомите.

На разотиване г-н Дънов ни напомни заповедта, дадена тази заран, че трябва утре да дойдем между 4-5 часа заранта, като добави, че целия ден утре, 15 август, неделя, ще посветим в пост.

15 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

В 5 часа и 25 минути сутринта всички бяхме на местата си, както с ме наредени в началото. След като по покана всички тайно изказахме по една благодарствена молитва, г-н Дънов съобщи, че днешният ред е следният:

— Двама по двама ще отивате в молитвената стая да се молите и дастоите по десет минути. Молбата ви ще е за идването на Божията Любов в сърцата ви.

Тук се разясни от г-н Дънов начинът на влизането в олтара, стоенето вътре и излизането — начин, който сме задължени да изпълним, но понеже всичко туй трябва да е непроницаема тайна, изоставя се от протоколиране.

Започнахме двама по двама да влизаме по 10 минути за молитва. А за тези, които оставаха на масата да чакат реда си или вече бяха свършили се определи следната работа: даде се Библията, която ходеше от ръка на ръка, та всякой си отбеляза по един стих, върху които отбелязани стихове, г-н Дънов каза, че ще ни се каже отсетне по нещо, ако остане време.

Библията се даде най-напред на Пеню Киров и обиколи масата. Аз като отворих Библията, падна ми се от Захария 10-12 ст. На Тодор Стоименов пък се даде написана на лист „Хвалата“ („Хвалеие“) със задължение да я прочете и да я даде на Д. Голов, та да пътува от ръка на ръка, също както пътува Библията от ръка на ръка от другата страна на масата.

Освен Библията и „Хвалата“, които се подаваха от ръка на ръка, на трето ясто г-н Дънов извади една дълга новонаписана молитва, която даде на Пеню Киров, който я прочете; прочете я и Тодор Бъчваров, от когото я взе и прочете П. Гумнеров. Изглеждаше, че и тя ще пропътува около масата от ръка на ръка, също както Библията и „Хвалата“, обаче г-н Дънов я прибра, щом П. Гумнеров я прочете, и сам на всеослушание я прочете на двора, гдето се бяхме събрали за почивка, докато се изредят всички с десетминутната молитва в олтара. За тази прочетена от г-н Дънов молитва сам той се изрази:

— Тази молитва е молитва на духовете, които участвуват във Веригата и тя е, която ни свързва с тия духове.

Докато не бяхме слезли в двора на почивка, когато г-н Дънов ни четеше молитвата, той каза следното:

— Вчера, 14 август, събота, господарствуваше портокалената краска —цифрата 1 и 4, т.е. животните (животинското царство); днес, 15 август, неделя,господарува розовата краска — цифрите 1 и 5, значи, днес сме ние. Утре, 16-того, понеделник, ще господарува жълтата краска — цифрите 1 и 6, значи,духовете; а други ден, 17-того, вторник, ще господарува синята краска — 1 до 7, значи, синовете Божии.

В осем и половина часа сутринта всички свършиха десетминутното си молеше, затова от двора, гдето бяхме на почивка, се изкачихме в заседателния салон и насядахме по местата си. Г-н Дънов показва емблемата на Веригата, пръчката, която се даде миналата година на 16 август 1909 г. преди обед, и върху нея каза:

— Това е законът на Веригата, в който са отбелязани всичките етапи на човешкото развитие.

Тук г-н Дънов на един философски език обясни етапите и подразделенията в емблемата, но може да се схване от протоколираното само следните откъслечни мисли:

— Всичките души, които са излезли от Бога, пречупват права линия и тогава е станало отражение в триъгълника, а това е, което се казва падение. После се образува друг триъгълник и виждаме същество с две глави, а същество с две глави не може да бъде в хармония с Бога. И това в науката го казват „еволюция“. Всяка душа трябва да премине през всичките форми и всяка форма, която човек може да усвои, става негов капитал. Без формите никакво знание не може да съществува. В тази така наречена еволюция ние сме отишли до дъното на самия триъгълник и се възкачваме към Бога, та така е станало спасението.

Второто представлява еманципацията, която е петоъгълник, гдето са петте велики добродетели, които са правдата, любовта, добродетелта, истината, мъдростта.

Ние сега влизаме в шестия етап, който е еволюцията на духовете. Същевременно, тази пръчка — емблема показва и троякото проявление на Бога. Ние сме се качили в първия Божествен етап.

Показа се и другата емблема на Веригата, ножът, след което г-н Дънов каза:

— Всяко събитие, за да се прояви, трябва да има сила — този нож показва силата. Това е единственото оръжие, което човек може да носи. Всичките мълнии, които се изпращат от Горе, имат формата на това оръжие. Този нож е също емблема, представляваща меч Божий и затова го виждаме в кръстообразна форма.

От една своя тетрадка г-н Дънов прочете текст, в който имаше наставления и упътвания, но понеже не се позволи да го препишем, не може да бъде вместен и в настоящата книга. За него той каза:

— Прочетеното се отнася лично за нас и всякой трябва да го вземе за себе си.

След гореизложеното г-н Дънов обяви събранието за свършено, като добави, че между 6 и 7 часа тази вечер трябва да се явим всички „за да се освежим“. Но понеже всички не се считаха уморени и не напуснаха месата си, па и сам г-н Дънов не излезе за почивка, та се завърза частна беседа, в която се задаваха разни въпроси. В този разговор г-н Дънов изказа следните по-важни мисли:

— Здравето отговаря на тялото; щастието отговаря на душата, а блаженството отговаря на духа.

В първата емблема — закона — виждате цифрите 1, 2, 3, 5, 7. Едното, то е Бог в нас. Двете, то е Божествената Любов, но това число е, което се поддава. Три, то е смисълът на живота, целта, към която се стремим, то е и подигане, сила. То не е поделяемо. Трите само Бог може да го победи. Пет — то сме ние. Нищо не може да ни победи, освен любовта. По-нататък двете като се приложат, образува се числото 7. Седем, то е центърът на шестоъгълника.

В астралния мир половете не са както на физическия. Там мъжете, които са били такива на физическия свят, стават жени, а жените стават мъже.

В ума ви нека стои следното: не отделяйте духовния свят от физическия, защото всичко е духовно.

В света ежегодно се изтрепват и умират по 32 милиона хора, та в тях, разбира се, включват и умиращите всяка година македонци. Не се безпокойте за изстребването на македонците, защото ще видите, че колкото ги изстребват, двойно се размножават. Следователно, македонците ако умират, нека умират. Тези, които мрат, те са сухи клонове, а пък провидението не иска такива.

Вас много ви спира мисълта като каква роля ще играете в света. Не е лоша тази мисъл, напротив, тя е Божествена, но все таки пак не бива да се бърза.

1. И други път съм ви казвал и сега ще го повторя: не се старайте да се представите пред хората за добри, защото тогава именно те ще ви поставят на изпит и може би ще ви лапнат. Ако ви лапне светът, хората около вас, нека ви лапнат; вие сами не се показвайте за добри. И този или тези, които ще лапнат един добър човек, има да си патят. Голям е рискът и изпитанието на този, който иска да лапне един добър човек. Това е подобно на следното: из реката Нил живеят едни жабчета, които при опасност се така сгущват, че образуват острога, та и да ги погълне някое едро животно, проядат стомаха му, та те се избавят, а животното, което ги е погълнало, се извърща и умира. Крокодилите, например, ги гълтат, но винаги жабчетата проядат коремите им. Така става с всякой, който се опита да погълне добър човек, който повидимо е малък, но си плаща този, който рече да ги закача без причина. После, забележително е и друго: в турско време, разказват, всякой българин, който е бяхтал* турчин, винаги турчинът му става приятел. (Бъхтя (разг.) — бия, блъскам –Бел. Ред.)

Плътта, света и дявола — в тия три неща се появява нашият враг. Така плътта е жената на дявола, а дяволът е мъжът на плътта. Светът — това са синовете, които са родили плътта и дявола.

Никога не се заемайте да се борите с плътта, греха и дявола, защото, който се помъчи да стори това, поставя се на фалшива почва. Ако искате да вървите добре, то на лошата мисъл и изкушението противопоставяйте една добра мисъл и тогава ти, като станеш център, ще оставиш двете мисли и желания да се борят, а ти ще си вървиш по пътя неповредим. Намразил си, например, някого, на когото често и без да щеш изпращаш лоши мисли. В такъв случай намери се и се сдобри и сприятели с друг човек, на когото животът и линията на поведение са диаметрално противоположни с живота и линията на поведение на човека, с когото си се намразил. И тогава добрите мисли и чувства, които храниш към добрия човек, с

когото си се сприятелил, ще влязът в борба с лошите мисли и чувства, които изпращаш на човека, с когото си в ненавист и така ти ще останеш неуязвим.

Всичките сили в света вървят по известна плоскост. Те са седем долни и толкова горни етажа, та всичко — 14 велики течения. И за да се приложат, трябва добре да се изучава кои сфери съответствуват, та да си подигнем ума към духовете, обитаващи сферата, която в конкретния случай ти трябва.

За да стане срещата на Веригата тая година в Търново, си има своето дълбоко значение. Това има връзка с астралния мир, но как и що, Духът не желае да ви отговори.

До 1914 година ще се приготвят всичките условия за духовното обединение на тоя народ, но всичко това дали ще се реализира или не, не се знае.

Молихме се всички по една устна кратка молитва, а след това събранието се преустанови до 8 часа вечерта.

Точно в 8 часа вечерта се събрахме в заседателната стая около масата, както сме наредени. Върху масата беше сложена трапеза със следните продукти: хляб, вино, риба, грозде, сливи, ябълки, круши, праскови, стафиди, чукани бадеми, дини, пъпеши, смокини, лимони, пиперки с домати и лук, шекер, орехи зелени небелени и лешници. От всички тия продукти по двама вземахме, занасяхме ги в олтара, освещавах се и ги връщахме на чястото им. Не е позволено да се говори за туй, което оставаше в олтара при внасянето на съестните продукти, затова то се премълчава. Ето какво внесе всякой един от нас за осветяване в олтара: П. Киров внесе грозде, Т. Стоименов — ябълки, Т. Бъчваров — грозде, Д. Голов — круши и вино, П. Гумнеров — бадеми, Мих. Георгиев — вино, К. Иларионов — орехи, Ив. Дойнов — праскови, Ан. Бойнов — риба. Никола Янев — грозде, Д. Цанев — сливи и смокини, П. Тихчев — хляб, Васил Узунов — сухо грозде, 7. Епитропов — захар, П. К. Стойчев — грозде и хляб, Ник. Ватев — вино, Ив. Тачев — вино, Др. Попов — диня, В. Гръблашев — грозде, Сп. Димитров - диня и смокини, Гина Гумнерова — грозде, Ел. Иларионова — вино, Бел.Стойчева — хляб и бадеми, Здравка Попова — праскови, Петко Бъчваров грозде, Парашкева Бойнова — вино, Мария Дойнова — диня, Величка Затева — сливи.*

По покана на г-н Дънов следните лица прочетоха: Пеню Киров — Матей: 26, 26-30; Тодор Стоименов — Лука: 22,14-20; Т. Бъчваров — Марко: 14, 22-26; Дим. Голов — Матей: 26, 26-20; Петко Гумнеров — Йоан: 13, 1-29; К.Иларионов — Коринтяном: 11, 23-32; Петър Тихчев — Римляном: 5,15; В.Гръблашев — Йоан: 6, 61; Гина Гумнерова — Йоан: 6, 53-59; Елена Иларионова — Йоан: 6, 49-52.

Подир прочитането на горните стихове от книгата Господня г-н Дънов раздаде хляба и виното, преди което всички заедно с него изказахме кратки молитви, които са пропуснати да се отбележат от протоколита.

Вечерята свършихме в десет и половина часа и г-н Дънов ни съобщи, че сме задължени да се явим на заседание и утре, 16-того, понеделник, в 10 часа сутринта, след което се разотидохме.

16 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

Времето — ясно навсякъде, но атмосферата — някак омарна, като че ли слънцето прониква през мъгла, която не само че не се вижда, но не се съгледват и облаци.

В 10 часа заранта всички сме по местата си, определени в началото. След като се молихме с „Добрата молитва“, г-н Дънов ни продиктува, та си записахме една молитва,

която каза, че се именува „Молитва на Духа“ за която ни обясни, че не можем да я даваме на никого.

- Тази молитва — *каза той* — ще четете само при много голяма нужда, но никога пред хората, защото човекът, пред когото ще я четете, ще съсредоточи ума си и ще ви повреди и ще ви напаости твърде чувствително. Вие трябва да се научите да не огорчавате Господа, защото ако Него огорчим, никой не може да ни помогне. Трябва да сме чисти, свети и послушни, защото знайте, че се приближаваме към Същество, Което е безгрешно и чисто, и свято.

В края на тази молитва има като че ли 4, но те са 5 букви — четвъртата и петата са една до друга. Тези букви значат ...

(Тълкуването, дадено на тия букви, не може да е достояние на тази протоколна книга. Това е заповед.)

— Всичките молитви са лозинка*(* Лозинка (арх.) — клетва*(Бел. ред.), пропуск, и които нямат в себе си такова нещо, нямат смисъл.

Днешният ред ще бъде следният: в началото ще имате едно слово от Духа. После могат да се дадат някои писмени работи. А следобед, в 5 часа, двама по двама с мен ще продължаваме реда на нещата — ще имаме молитва. Така щото, в 5 часа трябва да бъдете всички тук.

Всички, които имате да задавате някакви въпроси, ще си ги напишете на книжки, които ще оставите на масата.

Снощи някои от вас направихте една грешка. Такива погрешки избягвайте. Вие излязохте оттук и отидохте някои от вас по гости. Господ не е човек, Когото можем да привлечем със сладки думи, а иска да Му бъдем покорни на закона. Виждате колко лесно може да се поддавате. Черните облаци, които вчера висяха, бяха символ на това. После, вчера някои от вас се карахте. Това Духът не одобрява. Подигравате се един други и се шегувате. Знаете ли, че с това може да привлечете вибрациите на целия пъкъл? И туй Духът тоже не одобрява. Мънотията да се състави Верига е тая, че във всяка, вече съставена, трябва да има чистота. Аз искам от всички вас да ми не прашате лоши мисли. Който иска да слугува на Господа, да слугува доброволно, а който мисли, че аз го викам, такъв по-добре е да си седи у дома. И ако някой от вас мисли, че парите, които са събрани тук, са за мене, не мисли право, защото освен по 20-30 лева, които може да вземам годишно по случай нашата годишна среща, другите си стоят и се употребяват там, гдето Духът изисква. Лично аз нямам нужда от пари, защото и така си достатъчно имам. Това е забележка на Духа, Който ви желае доброто и иска да се не поддавате на духовете, които ви не мислят доброто. Законът е такъв, че за погрешките, които правите, на вас, ако удрят по една, на мен стоварват по три плесници. Желание има в някои духове да изядат всичките благословения, които тук се дават за вас, а вие да си отидете с празни ръце и празни торби. Има дух, който всяка година е много и много крал, но тази година не искам да му дадем да краде. Вследствие на тия спънки и недоразумения нашите приятели от Горе закъснях да се явят днес, а с тях щяха да се явят и д-р Миркович, и Мария Казакова, но закъснях. Сега да почакаме.

Веднага г-н Дънов даде една книжка, върху която всички, включително и той, написахме по една дума, та всичко написаха се 28+1=29 думи, които бяха следните: Господ, правда, смирение, послушание, любов, милост, послушание, смирение, възвишение, чудо, дълготърпение, надежда, вяра, мъдрост, помощ, смирение, милосърдие, правда, смирение, любов, слава, милост, любов, сърце, живот, свят, търпение, съзнание, а г-н

Дънов написа думата „изпълнение". Срецу всяка дума се постави номер по ред. Така срецу думата „Господ", написана най-напред от Пеню Киров, се постави цифрата 1. (Редът, по който се написаха думите, вървя от дясно наляво, гледано от мястото на г-н Дънов). Срецу думата „правда", написана от Т. Бъчваров, се постави цифрата 2. Срецу думата „смирение", написана от П. Гумнеров, се означа цифрата 3. Срецу „послушание" се постави 4; срецу любов — 5; срецу милост — 6; срецу послушание — 7; смирение — 8; възвишение — 9; чудо — 10; дълготърпение — 11; надежда — 12; вяра — 13; мъдрост — 14; помощ — 15; смирение — 16; милосърдие — 17; правда — 18; смирение — 19; любов — 20; слава — 21; милост — 22; любов — 23; сърце — 24; живот — 25; свят — 26; търпение — 27; съзнание — 28; а срецу думата на г-н Дънов „изпълнение" се тури цифрата 29.

По разпорежба на г-н Дънов всички горни числа от 1 до 29 се изписаха по отделно на 29 книжки, от които всякой от нас взема по една, като един вид жребий.

Като си вземахме всякой един по една книжка, върху която беше написана една от горните цифри, г-н Дънов произнесе следната реч, разбрана и схваната така:

— Върху отношението на написаното ще бъде текстът на словото — това са духове, които работят чрез вас.

Първото число е Господ. Господ — това е първото Същество, Коего излиза от Бога, от безпределния, незнайния Бог. То е първото Същество, което е създало света. С това число се е появило и второто лице — правдата, която има отношение към всичките същества, които са влезли в света, за да се изявят. И то е числото две, което трябва да страда, защото винаги този, който седи между хората, не е най-обичаният. Този, който раздава правдата, не може да бъде обичан, понеже всякой, когото е заставлявал, ще го гледа с криво око. Всичките си погрешки ние ги туряме на числото две, като се извиняваме, че майка ми ме е научила така".

В числото две човек трябва да се освободи от онова вътрешно заблуждение, че Бог е крив. Всякой трябва да разбира думата „правда" в истинския смисъл за себе си. Какво значи думата „правда"? Това значи мъдрост, знание, че разбираш законите и че можеш да помиряваш себе си с другите неща; че знаем нашите отношения какво и как да ги помиряваме с другите неща. И после, че имаме стремеж към Бога.

Числото три — това е изкуплението. Господ се смирил, страдал и заплатил всичко. То е третото лице на Божеството. И след като Господ се е смирил, представлява човека в животинското му естество; като например, имаш вол, впрегаш го и с това му казваш, че трябва да ти бъде послушен. После, всички животни, ако не слушат, се подлагат на наказание от човека.

Числото четири означава човека в неговото животинско развитие.

Човекът е числото 5. За да не бъде бит, човек трябва да има любов. А да любим, значи, че трябва да се стремим най-напред към Бога, а да Го любим значи да каже Той нашите отношения спрямо Него, като ни изпрати тук да слугуваме. Ние с радост и веселие трябва да пренесем това, което ни изпраща Господ. Трябва да имаме стремление добро за човеците и да работим за тях. Че така следва да е, ни се уяснява, че в думата „любовъ" имаме буквите „ю" и „б", които са характерни заедно с куката, която се образува в последната буква. После, да сме готови да слугуваме на ближните си.

Числото шест, то е законът на еволюцията, което показва отношенията на човека спрямо животните, че ние трябва да сме милостиви спрямо всички същества. Това

число е създадено от 2×3 . В него са и майката, и синът; следователно, числото шест включва всичките същества. Никой човек, който не е милостив, не може да има еволюция в него. Аз изхождам от това правило, че когато някой ме обиди, служа си с цифрата 6, която дели на две, което представлява майката. На нея човек понеже не може да прави зло, то примирявам се с човека, който ме е обидил.

После иде числото 7, което е също като числото 6, само е прибавено послушанието.

Числото 8 е смирението и когато човек иска да смири някого, дава му цифрите 2, 4 и 8. И Господ, когато дава на човека богатство, значи иска да го смири.

Девет представлява възвишеност, всичките възвишени духове и показва, че те са страдали, дохождали тук и работили.

Числото десет, то е чудо. Хората искат винаги в света чудеса. С думата „чудо“ иска да се каже Господ да извади истината и да я покаже на света. Страданието, например, е едно чудо, понеже не си го очаквал. Всякога, когато се дава едно чудо и един урок, трябва да го разберем и ако не сме го разбрали, значи, че не се ползуваме.

Числото 11 се състои от две единици и представлява вечната борба в света: това са двата Бога, Които воюват. Тия две числа воюват. Първият Бог е дълготърпението и То е дълготърпеливо спрямо другия Бог, Който иска да Го завладее, но понеже две единици никога не се побеждават, затова и борбата между тях е вечна.

Числото 12 е завършване на еволюцията. Тук едното се въплотява в двете, та сега Той дълготърпи пакостите, които ние правим.

Тринайсет. Това число е вярата, че от всички тия страдания един ден ще бъдем освободени чрез приближаване към Господа и ще Му благодарим за тия две крилца, които ни е дал.

Четиринайсет — то представлява две числа по седем. То е мъдростта, която е привела животинското царство в разумно царство. Значи, при всичките животни, които са искали да придобият знание и мъдрост, тази сила, която е направила това чудо, е мъдростта. Всичките сили, които работят в полето на мъдростта, си имат свой ръководител.

Числото 15 е пак законът на еволюцията, която се повтаря, понеже $5+1=6$. То е помощ.

Числото 16 е преповторение на числото 7, което е смирение.

Седемнайсет — то е милосърдие, защото в 8-те, което се образува от $1+7$, има падане и слабост.

Осемнайсет означава вече правдата, защото в него виждаме $1+8$ равно на 9, което е най-строгото число. И когато Господ иска да направи някой човек, Той го прекарва на три места по три, равно на 9 пъти, и там се минава през такива вибрации, които пречистват всичките мъчнотии на човешката душа. Затова са и турили, че има девет ангелски чинове.

Деветнайсет — то представлява човека в неговото обществено развитие.

Двайсет — то представлява любовта.

Двайсет и едно. Три пъти по седем са 21. Това е числото на славата. значи, човек, когато свърши своята еволюция, него го очаква слава.

Двайсет и две е пак преповторение. То представлява пак животните.

Числото двавет и три е от 2 и 3, което е равно на 5. Значи човек трябва да има винаги любов.

Двайсет и четири. $2+4=6$. Там е сърцето.

Двайсет и пет. Това число е числото седем. То е животът, истинският живот, Божественият живот.

Двайсет и шест. $2+6$ е равно на 8. Това е светът, в който ние живеем.

Двайсет и седем. То е числото 9. Значи, то е търпението. Девет е най-ст рогото число.

Двайсет и осем. Това пък число е числото 10. То е преповторение на човешкото политическо развитие.

Двайсет и девет. Числото 29 е равно на 11. То е изпълнението. Значи, всичият този процес на нашето развитие трябва да се изпълни и, следователно, през тази година то трябва да бъде мотото в живота ни.

Тази книжка, върху която написахте $28+1=29$ думи, ще я поставим пред Господа да се освети, а след това ще си я препишете всякой един от вас, ще се постави под думите знакът на Веригата и след това ще си ги вземете да си ги носите у вас през годината. Това ще е словото, което ви се дава тази година.

По направено предложение помолиха се г-н Т. Бъчваров и Н. Ватнев да препишат книжката с 29-те думи в 29 екземпляра — за всекиго по един.

Поканиха се всички от г-н Дънов да приберем и съхраним всякой от нас своята книжка с написаното на нея число, което му се падна по жребий. Но понеже почти всички бяхме написали до числото в книжката и съответстващата дума, г-н Дънов каза:

— Това сте сторили без позволение. Всички сте побързали, а с това сте и съгрешили. Но за да се изправи грешката ви, всякой един от вас се задължава сега веднага да напише на другата страна на листчето следните думи: „Това го направихме, за да научим своя си урок.“

Всички изпълнихме тая разпоредба, след което всеки прибра листчето, което му се бе паднало.

На разни въпроси г-н Дънов отговори:

— Снощи, при осветяването на хляба, на четирима нищо не се каза от Духа. Донякъде вървя всичко добре, а отпосле спря, защото трябваше да се изправи грешката, направена от някои от вас вчера.

Защо в църквите се кланят? Защото при кланенето се образува един ъгъл, а това показва, че с поклона вие искате да се смирявате. Поклон никога не бива да се прави, гдето виждат хората. Гдето се прави поклон на нечисто място, там е опасно.

Никога не се молете, когато лежите, Това Духът не обича.

Духът ви казва тия неща, за да се не създава у вас вътрешна мъчнотия. Няма нужда ние да си доставяме непотребни изкушения, защото, както казва и Христос, доста е на деня неговото зло.

Заповедта на Духа е: многото и дълги молитви пред хората ги избягвайте. Кратки, много кратки!

За черкуването. Ако отиваш в църква, била тя каквато и да е — православна, протестантска, католическа и пр., с намерение да се ползуваш, да вземеш оттам, да ти се помогне, в него случай да знаеш, че ще платиш. Но ако отиваш в църква с цел да помогнеш на другите, тогава е добре — в права посока си. Изобщо, когато човек отива на църква, трябва да носи настроение да помага на другите, а не с настроение да взема, да се благославя и подкрепява духовно от черкуването. Това последното е погрешка и който я върши, ще си изплаща. Когато отивате в една православна църква, например, всякога се молете за другите, а никога за вас си. Но по този въпрос засега толкоз, защото, както казва и Христос, много мога да ви кажа, но сега не можете да носите. Затова сега толкоз ви се казва, а за по-големите подробности ще чакате.

Духът иска да бъдете свободни всички, но свободата ви да не става съблазън, а вашите постъпки да служат за славата Божия; защото вие представлявате на тоя народ, който е тялото, душата. Душата никога не може да мрази тялото си.

Определеното число за възкресение между българите, това е числото 1400. Това е то българският народ. Те са силата. Възкресение, то значи човек да се сее наново. Значи, 1400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очакват своето пълно раждане. Тези 1400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните още.

Първо възкресение и второ възкресение. В първото възкресение са тия, които ще знаят да дохождат, да оставят своето тяло и доброволно да се връщат. Второто възкресение е завършването на човешката еволюция, когато земята ще запустее, та няма да има условие за развитие.

Начина, по който ще се яви Христос за предстоящото съживяване, Духът не иска да каже. После, дали вие ще бъдете с тия си тела или не, когато се яви Христос, и на това Духът не иска да отговори.

Духът иска да вземе някои мерки заради вас, да може да се пазите, за да се не загнезди дяволът някъде в или измежду вас; защото, другояче, успее ли да се загнезди и не опазите ли се, да знаете, че трима души ще вземат от вас — ще заминат от този свят. Пазете се да не давате никакво колебание в душата си, нито ярост или

омраза. И ако някой брат насочи мисълта си против друго във Веригата, той върши непроситимо престъпление, защото последствията ще са лоши, фатални. Ако някой има против някого нещо, нека отиде и да му го каже лично, та по този начин да се предотврати злото. И важното е, че тези трима души, които ще заминат в случай, че дяволът се установи между вас, не им е ред за заминаване, но дяволът си е насочил окото към тях, та ще ги вземе, просто ще ги удуши.

Това е то предупреждението на Духа. Той иска да ви предпази, за да останете и работите, защото Господ е дал много добри условия за работа в България и във всяко едно положение ще се подобри положението ви. Иначе ще изгубим благоприятния момент и две хиляди години ще бъде ужасно скитане. Интересно е това, че колкото кражби станаха в България, нито една не можа да се не открие.

И така, опасността ще бъде малка, като пазите помежду вас взаимно почитание, уважение и любов. И любовта ни да бъде такава, щото да не предизвикваме никого между нас. Пазете се и живеете по този начин и тогава опасността ще бъде малка.

Събранието се преустанови в 1 часа, за да продължи в 5 часа днес, в одир пладне.

В 5 часа след пладне бяхме по местата си, определени още от началото.

Т. Бъчваров и Н. Ватев бяха написали 29 книжки с 29-те думи, според както бяха се задължили. Съобщава се на всички, че като вземем по една от написаните книжки с 29-те думи, ще отиваме в олтара, гдето ще ги оставяме да се осветят. При отиването ще се съблюдават правила, които понеже не бива да се знаят, не се и протоколират.

— Ще се молите — *добави г-н Дънов* — за себе си, за домашните си, за приятелите си, за българския народ и цялото човечество. Размишлението и молбата няма да трае повече от 4 минути. С всичко това ще се изкупи вчерашната грешка на някои приятели.

Като свършихме всички горната заповед, позволи се да препишем сханатата молитва, с която се молихме в олтара и за която не се позволява да се възпроизвежда тук. Г-н Дънов каза:

— Освен тази молитва, ще ви се даде и друга утре, 17-тогo, вторник, и да знаете, че тези молитви се дават много рядко и те са за изгонване лошите духове из себе си и да се самомагнетизираме. А тези молитви винаги се придружават с поклони. С тези две молитви, заедно с дадената днес предобед, ще си служите само в краен случай, когато например се чувствувате изолирани отвсякъде, безнадеждни и безпомощни. Само тогава ще си служим с тези молитви. Тези молитви, дадени сега, заедно с дадената тази заран, ще бъдат коригирани от Духа, Който я дава, за да не би да се е вмъкнала грешка, та с коригирането ѝ да се запазят вибрациите ѝ. И в него случай Духът винаги ще се явява на помощ, когато чрез тия молитви се призовава. Тази молитва, освен че ще се употребява в краен случай, както се каза, но ще се употребява и тогава, когато се посвещава някой новоповярващ.

От снощи Търново е в обсадно положение и всичките духове, които искаха да пречат, са уловени.

Тук Дим. Голов разказа един свой сън — как нощем Ст. Стамболов му се явил и между другото му казал, че ще отиде да живее негде в Бесарабия, гдето имал свои воденици. На тоя сън г-н Дънов каза:

— Стамболов отива към севера, т.е. към смъртта, защото всичките народи дохождат от севера към юг. *Подир като всички бяхме се изредили в 4 минутно бдение в олтара, гдето оставихме написаните листи с 29-те думи, след нас влезе в олтара и г-н Дънов, който, като се завърна, каза:*

— Господ казва, че е доволен от вас и ако всякога така Го слушате и изпълнявате Волята Му, Той ще ви се притича на помощ.

Утре ще дойдете в 10 часа е казано от Духа.

Днешното ни събрание свършихме с изпяването „Свят, свят, свят, Господ Саваот.“

17 АВГУСТ, ВТОРНИК

В 10 часа сутринта се събрахме по местата си, когато, след като изпахме „Ангел вопияше“, г-н Дънов прочете 14 гл. от Евангелието на Йоана, като между прочетеното се спираше и поясни:

— Тук думите „път“ — това е тялото, „истината“ — то е душата, а „животът“ — то е духът. „Пътят“ — то са всички човеци, „истината“ — това са духовете. А „животът“ — това са Синовете Божи.

Върху листовете с 29-те думи г-н Дънов започна да пише върху всякой един по нещо и ги даваше по ред на всички ни, като ни казваше да отиваме в олтара и да благодарим за написаното. Всякой вземаше своя си лист. Като се изредихме всички, Духът продиктува нещо и г-н Дънов написа цели три страници от цяла кола и каза:

— Нашите събрания ще се свършат утре, сряда, 18-того, подир обед, когато ще се прочете написаното сега. После, тия книги, които ви дават тази година, ще ги пазите чисти, защото ще ви трябват и за следващата година, когато на другия лист ще има да се пише и друго нещо. Особено да внимавате никой от вас да не изгуби плика и книгата, защото тогава е лошо.

Подир обед, в 5 часа, ще започнете да влизате вътре в олтара, за да до вършим с третата лента. Ще влизате по шест души и това, което е отредил Духът, ще ви се каже. Сегашното ви влизане ще е за да имате любов, сила и дух да работите. Трябва да се радвате сега, че имате мир, да не изгубвате това, което ви е дадено. Да имате мир, съгласие и любов помежду си и тази любов да проявите навсякъде. А пък въпросите, за които се загатна вчера преди обед, ще ги оставим за утре, сряда, 18-того, когато ще се съберем по-ранко.

Тия неща, които сега ви се дават, в хилядите години се веднъж дават. Затова трябва да ги пазите. Да не оценява това, което е дадено, значи, че върши престъпление който струва това и подлежи на наказание. От това именно се обяснява тежката

съдба на ония лица и народи, на които Господ е говорил, а не са послушали. Прочее, сега ви трябва да заслужите за любовта, която Господ ви е дал — да отговорите за нея. Всякога да Го призовавате в сърцето си, в ума си, защото Той е вътрешната сила на един християнин. Когато Господ е с нас, няма мъчнотия, която да не се победи: тогава сме весели, бодри; макар цял ад да ни заобикаля, не искаме нищо да знаем. Но когато Господ ни остави, ние изгубваме вяра в небето и съвършено пропадаме. Всякой един от нас да бъде по едно малко огнище, на което Господ да запали огъня на живота, огъня на истината и върху това огнище Той ще бъде олтара, върху който вие ще принесете вашите молитви и те ще бъдат чути и приети.

По покана на г-н Дънов всички изпяхме песента 184 от Евангел. песнопойка, но само първия стих; „Животворящий Дух Святый, Небесен

Господ, ела, с любов гореща разпали нашите сърца". Някои подкачиха и втория стих, но г-н Дънов повели да спрат, като обясни:

— Първият стих е съдържанието и духът на песента, другите са допълнение. Духът казва, че вторият стих е без значение и го е писал далеч не този, който е писал първия стих.

Последва мълчание и г-н Дънов провъзгласи:

— Е, Духът се обръща към всички вас и ви пита кое е най-голямото ваше желание.

Мнозина изказаха желанията си, след което г-н Дънов добави:

— Господ казва: „Всичко това ще ви бъде на всички вас." После, Господ казва още и така: „Да имате всякога предвид, че винаги Той ви гледа и винаги следи всичките ви постъпки, затова имайте предвид, че кога-каквото вършите, кога-каквото мислите — всичко е пред Неговото Лице."

Изберете сега одного измежду вас, да избере и каже една страница от Библията.

Единогласно се избра дядо Петър Тихчев, който заяви, че избира 999 страница. Г-н Дънов отвори Библията и на избраната страница прочете от Второто послание към Коринтяном, 13 глава, от 3 стих до края.

Събранието след това се преустанови, за да се продължи днес, в 5 часа.

В 5 часа след пладне, като се събрахме, г-н Дънов каза:

— Една бележка ще направя върху работата, която имаме предвид тази година. В духовния и във физическия свят законите са подобни, едни и същи, само че техните приложения са различни. Разликата е само в метода и затова, ако искате да работите за Бога във физическото поле, трябва да изваждате поука от светските хора. Напр., има земеделец, който най-напред си търси да купи земя, работи на нея, следи какво може да роди и чрез дълъг опит най-после се приспособява на почвата,

аклиматизира на почвата онова растение, което е годно. После, вземете един търговец, който взема първом предвид всичките случайности и чак тогава започва търговията си. Вземете и един адвокат, който взема в съображение разните перипетии по делото и тогава го взема или не го защитава. Така е и ако се вгледате във военния генерал и пр. Така трябва да постъпвате и вие в света. Защото, например, ако пожелаете да уловите голяма риба, а мрежата ви слаба, то е една несъобразителност, понеже ще се скъса мрежата ви. Според вашата мрежа гледайте да ловите и рибата си.

В старо време, изобщо, всичките учители са постъпвали така, като първом са проучвали характера на хората и тогава са работили между тях. Човек в своето съществуване, в разнообразните бития е проявил и проявява разни сили. Така вие имате съвременните взривни вещества, с които често пъти, за да можете да работите, трябва да ги подчините на други вещества. Вземете, например, един лекар, който за да може да работи върху известна болест, внася антидоти* (*Антидот (гр.) — противоотрова (Бел. ред.)) за реакция. В духовния свят е същото — вие трябва да предизвикате мисли, които са химически елементи, действащи благотворно. Но всяка една мисъл трябва да я изучавате, за да видите какви качества има тя, защото от съединението на тия качества зависи какво ще е последствието или работата, която вършите. Например, глицеринът**(**Има се предвид нитроглицеринът (Бел. ред.)), съединен с памук, образува динамит и пр. Веднъж аз попитах един химик какво струва една сол, когато се обезсоли, а той отговори, че трябва да се хвърли. „Но ако искате да се поправи, добави химикът, трябва основа или киселина " Така е и с човека. Като се обезсоли, ще се подложи на страдания и мъчности, които не са нищо друго, освен един процес за възобновление, необходимо за спазването на неговите чувства, и така ще се възстанови това, което е изгубил. Прочее, когато дойдат върху вас страдания, трябва да се питате какво Господ иска да възстанови у вас. Затова не бива да се плашите при страдания, а размислете какво иска да ви учи Господ.

После, съединявайте се с всичките в света — не отбягвайте хората в света, а се съединявайте с всички тях. Всички гледайте да се срещнете с някой добър човек в света и с него вие ще си послужите като при оазис, на който ще си починете и ще си вземете чрез него храна, с която ще си послужите, докато стигнете до друг оазис. Затова, свързвайте се с добрите хора в света, за да се ползвате от тях. Според Учителите на всички окултни школи, човек трябва да търси известни елементи там, гдето те съществуват. Не можете, например, да станете богат човек между лоши хора, защото това, което вие насаждате, те ще го разрушат. Добри хора ще станете само между добри хора. Но добрият човек сам по себе си трябва да бъде съвсем силен, та да може вредните елементи да ги направи сгодни за своето естество. Не се съединявайте с хора, които имат отрицателни мисли, а винаги се съединявайте с хора, които имат положителни мисли.

После, когато вие се приближавате при хората, не трябва да бъдете активни, а да се поставяте както земята спрямо слънцето. Вашата душа се нуждае от Божествената виделина, а вие, като не се поставяте спрямо Бога така, както земята към слънцето, няма да се ползвате. Злото може да има отношение само спрямо вас, затова не бива да изкушавате Господа, защото за Бога няма лоши неща. И когато Го викате като един Учител, Той знае законите и отстранява нещата, които ни вредят. По отношение на Бога всяко нещо е на мястото си и всичко безпрекословно работи за изпълнението на Неговата воля. Затова Бог, Който управлява света, няма противници. Господ, Който е между нас и нашите противници, дохожда между тях и

нас и тогава те се опълчват срещу Него. Той повръща техните мисли и действия върху тях и те страдат. Пазете се от лошите мисли, защото ако този, комуто ги изпращате, въздъхне към Господа, тия мисли ще се повърнат към вас и тогава ще бъдете наказани.

Друго нещо. Всички трябва да се научите да контролирате себе си. Ами че вие нямате самообладание. За един християнин самообладанието е необходимо качество, защото без него той нищо не може да направи. Човек, който не се самообладва, е разнебитен мозък, разбита къща, разстроен организъм. Самообладанието е качество на душата и това е една висша интелигентност, с която сме свързани с твърда и непоколебима вяра. Когато сме в пълно съгласие с Бога, тогава сме и в пълно самообладание. Но някога се подкачим, честолюбиви сме. Тия качества са отрицателни и питате само защо е така. Човек, ако върви из тоя път, ще слезе в чистилището. Самообладанието е трудно, то е едно качество, което с години може да се добие. При самообладанието човек е тих и спокоен, никому не се сърди, от всяко страдание извлича поука и следващия път — след страданието — той знае как да бие своя противник. С мъчнотиите в света се опитва вашето самообладание. Аз в София наблюдавам чиновниците: как около първо число на месеца са бодри и весели, защото са вземали пари от заплатата, но към 15ТО число са вече дряхли** (Дряхъл (рус.) — слаб, немощен от старост, грохнал старик (Бел. ред.) , с философски изглед и улиците са празни.

Пътят, в който вървите сега, е най-добрият и за вас ще бъде щастие, ако завършите благополучно края му и го осъществите. Бог е определил много добри работи във вашия път, но ви липсва самообладание и така си само вредите. Защото щом се раздразните, свързвате се с всичките лоши духове — настане у човека една суматоха и се чувства някак си, че е в ада; па и действително в ада е. Сега, опитайте следното: намерете един човек, когото любите, направете му добро и ето, че вие се свързвате с добродетелта. Ако искате да растете в истината, намерете човек, който винаги говори истината и вие ще си помогнете.

Всякой един ден вие преминавате всичките сфери. Вашата душа се движи през всичките сфери и всякой един ден вие имате случай и възможност да държите връзката с която и да е сфера и да се свържете с която и да е противоположна сфера.

По-нататък. Аз се опасявам за вас, за вашето здраве и физика. Някои от вас, вместо физически да се подигнат, те физически се разглобяват и на това именно аз не се радвам, та затова и ще ви се препоръчат тази година телесни упражнения. Аз искам да бъдете физически здрави, защото болният човек не е духовен човек.

Да, вие чуete някои работи тук и като излезете навън, всичко забравяте и като че ли не е било. Но аз не искам болни хора във Веригата. От болни хора зъв Веригата не се нуждаем. В един болен човек все може да се справедливо предполага, че има лоши духове, които влизат в него, за да го разрушават. Не че не съм ви помагал, напротив, много пъти съм идвал да ви помагам, но вие като не се свързвате с мене, то помощта не е идвала — не може в такъв случай да ви се помага. Вие трябва да сте в пълно съгласие и хармония с чене. А ако имате някоя затаена мисъл у вас, трябва да ми я кажете, защото един човек, който лицемери с мен, лицемерието намеря ли го в него, ще бъда зезпощаден спрямо такъв. Защо да държим дявола, та да страдаме и

работим за него? Защо дяволът да се ползува от нашия мед и от нашето благо? Дяволът сега, общо взето, няма власт, но всякой се подчинява на тоя дявол, който е в неговата собствена държава.

Всички тия работи са необходими за тия, които искат да се подигнат. Започнем ли да работим, небето вече е възискателно. А вие не сте достатъчно чисти и вследствие на това имате си и мъчнотии. Дяволът е много хитър и иска да ви препятствува, но когато го изгоните измежду вас и от вас, всичките ви работи ще се оправят. И когато ви говоря аз, в мен не бива да разбирате един човек, който е със слабости и има своите дребнавости, а трябва да имате предвид, че Господ е, Който ви говори и иска вашето подигане. Знайте, че Господ е нашата слава и величие. И ако разберем така живота, ще ни настане светлина и виделина. Когато дойде някое страдание във вас, аз мога да го лекувам, но когато дойде върху мен страданието, то аз трябва да изпия чашата до дъно, защото „на когото е много дадено, много се и иска“, а на вас щом като по-малко е дадено, по-малко ще се иска. Прочее, ние имаме работа с един свят организиран, който държи сметка за желанията ви, та изпитът е много строг. И понеже вие сте, които се готвите за небето и за духовния свят, то членовете от духовната Верига имат предвид да ви приготвят място, та животът ви няма да бъде изоставен, а ще имате тяхната протекция; но вие трябва да докажете, че заслужавате това.

Ще работите в света всякой в своето място. Някои от вас, зная това, пъшкат от дълговете си, но тия дългове ги имат знаете ли защо? Причините на всичко това ви са известни. Така щото, ще оставим теоретическата страна на въпроса и ще пристъпим към работа. По-добре да работим малко, отколкото да имаме велики проекти. Имаме няколко приятели, които са в затруднено положение и за които Веригата трябва да пожелае, но не само че трябва да им пожелае; но дълбоко да пожелае, щото на всякой един от тях да се помогне. Ние трябва да помагаме на хората. От това, което имаме, трябва да дадем — да им дадем онзи стимул, който да ги подигне и помогне. По тоя начин може да си помогнете и работите ви ще вървят много добре. Аз забелязвам, че когато насоча мисъл да помогна на някого, в друго от вас се заражда завист и по този начин се въздействува. Трябва тогава да губя време, та да се връщам и бия този, който въздействува. Не би трябвало така да си въздействувате, защото, бъдете сигурни, че тия приятели от вас, които са материално спънати, препятствуват и на вас. А пък тия приятели, които въздействуват, понеже завиждат, нека не гледат така на работите — да бъдат уверени, че ще дойде и техният ред да им се помогне. Спънката на тия приятели от материалните мъчнотии е дяволска мрежа, която трябва да се разкъса и която е изместена отдавна. Но когато искате да помогнете на някой човек, питам аз как трябва да го заобиколите с вашите мисли?

(Г-н Гръблашев и г-н Танев разказват своята опитност по зададения въпрос.)

— При прилагането на психологическите закони има много методи, но ние имаме често пъти отрицателната страна на субекта, на когото искаме да помогнем. Например, искате да нахраните един човек, дадете му храна, а той я повърне; искате да помогнете на човек материално, но той е чрезвичайно честолобив. Тоя, последният, трябва да счита, че тия мисли на неговите приятели са от Бога, а не от хората. Защото ако мисли, че са от хората, то в него случай, като честолобив,

неутрализира мислите на своите приятели, а така не могат да се уреждат работите му.

Искам от всички вас, които сте в мъчнотия, да имате самообладание и да се не страхувате. Страхът и съмнението искам да изчезнат от тези, на които аз имам намерение и желая да им помогна. Това е волята Божия. Страх може да има човек само когато греши, а от друго нищо да се не плаши. Исус Христос много ясно е казал: „Всичко, каквото попроси който вярва, ще му бъде“; разбира се, ако не се усъмни.

Ние трябва да си представяме Бога като едно Същество, което ни слуша. Бог не търпи абсолютно никакво съмнение.

Васил Узунов: „Когато искам от Бога нещо и дохождат мисли, които ми внушават, че няма да ме послушат, то този глас пречи ли ми?“

—Този глас трябва да го победим.

Имайте предвид кривите ни отношения спрямо духовния свят. Трябва да въдворим съзнанието, че имаме връзка с Бога, че Той е Бог верен и неизменяем и че нищо не може да Му въздействува. Първото нещо е да поправим отношенията си спрямо Бога, че Той е наш Баща, наш Господар, Който ни е изпратил на работа, и като имаме предвид, че е най-добрият господар и че непременно ще ти даде това, което искаш. Та трябва да възстановим в своята душа едно от тия две положения: или че Господ ти е благ Баща, или пък, че ти е Господар, и то най-добрият Господар.

Представете си, че хората ви раздумват да не следвате [Божественото учение]. И тук аз ще ви кажа за пояснение, като с какво може да свърши съмнението. В Англия един бележит лорд имал 400-500 длъжници, за които той дал обявление, че ще опрости всички онези от тях, които на определено място и на определен ден и час се явят пред него и изявят това желание. Много и почти всички се събрали, но вместо да побързат и на определения час да се явят пред лорда, на когото да изявят желанието си, че искат да ги опрости, те започнали да разсъждават помежду си и да се изказват, че това обявление и тази покана лордът я правил само за да ги опитва, а не всъщност наистина да им опрости. Продължавали да разговарят върху характера на лорда и остро да го критикуват и, така увлечени, нито един не се явил пред лорда. Изведнъж дохожда един бедняк, дрипав, окъсан, и се упътва право при лорда, без да губи нито минута, понеже часът бил настъпил. Явил се на определения час пред него и лордът му опростил дълговете. Много често тази история се повтаря и с нас: когато имаме очевидна и явна нужда, ние започнем да размишляваме и философствуваме, че сме недостойни, че Господ няма да ни послуша, че няма да се занимава с нас и пр. и пр. Та виждате, че съмненията и колебанията са, които ни пречат.

Васил Узунов: „Тази година детето ми се разболя, Молих се, глас обаче в мене ми дума: Няма да те послушат, няма, няма. Питам аз: мое ли е съмнението или чуждо?“

— Това е чуждо. Законът е следущият: ние трябва да дадем всякога. За да работят духовните закони на физическото поле, трябва да има огнище, фокус. В

душата си трябва да имате фокус и ако вие нямате достатъчно този фокус, трябва да намерите друг човек, който е с по-силни трептения и той ще даде по-силно потегляване нагоре и ще ти помогне. При употребяването на разните окултни школи, разни са и начините. Но най-безопасен начин е този, който употребяват християните; защото ако прибегнете до някои окултни школи, там са свързани с духове, които, за да ти помогнат, ще искат да възприемеш техните възгледи и пр. и така работата се затруднява. Ако се обръщате към Бога и вярвате, че Той е достатъчно силен и че всичко може да ви даде, то ще ви се помогне. Но ако чувствувате слабост тук, то обърнете се към разните краски. Така, когато искаме да въдворим здравето, прибъгваме до портокалената краска; когато искаме да въдворим волята, употребяваме жълтата; когато искаме подем на ума и духа — синята и т.н. Човек следва да се упражнява, да види коя краска най-добре може да си представи и да знае, че тя е основата в неговия мозък. А човек, който не може да си представи нито една краска, тогава значи, че мозъкът му е в анормалност.

И така, вие трябва да търсите скъпоценните работи измежду хората и когато подобрите един лош човек, вие сте изкопали един голям брилянт, който ще ти бъде съкровище. Не се плашете от лошите хора. Вие се плашите от тях само когато им съдействувате и вървите заедно с тях. Лошите хора са потребни да ни размърдат от този свят; защото както върху водата, която е в бездействие, се явява жабуняк, а напротив, когато е подвижна, тя е полезна и плодотворна, и здравословна, така е и с нас. Затова вашата вода у вас трябва да я размърдате.

Образувайте си мисли добри и никога недейте мисли, че някой ваш приятел може да ви спъне. Ами че вие се спъвате сами, когато задържате тази лоша мисъл у вас. Иначе, казвам ви, че няма сила, която може да ви спъне в този свят. Щом се роди в ума ви лоша мисъл против някой ваш приятел, това е вече от лукавия и днес хората знаят за дявола повече, отколкото за Христа. Цярът против лошата мисъл, когато нападне човека, е хич да не се разговаряш с нея, а обръщай ума си към Бога.

Аз искам всичките приятели, които имат утаени* (* Утаен (арх.) — скрит, потаен (Бел. ред.)) мисли, да ги изпъдят и да ги напуснат. Тази година аз искам да стимулирам тази утайка. Трябва да има чистота между вас, за да може да действа законът, който ще турим да работи между вас, защото иначе може да последва и скъсване на брънката. Дръжте се към Бога с всичката си сила и с всичкия си ум, и воля и тогава само ще бъдете в правата посока. Истината сама по себе си е ясна. Вие трябва да се държите с Господа също, както що гледате мене. Старайте се да виждате Господа във всякой един човек — тогава сте в правия път. Не изпускайте от предвид думите Христови: „Търсете първом Царството Божие и правдата Божия и всичко друго ще ви се придаде.“

Един човек трябва да бъде прекаран девет пъти през Божествения огън, за да се очисти.

Господ ми е казал, че през тази година ще помогне на всички тия, които са Го призовали и са искали от Него. И аз съм свидетелят, че Той е обещал да ви помогне през тази година, та вие гледайте да Го не спънете в работата Му. Това не е едно предположение, а е една действителност. Искам от вас да бъдете тихи и спокойни — не бива да се страхувате. Аз съм свидетел на обещанието Господне, че през тази година Той иска да ви помогне на всички в това, което сте искали. И помнете, че всякога нашето съмнение огорчава Господа, Който е нежен, твърде деликатен.

Бог е истинската свобода в света и иска всякой да Му слугува със свобода. Господ е много трудолюбив и деликатен — всичките духове от Него са се научили как да слугуват. То се знае, че и Той има известни несгоди, и Той страда, но всичко това се обръща на добро.

Най-подир, искам всичките членове на Веригата да правят упражнения. Това го изисква Духът и то е, за да се образува хармония във вашия организъм. И това ще го правите редовно, поне няколко пъти в седмицата. Това е един начин как да свързваме ума за работа за тялото. Така щото, ще имате тогава здраво тяло, здрави умове и здрави души.

Ако искате да помогнете на някой от приятелите във Веригата, трябва да съсредоточите ума си към него. Аз искам вие да се научите да действувате от името на Веригата, за да уякне вашата вяра. Да изпращате всичките си добри мисли към приятелите, защото ако вие не сторите това, аз сам ще го направя, но искам и вие да направите нещо, та да уякне вярата ви. Аз ще ви дам сумата, а вие ще я разработите и оползотворите. За труда няма да ви се даде нищо — трудът ще бъде даром.

Искам да бъдете свободни, свежи, весели и като заминавате оттук за домовете си, да мислите, като че ли имате всичко със себе си. Унилоостта на духа да ви напусне. После, трябва да имате смирение. Най-сетне, на Христа удариха 80 хиляди удара, а знаем, че и Той, като е в човешко естество, имаше честолюбие. Защо слънцето е потъмняло, когато е умрял Христос? Защото с умирането Христово е дошла една велика вълна, която е затъмнила слънцето, също както ако имате една обикновена лампа, пред която полагате електрическа, обикновената лампа ще потъмнее.

За тия братя, на които искаме да помогнем, ще затаите мислите в сърцата си и ще им пожелаете сила, като се помолите с девиза: „Гдето са събрани двама или трима в Мое Име, Аз ще бъда там посред тях.“

Изредихме се по шест души в олтара за молитва, след което 2-н Дънов обяви:

— Въпросите, за които се каза, че може всякой от вас да зададе, можете да сторите това утре, 18-того, сряда, за когато трябва да се явите тук в 7 часа заранта.

Събранието се свърши, след като изпяхме „Достойно ест“ и се молихме с „Отче наш“.

18 АВГУСТ, СРЯДА

Днес е последният ден на тазгодишната среща на Веригата — това ни се обяви още вчера преди обед. Времето е отлично — ясно навсякъде, тихо и приятно.

В 7 часа и 15 минути преди обед всинца бяхме по определените от началото места. Розовата, жълтата и синята лента още стояха на масата.

Преди всичко 2-н Дънов ни показа нагледно как да правим гимнастическите (телесните) упражнения, които ни се дават тази година от Духа, като сам той направи тия упражнения пред всички и за които упражнения ни се каза от него още вчера подир обед, че ще ни се дадат. Тези телесни упражнения се състоят от следните седем правила:

1) Ръцете, опънати назад и надолу с дланите, се движат кръгообразно от зад нагоре и се навеждат заедно с тялото, докато по възможност опрат до земята, след което се

повдигаме нагоре, като се изнасят ръцете пак назад, докато дойдат в първото си положение. Три пъти. (Това упражнение е за стомаха.)

2) Изнасят се ръцете напред успоредно и се разширяват встрани хоризонтално, като се гледа, щото дланите да бъдат обърнати към земята. Три пъти. (Туй упражнение е за гърдите)

3) Повдигаме ръцете нагоре, повиваме тялото от кръста надясно и навеждаме тялото към ляво и надолу, за да образува кръг. Три пъти наляво и три пъти надясно. (За долните центрове на симпатичната нервна система.)

4) Изнасяме ръцете встрани хоризонтално, с дланите надолу и ги повдигаме нагоре, като се превиват край главата и образуват кръг върху раменете, като се повръщат, докато стигнат до първоначалното си положение. Пет пъти. (Това важи за горните центрове на симпатичната нервна система.)

5) Изнасяме десния крак и дясната ръка един срещу друг докато се допрат пръстите им, след което се описва кръг с ръката, а кракът се сваля и свива постепенно и съобразно с кръга на ръката, докато ръката с пръстите си опре петата на крака, който се прегъва в коляното назад, със стъпалото нагоре. (Важи за уякване на нервната система.)

6) Изнасяме ръцете хоризонтално напред с дланите надолу, извиване на трупа от кръста надясно, повръщаме се отлясно наляво, като се гледа, щото главата да бъде на противоположната страна на ръцете и трупа. Три пъти. (Това упражнение важи за усилване кръвообръщението в мозъка и за него г-н Дънов обясни, че е най-хубавото упражнение.)

7) Протягат се ръцете напред, с дланите надолу, завиват се нагоре и се извърщат назад, приляга се на цяло стъпало, без да се вдигат петите, загребва се с ръцете, като тези последните се изнасят нагоре в първото положение и се изправя тялото. Три пъти. (Това упражнение се дава за усилване на малкия мозък.)

След като г-н Дънов сам направи горните упражнения, за да ги видим и разберем, седна и подзе:

— Тия упражнения ще правите, защото са дадени от Духа. И ще ги правите всякой петък — или сутрин, или преди обед, или преди лягане, на гладно сърце, по половин час. Когато ги правите, всичките минути, докато траят, умът ви да е съсредоточен в тях. Тия упражнения са свързани с известни влияния и ще произведат много силни вибрации. Най-благоприятното време да се правят тия гимнастики е сутрин или преди лягане вечер, както и Духът повели. Подиробедното време е най-неблагоприятното време за тия гимнастики и Духът него не препоръчва. Тия упражнения ви се дават, за да бъдете здрави. Те се дават за първи път и в никоя книга за здравето няма да ги намерите. И аз искам да видя как ще действуват тия упражнения върху вас тази година, защото те се дават и за концентриране на ума ви.

Продуктува ни се и молитвата, с която се молихме снощи подир обед, когато влязохме в олтара по 6 души, но тази молитва не може да се изложи тук. Освен това г-н Дънов прочете на всеослушание, пред всички, и ни продуктува, та си написахме посланието, което Духът даде вчера преди обед. Това послание гласи:

„ Аз Съм Господ ваш, верний и благий, Който винаги пазя своите обещания към ония, които Ме любят. Ходете пред Мене с чисто сърце и аз ще благоволявам да ви помагам в трудните времена на вашия живот. Помнете: Аз съм Син на Мира — Син Человечески. Името Ми знаете. Трудности в тоя свят ще имате, но тях Аз ще преобърна да работят за ваше добро. Времето е близо, жетвата е зряла, работете, докато е ден."

— Това е общото състояние — каза г-н Дънов — за всички. След време и то ще има своето значение. На земята хората всякога черпят, а Господ всякога дава.

После г-н Дънов пристъпи и даде отговор на следните запитвания, написани на хартийки и депозиранни пред него на масата, според както бе обявил снощи, 17-того, вторник, подир обед.

ПЪРВИ ВЪПРОС: *Как да различаваме внушенията на Духа от личните индивидуални мисли?*

ОТГОВОР: Всякога, когато вие си говорите, усещате празнота. А когато Духът внушава, никакво колебание вътре в тебе не става.

ВТОРИ ВЪПРОС: */. Какво значение има за българския народ изобищо събирането тази година на Веригата в Търново? Има ли връзка с някои близки промени за доброто на народа и какви?*

2. Има ли опасност от минаването на холерата в България?

ОТГОВОР: Вие се срещате в Търново тая година, за да решат духовете какво трябва да правят с България. Събрахте се в Търново още и затова, защото всички духове са живяли тук и затова се събират. Те гледат сметките на България и резултатът от тези сметки ще бъде известен следващата година.

За холерата има една малка опасност, но може и да се отбие. Има условия да дойде, но има условия и да се предотврати. Щом вие имате лични закачки помежду си и ги не изравните, тогава бъдете уверени, че холерата непременно ще дойде и ще задигне мнозина. И ако се молите и нямате никакви закачки, тогава холерата няма да дойде, също както не дойдоха в България смутовете и революциите, които засегнаха Турция и Румъния.

ТРЕТИ ВЪПРОС: *Ще стане ли политическото обединение на целия български народ — България, Македония, та и Добружата?*

ОТГОВОР: Ще стане обединение между българите в Добружата. До 1914 година ще има такива пертурбации (вълнения), щото и вие сами ще се учудите. Обединението на българите в България с ония в Македония и Добружа е в реда на нещата. Но сега е борбата между великите сили, в която борба България е десетото колело. Даже в реда на нещата е да се обединят Сърбия и България, и Черна Гора и ако доброволно не се обединят, то насила ще ги накарат. И под думата обединение разбирайте туй, че държавните устройства ще си съществуват, но само няма да има онуй ръмжение между братските народи, което сега понякогаш изпъква. Нещо повече: даже в реда на нещата е всичките южни славяни да се обединят в една империя, която ще застига, то се знае, и Солун. Но най-важното е, че когато Христос дойде, ще настане една велика империя.

ЧЕТВЪРТИ ВЪПРОС: *Как да познаваме дадени проявления от добри или лоши духове са?*

ОТГОВОР: Този въпрос е много обширен, но най-краткият му отговор е: от делата им ще ги познаете. Защото, ако един медиум ви пише от името на Св. Богородица и ви говори от същото име, а от друга страна пиянствува и блудствува, то такава проява чрез такъв медиум не може да се приеме, че е от добър дух. После, някой медиум вижда триъгълници, Бог Саваот и пр. — това не са нищо друго, освен астрални картини, видяни от него тук на физическото поле. А че това са картини, явствува от тази истина, че когато Господ приближава до някого, най-напред ще има сътресение и тогава ще има усещане. Човешките духове могат да се явят и да дават даже масло, но когато ви е благословил един висш дух и вие се подлагате да ви благославя и един човек или човешки дух, който е две или три стъпала по долу, то вие вече губите първото благословение, защото вибрациите на последния са далеч по-долни от ония на първия и с това си навличате отговорност. Веднъж благословен, човек трябва да се пази да допуска и други духове да довършват работата на Господа, Който е дал по-рано своето благословение. Много от духовете вършат тирания, защото като дойдат, все искат да отвлекат някого. Много различни са начините, по които всякой от вас може да стори нещо за Господа, но на никого не е дадено особено правило. Аз искам членовете на Веригата да знаят, че при употребяването на някой медиум вземат ли масло и пр., то те ще плащат също както едно време плащаше г-жа М. Казакова. Но всичките тия работи да ви не плашат, защото те ще дойдат и все таки ще принесат известна полза.

Забележете, че във Веригата се дават 12 петъка и ако някой пости повече, той е свободен, но няма да го ползува нищо. Бързането на някои не може да бъде от Бога. При някои от кръжоците дохождат духове, които си налагат волята и те ги слушат, но не знаят какво вършат, защото не знаят законите. А това, което се дава тук, което се преподава на годишната среща на Веригата, е по образаца, който Господ устроил в началото на сътворението на мира и са го преживели хората от памтивека.

Няма човешко същество, на което, като сме направили добро, да не е признателно — повидимо може да не е признателно, но в душата си дълбоко не може да не е признателно.

Този, който търси кусурите на хората, и той сам не е много на келепир* (Келепир (тур.) — облага, лесна придобивка (Бел. ред.). Неговото идване при теб е като някое дошло наводнение, та затова ти се отстрани, та да те не завлече. От един метър по-близо не се приближавайте един другия, защото иначе се измешват вашите аури, та започвате да се нервирате, И когато виждате, че вашите вибрации не са като на някого си и не числите еднакво, тогава се подигнете над него и тутакси ще се измени настроението ви. С други думи, да сте готови да правите себеотричане. Напр., един човек из улицата върви и без никаква причина ви накаля. Бива ли в тоя случай и ти да го накаляш? Не е ли по-добре да си заминеш и да се само очистиш от калта? В много такива предизвикателни случаи да знаете, че се изпитва вашето търпение и според каквото сте сторили, ще се отбележи и балът на вашето търпение.

Членовете на Веригата в много отношения сме взискателни и честолюбиви и това е, което ни пречи. Най-мъчното нещо е да се научим как да живеем.

ПЕТИ ВЪПРОС: *Каква работа трябва да заломя, която да ме не спъва духовно?*

ОТГОВОР: На тоя въпрос ще се каже туй, че каквато и работа да се заловиш, е по-добре, отколкото да стоиш празен. Най-хубаво е да заловиш работа, която е по сърцето ти и която ти е приятно да вършиш. Всичките работи са добри, за който добре ги извършва. Но има духове, които се занимават с работите на човеците; та човек, като се обръща към Бога, Той ще ги прати и така ще се оправят работите

му. В небето има специалисти за всичките работи и няма работа, която духовете в небето да не могат да оправят.

ШЕСТИ ВЪПРОС: *Ще оздравее ли окото ми и какво да правя да стане изцерението?*

Ще стана ли консул в Америка и добро ли ще бъде за мен?

ОТГОВОР: Този въпрос е въпрос на г-н Гръблашев. На първата част отговорът е да започнеш, казва Духът, постоянно да мислиш, че окото е нормално и да престанеш да се съмняваш, че в окото има нещо. Освен това, да започнеш да направляваш над себе си зелената и синята краска и то веднъж в седмицата, а именно в петък, след като си направил упражненията. И това ти се дава за една година, та ще се види какви резултати ще се добият. Това така се дава, защото окото ви не е болно — ако беше болно, щеше да се отправя портокалената краска. Никаква операция не бива да се прави на окото; пак ще се каже: то е здраво, но само има някои вещества в него, та трябва да се очистят.

На втората час на въпроса на г-н Гръблашев Духът казва, че за тази година няма условия.

СЕДМИ ВЪПРОС: *Ще оздравее ли ръката ми?*

ОТГОВОР: На Тодор Стоименов по този въпрос се казва да насочва портокалената краска върху ръката си.

ОСМИ ВЪПРОС: *Какъв съм бил, какъв съм сега, какъв ще бъда? (Този въпрос носи подпис Ив. Танев.)*

ОТГОВОР: Сега си един човек, който изкупува миналото, а за в бъдеще ще бъдеш човек, който е изправил своето минало. В минало време си бил просто един престъпник — преди три прераждания си бил в Мала Азия между турците, заемал си длъжност като турски чиновник, чрез което си положение си правил пакости на християните. Бил си близо някъде до Ерусалим, именно в гр. Яфа. А сега си вече със съзнание човек, който е познал своите грешки, та за в бъдеще те очаква добро, но само ако така вървиш.

По-нататък на разни устни въпроси г-н Дънов отговори: — При заробването на България членовете на Веригата са вземали участие. Вие всички сте виновни за падането на Българското царство и понеже сега трябва да изправите грешките си, то сега се подлагате на изпит при благоприятни условия, за да може да помогнете на България. В минало време при падането на България сте били боляри и какви ли не золуми>(* Золум (тур.) — пакост, злина (Бел. ред.) сте вършили (правили). На всекиго миналото му е интересно и можем нареди, та всякой да види своето минало, но няма благоприятни условия тази година, а идущата година, ако се създадат условия, тогава ще направим опит.

Цар Борис Български е сега на физическото поле, в България. Всичките онези хора, с които сте имали тесни връзки, ще ги познаете, щом се дигне тази завеса, която затуля работите. В мнозина от вас има възможност да се развие ясновидството, но трябва да се концентрирате и само тогава ще виждате. На тези, които имат условия, аз ще им кажа лично. Аз ви бях дал правила да развиете ясновидството, но нищо не сте спазили. Има общо правило за ясновидството, но има и правила, които трябва да бъдат спазвани от всекиго за себе си. Да, интересен е астралният мир и добре ще бъде, ако някои от вас могат да отиват и пак да се връщат.

Г-н Дънов спря говора и написа върху 29^{та} книжка словото за отсъстващия член на Веригата г-н Илия Стойчев.

Избрани от г-н Дънов, 14 души се изпратиха в олтара, та се молиха за подобрене положението на г-н Д. Голов и дома му. А след това навлязохме всички в олтара, та там в присъствието и ръководството на г-н Дънов се молихме поотделно за всички членове на Веригата — поотделно и поименно за домовете и приятелите им. После, за целия народ, духовенството, цялото славянство и за всичкото целокупно човечество. Най-сетне изняхме „Видехом“ и „Свят, свят“ и насядахме по местата си в заседателния салон.

Веднага след изпяването на песните г-н Дънов съобщи за присъствието на духовете на починалите наши единомисленици и приятели д-р Г. Миркович и Мария Казакова; подир което добави:

— Поздравяват ви и казват: Ние се радваме в делото, което Господ ръководи на земята, защото животът е както на небето, така и на земята. И най-голямата ни радост е да се изпълни Неговата воля. В небето става приготвление и скоро земята ще бъде посетена от жителите на духовния свят, които искат да изпълнят Волята Божия на земята. Ние се радваме, казват те още, че Веригата е нараснала и че има толкова присъстващи. Ние се радваме, че семето, което посяхме, сега възраства. Нашите поздравии на двама ни към вас. Бог да ви благослови във всичките ви желания, намерения и усилия. Ние през цялата година сме работили заедно с вас за делото. В България засега има много неприятности, но тия неприятности Бог ще изглади. Ще има няколко държавни мъже да се вземат от земята, защото е потребно изкупление.

Михалаки Георгиев: Моля да ми каже Докторът защо първата година ми говори много, а сега нищо ми не казва?

На този въпрос д-р Миркович отговори: „Върви и издръж до край изпита с и.“

Михалаки Георгиев: А г-жа Казакова какво ще ми каже?

— Ти си, който можеш да носиш.

Дядо Петър Тихчев: Сестра Мария, можеш ли да кажеш нещо за мене?

— Аз ти обещах да ти помагам материално, но сега, както виждаш, не съм на физическото поле; но пак ще ти съдействувам.

Тодор Стоименов: Г-н Докторе, още колко години ще съм тук?

— Като си свършиш работата. А можеш да я свършиш и в 10, и в 25 години. Аз ще те посещавам сегис-тогис и ще те упътвам да работиш.

Тод. Бъчваров: Одобрява ли Докторът плана за „Виделина“?

— Ще имате материални спънки. Планът е добър, но материално се спъва. Но да се не обезсърчаваш от духовете, не оставяй да те обезсърчават духовете.

Ив. Дойнов: Явява ли се г-жа Казакова тази година някъде и колко пъти?

— Явявала съм се на три места: при г-жа Елена Тодорова, г-жа Маркова и пр. Но жалко е, че между вас съществуват същите разпри, както когато аз бях жива. Приятно ми е, че г-жа Величка е тук. Сега ще работиш за мене.

В. Гръблешев: А не желае ли д-р Миркович да каже нещо и на мене?

— Радвам се, че ти поддържаш каузата, която аз съм поддържал, и за усилията, които правиш. Поздравявам ви и да се не боиш. Аз ще ви съдействувам в работата. Българите мъчно стават спиритисти.

Конст. Иларионов: Доволна ли е г-жа Казакова от направлението, което се дава на възпитанието на Марийка?

— По-добро от това не може да бъде.

Г-н Дънов: Госпожа Казакова е посетила и Тодор Стоименов миналата неделя на 15-то.

Тод. Стоименов: Г-жа Казакова, има ли да кажеш нещо и на мене?

— Да се не жениш!

Ан. Бойнов: Нещо за България, г-жа Казакова?

— Много мътна вода ще изтече от България още, докато се оправи работата. Ами г-жа Бойнова и г-жа Дойнова навикнаха ли да ме обичат?

Г-жа Бойнова и г-жа Дойнова отговориха: Да.

— Любовта изправя много грешки. Сега, да се обичате и да се не карате А със Стефана да оправите недоразуменията, които имате. На Стефанка Дойнова пожелавам учителствуване и добра сполука.

Докторът каза на Тод. Бъчваров, че е срещнал баща му и майка му и че са били добре.

Вас. Узунов: С какво се занимават сега Докторът и г-жа Казакова?

— Г-жа Казакова поздравява Еленка Иларионова и пита получила ли е нейното наследство?

Еленка Иларионова: Благодаря. Моля да ми съдействува.

- Г-жа Казакова ти казва, Еленке, че това, което ти мислиш да вършиш, ако го вършиш с вяра, ще успееш. А от мисълта да клати столовете на Иларионов. след като премине, се отказва, защото няма възможност, липсват условия. Ако подобно нещо е обещала, то е защото е била на физическото поле. За материализация е готова, стига да има условия, сходни с нейните вибрации. Но такъв подходящ медиум аз не зная. В пространството има много

препятстващи духове, та не мога да върша тази работа. Работа ми е, добави Казакова, да внушавам добри мисли на всекиго от вас. Това е много мъчна работа, защото много пъти, когато ви шепна на ухото, вие ме не слушате. А пък тук аз сега си върша стария занаят - даскалувам, защото това ми е присърце.

На въпроса на В. Гръблешев отговори:

— Тук има и съдилища, следователно има нужда и от адвокати, само че държат добри адвокати, а лошите ги отстраняват.

На въпроса на Бойнов г-жа Казакова отговори:

— Няма нужда да се явявам често.

А на въпроса от Д. Голов г-жа Казакова каза:

— Да не бъдеш малодушен като мене, когато бях на земята. За всекиго, Димитре, малодушието не е. Види се, ти искаш чорбица, но съжалявам, че не мога да ви я сготвя, защото има друго тук. Но ти, Димитре, не се бой, работите ти тази година ще се оправят.

На въпроса от Пенка Бъчварова г-жа Казакова отговори:

— Да, помня те, че исках да ти ставам кръстница.

— *Мария Казакова добави:*

— Дребните работи в живота, това са сенките, които са тоже потребни. Но делото ще има успех в България.

Пенка Бъчварова пита М. Казакова: По същия начин ли се разсъждава на небето за Божията работа, както разсъждаваше ти, когато беше на земята?

— Моите възгледи са сега малко по-определени.

Д. Голов към д-р Миркович: Още една дума, Докторе. Хайде, и тази година да не мина на сухо.

- Съжалявам, че нямам валчести. Тогава щях да бъда повече приятен. А ми ти антиката държиш ли я?

- Да, портрета ти даже държа и в книжарницата стои право над мене. Виждаш ли го там? Мнозина те оприличават на Евл. Георгиев.

- Само че не съм толкова богат, колкото него. Благодаря за чувствата, които храните към мене и за това ще ви се отплатя.

5. Гръблешев: Сега ли знае Докторът повече или когато беше на земята?

— Сега каквото зная, зная го по-добре. Светът е вода, която не стои на едно място.

Величка Ватева пита г-жа Казакова: Виждала ли си сестра ми?

— Да, виждам твоята сестра, но тя е с тежка карма.

Тодор Стоименов пита д-р Миркович: Дойде ли моето време да си се прибера, Докторе?

— Не е още готово мястото ти тук и щом като го приготвят, ще те повикат. най-после, какво ще прави Пеню тук без тебе? Ами че ако повикат тебе, ще повикат и Пеню. Ти, Тодоре, за да заминеш, трябва да имаш билет, а ти не можеш да си купиш билета и затова трябва да чакаш. Да ти кажа ли, Тодоре, ако живееш естествено тук на земята, трябва ти още 25 години, за да дойдеш тук.

Тод. Стоименов: Ей, че много бе, г-н Докторе, 5-6, та и 10 - разбирам,

— Хе, тогава ако искаш по-рано, то трябва да се самоубиеш. Но ти, Тодоре. да ти кажа, играеш на въже. Шегаджия си, и много си шегаджия. Ти искаш да заминеш по-рано, та да можеш да се вплотиш и да можеш да си изцериш ръката. Тази е причината, поради която искаш да умреш. Ако ти беше ръката на мястото, ти нямаше да желаеш да дойдеш. Аз не съм виновен, че ти не се дошъл с всичките си припаси. Но гимнастиките, които ти дадоха сега, ако ги правиш, ще ти помогнат.

Коне. Иларионов: Има ли да каже нещо за мене г-жа Казакова?

— Какво желаеш да ти кажа?

К. Иларионов: Каквото тя желае, това нека ми каже.

— Тогава отвори си Библията и ще намериш моя отговор.

Конст. Иларионов отвори на два пъти Библията и прочете онова, което му се падна.

Тод. Бъчваров: г-жа Казакова каза, че се е явила на три места, като определи само двете места. Где е третото място, гдето се е явявала?

— Третото място, гдето се явих, то е именно тук.

Тод. Бъчваров: А Докторът няма ли да каже нещо за списанието?

— Докторът обещава да работи за списанието, има си и свой план, който ще съобщи отпосле. Аз не искам да бъде списанието ми вече товар на вас и ще ви освободя от него.

Подир горния разговор г-н Дънов съобщи, че духовете на д-р Миркович и М. Казакова си заминаха, а след това добави:

— Още преди шест години се показваше България в едно видение като една каруца, в която са впрегнати шест бели коня. От това се разбира, че няма да има война. Но после е и казано, че България, ако се отстрани от пътя, в който е поставена, ще претърпи наказание. За една война между България и Турция ще зависи от другите велики сили, които само ако се сритат, може да последва война между България и Турция.

Сега, какви трябва да бъдат вашите отношения в България? Винаги трябва да обмисляте за постъпките си, ако се мешате в политически работи. Трябва да обмисляте дали можете да бъдете полезни, защото ако само се включвате в

политическа партия за облага, тогава да знаете, че се поставяте на плъзгава почва за вашето развитие. Ето защо, желателно е, когато някой от вас иска да вземе стъпка в политическо отношение, да се отнесе до приятелите на Веригата, тримата ръководещи Духове. Тогава ще имате по-малко мъчнотии, работите ще се уреждат и ще имаме по-обширна дейтелност. И като се подобри положението на България, знайте, че едновременно се подобрява и вашето положение.

Войната не бива да става сега, защото ако една война стане сега, то тогава ще бъде спънка за България. Има наистина случаи, когато войната е наложителна, но то е, когато народът се е сплул, обаче тъкмо ей сега, в настоящия случай, няма такава причина за война.

Годината 1914 представлява един етап, промяна. След това ще настъпи у хората съзнанието, ще се усети брожението за по-добър и свят живот. Например, ще се усети желание да се дойде вече до разоръжаване, защото, като се усъвършенствуват балоните, ще започнат хората да унищожават градовете си, та мнозинството милитаристи ще се принудят да пасуват.

За реда на нещата през годината г-н Дънов каза:

— Най-първо за четивото. Ще вземете цялото Евангелие от Матей, цялото Евангелие от Йоана, цялото 1-во послание към Коринтяном, цялото Битие, цялата Първа книга на Царете. Изцяло този прочит се състои от 170 глави, от които 104 глави ще употребите изключително за 52-те петъка в годината, т.е. по 2 глави всеки петък, като ще разпределите тъй, щото четивото за всеки петък да е по възможност от Новия Завет. И колкото глави не достигат за четиво от Новия Завет в петъците, ще вземете от Вехтия Завет. А останалите 66 глави са за всички от Вехтия Завет. Тях ще употребявате по една за всякоя с вята неделя и по една в разните други православни господски празници наред.

Както упражненията, които ви се дадоха, така и четивата, ще започнете от първия петък на септември т.г.

За пост остава пак четвъртият петък. И постът тази година ще бъде така: ще запоствате точно в 8 часа в четвъртък, а ще отговявате в 8 и половина часа в петък. В петъка ще следват опасванията* (Опасване (арх.) — обграждане, заобикаляне с нещо (Бел. ред.) от онези, на които са дадени, но ще ги опасват след като мине петъкът, за в събота между 3 и 5 часа заранта, когато ще се молят и направят четивата.

Колкото за упражненията, кога именно да ги правите, ви се каза и обясни, след като днес ви се дадоха. Същото се подчертава сега, само се добавя и туй, че като следвате редовно тия упражнения, да знаете, че в петък с тях ще пъдите дявола из тялото, а в събота, като ставате да се молите заран между 3 и 5 часа, ще пъдите с това дявола из душата.

Предметите за размишление и върху които трябва да се молите през за повяданите 12 петъка са следните: първите шест петъка ще употребите изключително за усиляване на Веригата и за всичките тия, които са свързани с нея, за тяхното укрепване. Седмият петък ще бъде за духовното възраждане на България. Осмият петък ще бъде за плодородието на България. Деветият петък — за умственото и духовно единично развитие на членовете на Веригата, като се споменават и техните имена при молитвата върху тоя предмет. Десетият за подобрението на всичките

народи в Европа в духовно и политическо отношение. Единадесетия ще посветите да ви научи Господ как да мълчите. Дванадесетия петък — за обединението на славяните и за идването на Царството Божие между тях.

Наи-сетне всичките станахме прави около масата в колело, хванахме четирите ленти — жълтата, синята, портокалената и розовата — и след като се молихме с „Добрата молитва“, поддържахме лентите с мълчание за минута, когато Духът даде следното благословение за всички: „Ако Ме любите, ще опазите закона и Аз ще умоля Отца да ви даде Утешител“

В 9 часа вечерта, с изключение на г-н Гръбляшев и г-н Ив. Тачев, които поради сказката, която първият даваше в града, отсъствуваха, всички други се събрахме на молитва в олтар и като се молихме, най-накрай г-н Дънов възгласи:

- Господ ще изпълни Своего обещание. Идете си с миром.

КРАЙ

НА ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА

1910 ГОДИНА

1911 ГОДИНА

През тази година Учителя е чест гост в Търново. Посреща Новата година сред приятелите в града, а на 1 и 7 януари се провеждат две събрания в дома на Анастас Бойнов. След това почти целия месец август остава в Търново. На 27 октомври идва

отново и в Негово присъствие са закупени в с. Арбанаси братска къща и дворно място. На 17 ноември Учителя изнася слово „Думите на Господа“.

Касиер на цялото Братство е Константин Иларионов. Тази година семейство Иларионовци си построяват на улица „Зеленка“ двуетажна къща. През месец юни Учителя лично им боядисва със златен бронз стълбището. В къщата си те отделят две стаи за Божието дело: в югозападната, голямата, са правили събрания всеки петък и неделя, а югоизточната е определена като стая на Учителя - там Той е преспивал и държал своите вещи.

Годишната среща тази година продължава от 10 до 15 август. Участниците са тридесет и двама. Най-важното събитие е раздаването на Пентаграма и някои обяснения, дадени по него. Целта е да го проучат, „защото у вас искаме да направим огнище, олтар за Господа“ и техните мисли и желания да засегнат всички приятели.

На всеки участник в срещата Учителя раздава по едно печатно копие от картината с Пентаграма с размер половин на един метър. На върха на Пентаграма е нарисован Христос. Но на следващата годишна среща Учителя казва, че повече Пентаграма няма да раздава, защото някои не са си послужили правилно с него и са си навлекли нещастие.

В началото на срещата Учителя им продиктува едно слово, което им разрешава да прочетат само на ближните по дух. Казва им още да прочетат и 14 гл. от Евангелието на Йоана.

През тази година Учителя държи цяла беседа върху молитвата -същността и приложението ѝ. И на тази среща се правят много верижни молитви.

На участниците се дава голяма свобода. Според както Духът им диктува, те сами трябва да определят за какво да се молят в горницата, кои дванадесет петъка да си изберат за пост, с кое четиво да се занимават.

Една от задачите им през годината е всеки ден да извършват по едно добро дело и да изпращат по една добра мисъл. Подчертава се, че те могат да проектират много добри мисли за този народ, че на земята те са като гаранتي за българите, за да благослови Господ този народ. Учителя им обръща внимание върху служенето и че за да служат с вяра, трябва да премахнат съмнението.

ЗАПИСКИ НА ДИМИТЪР ГОЛОВ

Запазено е едно тефтерче на брат Димитър Голов, от което е видно, че на 1.01.1911 г. Учителя е бил в Търново и е проведено събрание в дома на г-н А. Бойнов. Ето някои от записаните бележки:

В Бога винаги има желание да ни се открие, но ние с нашите желания и др. Го отстраняваме, т.е. създаваме една преграда.

Евангелието дава едно правило. Първо: за да видим Бога, трябва чисто сърце.

Ще е зле да чакате при друго прераждане да се поправите; не си оставяйте уроците за утре да ги учите.

Из бележките, направени на 7.01.1911 г., В. Търново:

Религията е плод на любовта, която човек има към Бога.

Ние трябва да научим закона на самоотричането.

Всяка сутрин се питаме какво да сготвим, но никога не се питаме каква храна да приготвим за душата.

Постът трябва да се разбира трояко:

пост от хляб и вода; пост от лоши желания; пост от лоши мисли.

СПОМЕНИ НА НИКОЛИНА СТУБЕЛ

Когато господин Дънов идваше в Търново, баща ми го канеше у дома на чай. Приготвяха се вкусни ястия, но той казваше: „Всичко това не е за мен.“ Беше против смесването на храните и казваше: „Ако смесите в една чиния много храни, какво ще се получи?“ Много обичаше да яде пуканки.

Една вечер през 1911 г., когато г-н Дънов беше у дома, на сестра ми Людмила ѝ прилоша. Той се наведе над нея, каза, че нищо ѝ няма и тя отвори очи. След това Людмила разказваше: „Беше ми много лошо, но той като се наведе над мен, сякаш с вакуум изтегли болката и почувствах лекота.“

Господин Дънов имаше силно влияние над хората и всички благоговеехме пред него. Макар че не станахме негови последователи, той упражняваше силно влияние над нас със знанията и силите, които притежаваше.

Накрая на всеки събор братята даваха десетък в плик. Спомням си, че татко се съветваше с мама каква сума да сложи в плика. Тя също беше станала дъновистка. Отначало не ѝ харесваше, че сестрите от Веригата си слагаха дълги бели копринени шалове по време на молитви, но впоследствие и тя започна с любов да върши това.

Заявам, че горенаписаното е вярно и се подписвам: Николина А. Бойнова, по мъж Слубел.

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

В 11-та година ние строихме двуетажна къща на ул. „Зеленка“ 28. Дължахме на сестра Амзел 1000 лв., които тя сама ни предложи за къщата. Един ден, когато Учителя отново беше у нас, той ни боядиса стълбището със златен бронз. На другия ден го изпратихме за София. Дойде сестра Амзел и като видя боядисаното стълбище, каза: „Пари нямате, а със злато боядисвате!“ Тя се страхуваше, че няма да ѝ се

издължим, понеже имахме задължения и на други места. И тя поиска парите много преди срока на полицата. Ние току-що бяхме изпратили Учителя за София. В него момент няхахме пари и я замолихме да ни почака поне до срока на полицата. Аз си поплаках, а Константин от честолубие заболя. Учителя, схвана нашето положение, се върна от Г. Оряховица. Зачудихме се защо се връща и запитахме: „Учителю, влак ли няма?“ „Не, но вие се смутихте, че Амзел си иска парите. Защо не казахте на сестрата, че ще ѝ ги дадете? Къде ви е вярата?“

Сутринта, като видя Учителя, Амзел отиде да ни наковлади, че сме задължени на банката и нейните пари могат да пропаднат. Учителя ѝ каза: „Тогава аз ще ти ги платя.“ Тя се засрами и отказа да си ги иска.

След няколко дни дойде брат Илия Стойчев и взе Костадина на работа в Русе. С първата заплата изплатихме дълга си на Амзела..

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

В началото на 1911 г. Учителят отново не забравя да честити Новата година на Елена и Костадин:

Ч. Н. 1911 Г.

Сърце без чувства, ум без мисли, дух без вяра са както кандило без масло, воденица без вода и птица без крила.

П.К.Дънов

В следващите си писма, наред с духовните, Той разглежда и някои въпроси от чисто материален характер:

София, 26.I.1911 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих писмото Ви относно Марийка.* Нека стои засега у г-н Абаджиев. Няма нужда да я връщате при майка ѝ. Ний ще уредим тая работа.

Елена значи прогледа у брата си? Да, потребно е проглеждане, за да се видят грешките в живота. Само тогава идва помощ.

Ваш верен: П.К.Дънов

* Марийка — осиновената дъщеря на М.Казакова (Бел. състав.)

София, 23.II.1911 г.

Люб. К. Иларионов,

Ще бъдете добър да направите една малка услуга. Пишете в Габрово на някой ваш познат да Ви изпратят от тъй наречения „Ванков корен“. Нека да Ви изпратят повечко. Колкото струва, платете го заради мен и ще уредим работата. Щом го получите, препратете ми го. С поздрав и на двамата.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 2.III.1911 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих Вашето писмо. Ако Марийка настоява много да се върне при майка си, не я задържайте. Оставете ѝ свободен път. Човек не може да измени съдбата на другите, които нямат вътрешно желание да се възползват. След като сторите всичко, което вашата длъжност изисква, другото оставете на Господа, Той да уреди бъдещето ѝ. Всеки според каквото му е отредено.

Относително г-жата на вашия шурей Райчев, нека я пренесат в Търново, ако условията позволяват, т.е. времето. На съвременните хора им липсва вяра жива. Те са хора без упование в Бога, понеже Го не познават. Съмнението разяжда постоянно техния душевен Живот и те умират в греховете си, като не вярват във вечния Живот, който оживява мъртвите. Вяра на всички трябва. Тя е спасението на света; без нея всичко ще се вкисне, вмирише и разложи на своите части. Да заговори доброто, милостта, обичта в човешкото сърце и дълбокото желание да се слугува на Господа доброволно и драговолно с радост и веселие.

Ваш верен: П.К.Дънов

28. VII. 1911 г.

Люб. К. Иларионов и Е. Иларионова,

Съборът тази година ще стане на 10. Август в Търново. Аз ви призовавам да участвувате и се ползвате от благо, което Господ дава.

Ваш верен: П.К.Дънов

Веригата ще се срещне в Търново на 14 Август. Очакват ви.

Подпис *На плика написано:*

„Да се отвори на 31-тогo“.

София 24.X.1911

Люб. К. Иларионов,

Получих Вашето писмо. В четвъртък на 27-тогo аз ще тръгна оттук за Търново. Мястото ще се вземе Върху името на Г-н Попов {Драган Попов - бел. ред.} и твоето. Двама ще фигурират в актовете. Засега така се решава отгоре. Аз като дойда, ще ви улесня в работата.

Моят поздрав на теб и Драгана, на Елена и Здравка.

Ваш верен: П.К.Дънов

В края на 1911 г. чрез писмо Учителя нарежда на Костадин Иларионов, който е станал касиер на Братството, да закупи къща и дворно място в с. Арбанаси, като къщата да бъде на името на Костадин, а мястото - на името на Драган Попов.

Бургас, 30.XII.1911 г.

Ч. Н. 1912 г.

Когато сърцето е чисто, душата светла, умът възвишен, пътят на живота е ясен.
П.К.Дънов

Бостанджиевата вила, използвана по време на съборите за кухня.

ПРОТОКОЛИ

**ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА
НА ВЕРИГАТА**

1911 г. ВЕЛИКО ТЪРНОВО

10 АВГУСТ, СРЯДА

Срещата на членовете на Веригата, „съборът“ — така наречен в поканите, и тази година стана в Търново, но занятията не ставаха както миналата година само в колибата на члена от Веригата, търновеца г-н Ан. Бойнов, а и в тази на Тодор Бостанджиев (Панталонджията), която е съседна с първата и отстои в южна посока от нея. Тя е била тожже ангажирана под наем, докато трае съборът, понеже колибата на г-н Бойнов, по практика от лани, се оказала малка. В колибата на Бойнов, ставаха заседанията на събора, а в колибата на Бостанджиев беше приготвена „горницата“. За гостилница или място за хранене служеше пак същата колиба на Бостанджиев.

От поканените за тазгодишния събор се явиха: д-р Ст. Луков от Казанлък, Илия Зурков от Бургас, Матей Попов от Бургас, Христо Тончев от Казанлък, Сотир Щерев от Бургас, Ал. Кръстников от Бургас, Д. Голов от София, Симеон Драганов от Беброво, Еленско, Петко Гумнеров — София, Пеню Киров — Бургас, Кънчо П. Стойчев — Бургас, Анастас Бойнов — Търново, Тод. Стоименов от Бургас, М. Георгиев — София, Драган Попов - Търново, Константин Иларионов — Търново, Никола Янев — Бургас, Деню Цанев — Бургас, Никола Ватев — Русе, Иван Дойнов — Търново, П.Епитропов — Пловдив, Ил. Стойчев — Русе, Ив. Русев — Русе, Сп. Димитров - София, Петър Тихчев — Русе, Елена Иларионова — Търново, Мария Дойнова — Търново, Парашикева Бойнова — Търново, Здравка Попова — Търново, Гина Гумнерова — София, Величка Н. Ватева — Русе, Величка Стойчева — Бургас.

Гореозначените по ред, според именното повикване, бидоха изпращани в заседателната стая, гдето насядахме всички около двете маси, според означеният тук ред.

Върху масата бяха постлани три ленти — синя, червена и портокалена, които изхождаха изпод стоящите пред г-н Дънов вещи и двете от тях — синята и портокалената — се простираха до края на първата маса, а средната, червената, отиваше дори до края на втората маса, както е и означено по-долу.

На източната стена имаше две картини, от които едната бе ликът на Спасителя, изработен художествено с масни краски, а другата картина бе великата емблема — Пентаграмът, пред която малко вдясно се спущаше симетрично поставено черковно кандило (сребърно и запалено).

В 9 часа и 35 минути се откри занятието с изпяването от всички

ИЗТОК

П. К. ДЪНОВ

„Возкресение Твое, Христе Спасе“, произнасяне молитвата „Отче наш“ и „Добрата молитва“ и изпяването на „Великото славословие“. Г-н Дънов след това произнесе:

— Бъдете верни на своето призвание. Отец Мой ще преобърне всичко за ваше добро. Имайте пълна и съвършена вяра в Отца.. Отец на Виделината, от Когото произтичат всичките блага на земята, Който ви е пратил на земята да се учите в послушание, желае да растете в Неговата истина. Тази истина ще ви направи свободни. В тази истина Аз пребъдвам; така и вие пребъдвайте, както и Аз. Помнете: скърбите — това са Божиата повдигающа се ръка за вас; мъчнотиите — това са Божиите благословения, които ви се прашат. Отец Мой ви люби, бъдете и вие подобни Нему. Той е благ и дълготърпелив към всички. Старайте се и вие да следвате Неговите пътеки. Любовта — това е животът; тя е вътрешната връзка на небето, която ражда здраве, щастие и блаженство. Волята на Отца е вие да бъдете здрави духом, да бъдете щастливи по сърце, за да придобиете блаженството на живота. Вашите тела, това са храм на Бога; вашите души, това са камъните, които образуват небето; вашите духове, това са Божествените лъчи, които се прашат за изкупление и благото на света. Бъдете прилежни и трудолюбиви в живота си. Прилежание и трудолюбие са потребни на земята. Те са неприятни, но плодовете им са сладки. Имайте мир в душата си; не мира на света, но Божествения мир. Пътят, по който вървите, е тесен и труден за възкачване, но само в него се намират всичките блага, които Господ е вложил.

Помнете, не сте свои си. Вие сте раби на Бога живаго и ако пребъдете в Неговата воля, Аз ще пребъда във вас и ще явя Себе Си вам. Само тогава ще Ме познаете, както Аз ви познавам. Сега още има голяма тъмнота във вашите умове, но Духът, Който Аз ще ви изпратя от Отца да пребъдва във вас, Той ще направи всичко светло и ще ви покаже пътя на бъдещето. Помнете думите, които са казани: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. Не давайте ухо на шепненето на лукавия, защото в тия шепнения се крие отровата на злото. Бъдете смели и решителни, защото Аз Съм с вас. Светът може да се вълнува, бурите на живота може да ви обезпокояват и да ви се струва, като че ли корабът, на който пътувате, ще погине. Помнете — този кораб не потъва. В света може да станат много промени, много изменения, но Отец, Който ръководи това, остава всякога един и същ. Мир на вашите души. Аз ще ви дам този мир, който светът не може да ви даде. Когато завършите вашето поприще на земята, Отец Сам ще обърше всяка сълза от очите ви и ще ви даде всяка радост и веселие.

Молете се да възтържествува Божиата добродетел; да възтържествува Божиата правда; да възтържествува Божиата Любов и да се прояви; да възтържествува Божиата мъдрост и да се прослави Господ в Своите дела; да възтържествува Божиата истина и чрез нея Господ да озари света; да възтържествува Божият живот и чрез него да ви се дадат всичките блага; да възтържествува Духът на Отца Моего и Отца вашего, на Бога Моего и Бога вашего — да се възцари Той и да бъде все и вся.

Чада, имайте любов помежду си. Любовта дълготърпи, тя е всякога благосклонна, никому не мисли зло, на всички се радва, всички повдига, всички утешава, всички спасява и всичко превозда в дома на Отца. Слушайте този глас на любовта! Оставете се да ви ръководи през всичкия ви живот! Само тя е в сила да премахне неугасяемото зло, което разрушава човешкия живот. Не се поддавайте на тази съблазън; не се трудете да обърнете камъните в хляб; не искайте от Господа това, което е противно на Неговото естество; не Го изкушавайте в безразсъдности! Макар да ви дават целия свят, отхвърлете го, защото благото на живота е само Господ. И когато Той пребъдва във вас, вие ще бъдете силни да струвате това, което е добро и угодно Нему. И Сам Господ ще ви пази от всяка напаст, от всяко лукаво помишление и ще ви даде знание и мъдрост чрез Духа си да побеждавате. Дерзайте!

Аз победих света. На Мене е дадена всяка власт на небето и земята. Ще се изпълни не волята на света и волята на лукавите, но Моята воля и волята на Отца Моего.

Горното слово се диктува полека и при започването му г-н Дънов повели: „Пишете!“ А след продиктуването му и след особена молитва г-н Дънов се обърна към всички с думите:

Всякой от вас, освен даденото слово, ще прочете и 14 глава от Евангелието на Йоана. *И добави:* Това слово, което ви се даде сега, може да го прочетете само на вашите близки по дух и разбиране, а никому другиму, защото, ако го четете другиму, може да си навлечете неприятности. На люде, които приличат на семето, паднало на камъните и пътя, не четете това слово, а четете го на онези, които са като добрата земя, защото само там семето ще може да израстне.

Подир няколко минутен отдих, в единадесет и половина часа заседанието се продължи. Обяви се от г-н Дънов, че от 5 часа днес нататък по половин час за всекиго ще има бдение — размишление и молитва, което ще става в горницата. И като се смята, че това бдение ще бъде днес от 5 до 11 часа вечерта, утре, 11-того, в 2 часа след полунощ до 7 часа заранта и ще продължи пак от 5 часа подир обед до 7 часа вечерта, когато прекъсва, за да се подкачи наново в 9 часа вечерта до 11 часа преди полунощ, след което бдението ще продължи отново на 12-того от 2 часа след полунощ и ще следва същия ред, който е бил на 11-того, — то излиза, че свършването на бдението ще стане на 12-того в четири и половина часа заранта. Редът, по който ще ходим един подир други за бдение, е онзи, по който сме наредени на масата. А всякой, комуто е дошло ред да отива в горницата, ще предупреждава вътрешния с трикратно леко почукване на вратата и изговаряне думите: „Да бъде Името Господне благословено“.

— Във време на бдение, *добави г-н Дънов*, всякой ще бъде свободен да се моли за каквото иска. Няма никакви правила, никакви закони, които да ви стесняват и ограничават, но ще знаете, че само което е най-важното и същественото в живота, това искайте и затова се молете. Ще питате духа във вас и той ще ви научи. Аз ще искам от вас никой нищо и никъде да не казва за това, което види и чуе в горницата, защото там се образуват такива вибрации, щото може да бъдете благословени, но възможно е да си навлечете точно обратното. „Господ е огън пояждащ“. Затова, който от вас се почувствува недостоеен да се представи в горницата, по-добре е да не отива там, да си навлича отговорност.

И после друго: аз искам в това училище да бъдете свободни. „Религиозен живот“ не значи само да сме религиозно настроени и да вярваме. Някои приятели, като бъдат религиозни, мислят, че са по-угодни, но това е едно заблуждение. Когато си готов да извършиш всичко в полза на другите, без да усещаш никакво притеснение, това е то Божественият път. Често хората в това отношение си турят известни правила, които ги спъват, а пък то правото е, че здравето и щастието зависят напълно от туй да притежаваме благоволенieto на Бога и човеците. Хората често могат да ни развалят и повредят здравето, обаче щастливи могат да ни направят само духовете — но те са и, които могат да ни осакатят. Бъдете, прочее, свободни и по сърце, и по ум.

Тази година ще ви са раздаде картината на Пентаграма, за да се занимаете с нея и проучите, защото у вас искаме да образуваме огнище, олтар за Господа. Господ се проявява в един народ само тогава, когато има огнище за Него. Когато Господ пребъдва в един народ, само тогава се той благославя. Та, целта е нашите мисли и желания така да засегнат всички наши приятели, които са в зародиш, щото да могат да се ползват от тях. С нашите мисли трябва да окръжим мнозината, които са изтощени и обременени в борбата на живота, да помогнем на ближните си — към това се стремим и то е намерението ни. Не бива да се стесняваме и да се питаме защо ли ни викат от Господ, защото този въпрос е излишен пред обширния простор за работа.

Аз искам тия от вас, които имат някои важни въпроси, на които желаят да се отговори, да си ги формулират и напишат на книжки, които да ми предадат.

Тук вие съставлявате само един конус, така че, на физическото поле ви трябва широка основа, когато в духовния свят е потребна само една точка.

Подир изпяването на „С нами Бог“ и „Ангел вопияше“ събранието се преустанови до довечера, когато в 8 часа и 25 м. то наново се продължи. В това събрание присъствува и баба Венета от Търново, а така също и Ив. Русев, който започва да присъствува на събора. Г-н Дънов говори върху следното:

— Тази вечер ща ви говоря върху молитвата. Защо трябва да се молим? Павел казва на едно място: „В молитвата бивайте постоянни“, а Христос казва:

„Бдете и молете се!“. Молитвата има тройак характер. Тя се равнява на дишането. Човек трябва да се моли, та с това душата да диша и да възприема нещата. Молитвата е простор за душата, тя е съзерцанието на най-висшите чувства. С молитвата виждаме, че детето се моли. Тя е един зов и както дишането е потребно за тялото, така и молитвата е потребна за душата. Човек от въздух се нуждае много повече, отколкото от храна. Доказано е, че най-много 25 минути може човек да не приема въздух и ако приравняваме въздуха с молитвата, която е храна на душата, виждаме от колко голяма важност е тя за нея. Първият признак, че човек е влязъл в Божествения път, то е молитвата. Затова винаги, когато и да дойде настроение за молитва у вас, никога не бива да отлагате, а влезте в тайната стая на вашето сърце, помолете се и тая молитва ще бъде приета. Отложите ли, възможно е вече Духът скоро да не дойде, за да ви настрои наново. Значи, във всяко време ние можем да се молим. Между лошите хора трябва да се молим, за да искаме търпение. При това, с молитвата човек образува една крепост, непристъпна за лошите желания, които, ако са даже нашествували душата, изхвърлят се навънка. Човек, който не се моли, за него са прекратени отношенията с Бога и като по тоя начин не се сношава вече с Него, злото настъпва.

Молитвата не бива да е едностранчива, само за облага, а понеже тя е един израз на душата, то с нея трябва да искаме това, което нашият дух желае. Така, ако нямаме настроение за молитва, трябва само да съзерцаваме. Нашите души, когато се отправят към Бога с молитва, изпускат едно благоухание към него, също както цветето, което навреме се е разцъфтяло. Та човек, който не се моли, се лишава, и то сигурно, от мириса на небето. А пък за да се не лишим от този мирис, Господ ни изпраща страдания, които ни упътват към молби и моления. Прочее, с молитвата се

гонят двойки направления: първо, човек да се стреми към Бога и второ, да се обединят духовете.

Ние сме събрани тук да отправим такава вълна, щото да настъпи и дойде голямо сътресение за доброто на народа. Молитвата е един силен Божествен импулс, та затова се казва да се молим във всяко направление, защото тя има влияние върху всичките отрасли на живота. Най-после, вие всички можете да правите опит и вижте на колко молитви Господ отговаря. Само че, когато се молите, никому, ама абсолютно никому не съобщавайте за какво се молите и какво очаквате, докато резултатите не се проявят и докато делото не се изпълни, защото ако някому съобщите, твърде е възможно да си попречите и тогава вие сам ще сте виновният. Мюлер, за когото се разказва, че през живота си пренесъл до един и половина милиона молитви, със силата на молитвата е прехранил две хиляди деца. Той от опит твърди, че колкото повече с детско настроение е принасял своята молитва, толкова по-скоро му се е отговаряло на нея. Тази е опитността и на Тайлера, който е събирал крупни суми за издръжката на маса мисионери в Божието дело. Той уподобява молитвата на трена, в който един може да се качи и вози много спокойно до местопристигането, а друг да го тика. После, молитвата има сила и при церенето на разните телесни недъзи и заболявания, с нея може да се лекуват болести.

По-нататък: всичките ни работи ще успяват, ако ги подкачаме с молитва. Който в молитвата е постоянен, ще види и се увери, че Господ е верен. Но в молитвата трябва да се постоянствува дотогава, докато изгубите вече разположението да се молите, което показва, че на молитвата ви, така или инак — положително или отрицателно, е отговорено. Но молитвата трябва да има и благодарствен характер за всички блага и благословения, които Господ ни дава. Виждате понякога, че молитвата ви не помага — молите се, а не получавате отговор. В такъв случай приличаме на човек, който иска да повдигне едно бreme, но като не може, понеже не е по силите му, повиква друго на помощ и с него заедно успява да го повдигне. Някогаш такъв може да се нуждае от помощта и на един-двама, трима и повече човеци. Та следователно, и ние при несполука в молитва ще искаме помощта на един, двама, трима и повече братя и сестри — според степента на нуждата, докато сполучим. Опитайте този начин и ще видите доколко можете да го приложите на практика.

Като свърши горното слово, съобици ни се, че утре, 11-того, ще се говори: „Как трябва да се работи. Начините за работа в света“. Ще ни се дадат някои упътвания за работа.

Изняхме „Возкресение Твое“ и г-н Дънов ни каза, че Духът дава за всички ни мисълта в Псалом 19, ст.5.

Заседанието се преустанови в 9 часа вечерта.

11 АВГУСТ, ЧЕТВЪРТЪК

В девет и половина часа сутринта събранието се подкачи с „Добрата молитва“ и изпяването на „Возкресение Твое“, прочитането от г-н Дънов на 105 Псалом и изпяването на песента „Да изправится молитва моя“.

Господин Дънов каза следното:

— Тази сутрин ще ви говоря върху „служенето“. Смисълът на човешкия живот е в служенето на Бога. Когато човек разбере смисъла на живота, започва да служи на Бога и всичките противоречия между Бога и него изчезват. Причината на страданията са тия именно противоречия с Бога, защото всяка работа, която иска Господ от нас, Той иска тя да се върши както трябва. Затова и тези, които са избрани да слугуват, по-напред ги турят под тежки страдания. Но при все това, няма по-лесно нещо от това да се служи на Господа. Ще кажете: „Защо на нас е тежко да служим?“ Защото няма по-лошо нещо от това, да накарат някой болен човек да служи. Най-почтеното място в небето е служенето — това е една от най-почтените длъжности на небето. Тук, на земята, това нещо — служенето, службата другиму, се е извратило, но на небето се гледа другояче. Виждаме, че когато духовете не могат да извършат всичките работи, с които са били натоварени, тогава Господ слиза и извършва тия работи. И Той е, Който има най-голяма работа, защото носи всичките ни бремета и тежести. Ако искаме да бъдем като Него, трябва да имаме същите Негови радости при служенето.

Първото нещо, което ни е необходимо, за да бъдем слуги на Бога, е да оздравеем, защото без това не можем да бъдем слуги Негови. А как ще оздравеем? Като се освободим от греха. Наистина, писано е, че в греха е заченат и роден човек, обаче това е така по отношение на тялото, а когато дойде Духът Божий, за да се зачене във вас, тогава този зародиш, грехът, изчезва. Затова е и казано, че „роденият от Духа грях не прави“. Ето защо това изречение не може да се приложи еднакво навсякъде. Плодовете на старото дърво са кисели и мисията на Христа беше да донесе нов зародиш, щото соковете да се преобърнат в полза на човека. И когато се присади клончето, тогава то има онази потенциална сила, щото да преобърне всичките сокове в полза на човешкото подигане.

Не е добро, наистина, да не знае човек защо слугува някому. И да се научим, и да слугуваме е все едно, но не можем да се учим, ако не слугуваме. Това е закон. Дотогава, докато човек не може да приложи една истина в живота, той всякога ще я повтаря. Една истина може да научите за много години, а може да я научите и моментално.

За да можем да служим на Господ, трябва да имаме известна сила, която се складира в нашия ум и нашето сърце; а пък за да можем да привлечем тия сили, обезателно трябва да действуваме с нашето сърце. И затова нашите чувства са, които ще повикат хората. Вторият начин, за да можем да хвърлим известна виделина в хората е, че трябва да подготвим нашите умове за посвещение. Излиза, че има нужда от два вида работници. Ще гледате да нямате лошо разположение, когато предавате истината у хората, защото това ваше разположение ще го предадете на хората *mot a mot**. (фр.) — дума по дума, дословно (Бел. ред.) Затова трябва да се молите предварително, щото Господ да изпрати Духа Своего, за да подготви хората за истината, която ще им се предаде чрез нас.

После, причината, поради която бият някого, когато слугува, то е неговата неопитност, но отсетне това ще му послужи за добро. И като верен слуга той трябва да постоянствува, а не да се замисля и връща назад от дадените му уроци. Как може да дойде Господ при вас? Духът Господен е толкова нежен, щото схваща у нас всичките ни вибрации, мисли и желания. И тази е причината, че, когато не сме с добро разположение и дойде Господ, Който страда вследствие нашето неразположение, страдаме и ние заедно с Него. И в този случай страданието се

чувствува даже в по-голям размер. Ето защо, когато дойде Господ, трябва да изчистим сърцата си от всичките лоши желания и тогава само Господ ще се всели у нас, ще проговори у нас и в нас ще се яви сила Господня, която не ще бъде друго, освен в наша услуга. И всичко това нещо е проста истина.

Никога не бива да се страхувате от греха и никога не се опитвайте да биете дявола. Него само Господ може да бие. Ако речете вие да се биете сами с дявола, помнете, че горчиво рискувате и захващате борбата не по вашите сили. Борете се с него само когато Господ е с вас и във вас, и около вас, защото не така лесно се побеждава този Голиат. Виждаме, че и Давид отиде срещу Голиата, но в името на Христа; и със силата на Духа, с ножа на Голиата отрязва главата му. Прочее, вие имате прашката на Давида, което е вашият ум и вашето сърце, и камъкът на прашката, който е Христос. Ножа, обаче, не ви трябва — Давид не поиска нож, когато се срещна с Голиат, а чак като го уби, извади неговия нож и му отрязва главата. Тази мисъл схващате ли я? Можете ли да я приложите? Дайте правилен отговор, защото сега Господ ви говори. Знайте, че вие имате у себе си прашката, защото притежавате и ум, и сърце. А пък камъкът, който е Христос, вие ще го намерите, като се разходите из потока на реката. (I Цар.17;40). Имайте предвид, че Христос е винаги на физическото поле. Той е постоянно на земята, Той е вътре в нас. Той е един от най-постоянните работници на света, Който постоянно посещава хората, но Го не познават, защото е облечен с много прости дрехи и никога няма да спре да разправя за Своята или за вашата мисия. Благородните дела, които вършат хората на земята, показват, че Христос е между нас, тук, на земята. Христос ще намерите само когато очистите вашите сърца и тогава чак, като вече имате прашката (ума и сърцето), ще имате и камъка (Христос) и ще можете да воювате.

Човек без изкушения и мъчности ще мяза на морските гъби, които стоят все на едно и също положение. Само страданията са ни докарали до това положение и съзнание. Досега Христос ви е само носил, и не само е носил вас, но е носил и носи всички други хора, които са около вас и които Той изчаква да осъзнаят, колко е безгранична Неговата Любов. И Той ще постоянствува дотогава, докато не остане нито една душа в ръцете на лукавия.

Съмнението е един червей, от който много учени хора и богослови са разядени, покосени и духом отслабнали и пропаднали. Съмнението трябва да го отмахнете, защото то е в състояние да парализира не само вашата прашка, но и ще способствува да изгубите и камъка в нея. И когато отмахнете съмнението, да знаете, че сте отмахнали един от най-лошите и опасни противници. Преди всичко вярата ви ще се усили, щом се премахне съмнението, без което вярата у хората постепенно израства и укрепва душата им. А зародишът на вярата е у вас. Вярвам, че миналата година вие сте имали много изпитания и сте си говорили: „Къде отиваме и какво ще стане с нас?" На това има да ви кажа: свещта, която ви давам аз, вие я угасете, ако намерите друга по-добра, но докато не могат да ви дадат друга свещ, дръжте си тая и им кажете да се махнат от пред очите ви.

Най-сетне, ние трябва да се учим от опитността на светските хора в това отношение. Не пушай старото, докато не дойде новото. А ние в разсъжденията си изгасяме свещта, а после се предаваме на страдания, когато не би трябвало да бъде така. Често пъти аз срещам хора с добро желание, които искат да служат на Господа, обаче, току ги видиш дряхли и обезсърчени, след което настъпват страдания. Защо? Аз казвам: защото са изгубили свещта си, която трябва да не изпускат, докато не намерят друга.

Друго: някои казват, че в книгата Господня било казано: „Да сеем с време и без време". Тук трябва да сте внимателни. Кога е това „с време и без време"? Седете си вкъщи и не сейте там и тогава, гдето и когато Господ не е орал. Та, преди да отидем да работим негде, трябва да внимаваме Господ дали е предшествувал пред нас и дали е орал.

Как мислите се е образувала материята? Малките животни са причинили напластяването, в което са израстнали бурените, които са се впоследствие облагородили в сочните плодове, от които човечеството се толкоз продоволствува и наслаждава. Така и тръните и бодилите в човешката душа Бог може да преобръща в добро. И така, вие не бива да се спирате в себе си, че в миналото на живота вие сте били грешни. А от тия ваши грехове вие трябва да извлечете поука, като се ползвате в живота, без ни най-малко да се повръщате назад. Дяволът може да се подчини само когато го държите гладен — не го нахранвайте добре, а му давайте по малко хлябец, както старите българи са хранили мечките си с по малко брашанце.

Виждате от картината (*сочи Пентаграма*), че главата на дявола мистически е вътре в нас. А при подвига ще трябва да се започне с ножа, който представлява силата, след който иде чашата, която символизира страданията и оттам — към правдата. Като се завърши този кръг, слиза се вече в ъгъла на добродетелта — чисто Божествения кръг, гдето става подигането. Жезълът означава закона за правдата. Книгата е разумът, а светилникът представлява човека, който разсъждава. Но в истината като влезете, ще ви срещне Христос; ще минете тогава през втората врата — Божественото око, Божествения Дух, Който ще ви научи как да разбирате Божествените истини. Подир мъдростта вие ще дойдете до дървото на живота и след като свършите, ще слезете към змиите, гдето е най-големият противник. Но за вас е потребен външният кръг, а за втория кръг не сте всички подготвени.

Трите инициала в картината са: В — ръководител, У — спасител, Ж - царстващ. А който иска да слугува на Бога, първото правило е написано в картината. То е: „В изпълнението на волята на Бога е силата на човешката душа." Но специално върху картината ние ще се спрем други път, а това, което се загатна върху нея, е мимоходом.

На въпроса, зададен от Сим. Драганов, г-н Дънов отговори: Че Христос ще дойде, това е безспорно; и скоро ще дойде. Но като как ще дойде, това никой не знае. Възможно е да дойде още в този век.

На въпроса от Ан. Бойнов г-н Дънов отговори: Под думата Второ пришествие не бива да се разбира свършекът на света, а то е второто идване на Христа. Най-послед, и филологически погледнато, не е право да се приема, че Второто пришествие означава свършека на света. *И продължи:* Тази година ще се стараете да отстраните съмнението. Ние сме се събрали да опитаем Господа, но не е ли казано, че без вяра не може да се слугува на Господа? Тогава приложете на вашата вяра и градете върху това, което е вече направено от вас.

Събранието се преустанови до довечера в 9 часа.

В 10 часа вечерта събранието се продължи. Всички са по местата си около масата. По повелението на Духа чрез г-н Дънов всички изредихме, та казахме по една добра мисъл в малко думи, след което г-н Дънов подзе:

— Тази вечер ще ви говоря върху „пребъдването". Христос казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, каквото попросите, ще ви бъде". И

после се казва още: „Аз ще явя Себе Си вам и както Аз пребъдвам в Отца, така и вие трябва да пребъдвате в Моята Любов." Пребъдването е необходимо в Господа за един християнин, също както е необходимо за житното зърно да пребъдва в земната пласт, та да може да чуе зова на слънцето, да израсте и принесе плод. Човек би помислил, че зърното, като стои в земята, то вече е унищожено. Обаче, напротив — чрез това именно пребъждане в земята, заедно със слънчевата светлина, унищоженото зърно принася плод. Така трябва да се стараем да изработваме, щото да живеем едновременно в два свята, защото, както дървото живее едновременно в два свята, така и душата човешка живее на две места. От изпитите и страданията ние не бива да се обезсърчаваме, защото по същия закон ние трябва да седим на земята, да работим, да се развиваме и да принасяме плод. Този именно е пътът, който ние трябва да следваме, а всякой друг път е фатален. Ако плодовете на една ябълка, например, искат да паднат преждевременно, господарят няма да ги приеме. В процеса на нашето развитие ние никога не можем да бързаме и това правило ако приложим, нашият живот ще стане по-светъл. Ние не можем да се избавим от хилядите въжета в света и един човек, който е оплетен така, най-много не може да се закачи на духовния свят, та затова всичките тия нишки трябва да се премахнат.

Така, ако една душа иска с едно свое желание да влезе в небето, тя ще страда.

Христос казва: „Думите ми да пребъдат във вас." Често пъти хората много искат, а някои никак не искат, обаче, както едните, така и другите са в погрешка, защото човек не може, па и не бива да убива своите желания. А всяко желание, за да принесе полза, трябва да се впрегне, защото едно желание може да ви потикне към зло, а може да ви потикне и към добро. И когато Христос говори за самоотричане от себе си, то значи самоотричане от онези наклонности, които събарят душата; а да слугува човек на своята душа значи да привлича и присвоява всички благородни качества, които я подигат.

Мнозина са опитали като как да впрегнат духовете. Как впрягат земеделците воловете? Изпърво добитъкът се малко поколебава, подскача, докато най-после започне да кротува. Така е с духовете. Дойде ли един дух при вас, впрегнете го. Започне ли да ви изкушава с известно свое желание, тогава такъв един дух изпитайте добре с ума и със сърцето си. Станете в дадения момент съдебен следовател, вижте що иска, какви ще са следствията, ако го удовлетворите. И като се убедите, че желанието не е износно за душата, в такъв случай подигнете се нагоре, също както балоните отскачат във височините, щом изхвърлят от багажа си и олекнат. При такова изкушение хвърлете и вие от вашия багаж и олекнете. Питайте духа защо идва и какво именно мисли да върши. Въобще, държете това правило, че ако искаме да следваме Господа, ние никога не трябва да пожелаваме неща, които спират нашия напредък. Представете си човек, който има постоянно работа с махалото на една машина, която разлива вода, за да не нахлува в къщи. Ако този човек спре, например, няма ли да тури в опасност жителите на къщата? Същото нещо може да се каже и за вас, ако не изпълните на време и постоянно своята длъжност. Ние имаме задължения към всичките духове и към нашите ближни. Ако имате известна нечиста мисъл, постаарайте се да я премахнете. Няма нужда да питате „как" и „защо". На това само Бог ще може да отговори, защото е вечен и безкраен; а ние нека изпълним което можем — да премахваме из нас лошите мисли.

Аз желая през годината да схванете добре и разберете що е вяра, надежда и любов, какво нещо са те и да можете да ги развиете. Вярата е първата стъпка в съзнателния живот. И вярата, и надеждата, и любовта са у вас. За да пребъдва човек, трябва да има равновесие, при което в пълно ще дойде и вярата. Постарайте се през тази година да усилите вярата.

Ако Господ ни дава някои страдания в живота, знайте, че всички те, малки и големи, са математически определени и че това не е фаталност. Фаталността настава само ако не вървим по Божествения закон. Най-първото нещо в живота е послушанието: затова, когато чуеш Господа, винаги тръгни без да се съобразяваш с другия глас в тебе, който ти внушава, може би, „Стой, стой!“. Всички вие трябва да слушате и с острожно внимание да слушате, защото няма случай в живота, гдето за една лоша постъпка Господ най-малко три пъти да не предупреди. Той предупреждава всекиго три пъти за лошата му постъпка. И който се съобрази с това предупреждение, работите му тръгват на по-добре и се оправят. Да, аз искам тук, на физическото поле, да бодърствуваме. И аз много добре зная защо сега, в този момент, вие спите. Спите, защото искате с това да се оправдаете. Но за вас е по-добре да бъдете будни. *(И действително, за забелязване е, че почти всички дремахме и с усилено напрежение слушахме важните истини, които се даваха тази вечер. Причината за това се обяснява, едно, от непоносимата топлина и задуха тази нощ и друго, че мнозина от нас не бяха спали през миналата нощ, когато им беше ред да участвуват в учреденото бдежте. Но най-вярната причина изглежда да е не физическа, а психическа.)*

Прочее, размислете и вижте дали всинца вие пребъдвате в Господа, с Когото аз искам да ви свържа чрез това пребъждане. Отивайте при Него тъкмо такива, каквито в същност сте си. Нито се увеличавайте, нито пък се намалявайте. А през годината гледайте да развивате вярата, без никакво съмнение. Вяра без съмнение, то е абсолютното право в Бога.

Заседанието се свърши в 11 часа през нощта.

12 АВГУСТ, ПЕТЪК

В 9 часа сутринта двама по двама влязохме в заседателната зала и се наредихме по местата си. Почнахме изчитането от всички заедно, дума по дума, „Добрата молитва“¹ и „Отче наш“.

Господин Дънов съобщи:

— Редът, по който ще прекарате цялата следваща година, е тоя: дванадесетте главни заповядани за пост петъци ще си изберете сами, като си определите който и да е от петъците в месеца, без да съобщавате никому за това. Даже мъж и жена няма да се споразумяват кой петък да си определят, а двамата са свободни един от друг. Тези от вас, които могат, да постят по 40 часа, а които не могат, да постят по 24 часа. Първия петък ще употребите за прославянето Името Божие на земята. Втория — за [просъществуването] на Духа Святаго в сърцата на хората, т.е., на верующите. Третия — за идването на Христовото Царство на земята. Четвъртия — за очистването на човешкото сърце. Петия — за просвещението на човешкия ум. Шестия — за възкресението на човешката душа. Седмия — за въздигането на човешкия дух. Осмия — за българския народ. Деветия — за славянството. Десетия — за човечесвото. Единадесетия — за здравето и дълголетието на верующите. А

дванадесетия ще употребите за съзерцание на Божествената Любов. Петъците ще започнете да пазите още от настоящия месец август. Ако на някого се направи препятствие да не може да пости някой петък, то ще отложи за друг петък в следущия месец, през който месец ще вземе два петъка. Никому няма да съобщавате кога ще постите или кога постите, или сте постили. Ще мълчите. И когато постите, да прекарвате в абсолютен мир и спокойствие, без да се раздражнявате. Постенето си ще подкачате откогато искате, от който час желаете. Имате свободата на Духа. Който ще присъствува с вас и ще ви ръководи. И после, знайте, че сте свободни, щото някои петъци може да постите по 24 часа, а някои по 40 часа. Само че си отбележете в такъв случай колко сте постили по 24 часа и колко петъка по 40 часа. Спестените от неяденето в 12 петъка пари ще ги отделяте и давате на някои бедни деца, без баща и без майка, сираци; защото вие постите, но тия пари, които щяхте да похарчите ако ядехте, не бива да остават у вас, а ги раздавайте на нуждаещите се хора. Освен на бедни, без баща и без майка кръгли сираци, тия пари могат да се дават и на жени, бедни, с деца без баща и труден поминък. По такива места тия пари ще се раздават веднага подир прекарания в пост петък, като се внимава раздаването им да не стане по-късно от следващия заповядан петък. До следващия, определен за пост, петък парите ще трябва вече да са раздадени.

Освен тия 12 петъка в годината има още 40, нали? В тия 40 петъка вие сами ще си избирате предмета, върху който да размишлявате и по който да се молите. Това ще направите според диктовката на Духа у вас. И идущата година ще се направи сравнение, та да се види кой за какво се е молил.

За 12^{те} петъка ще правите вашите размишления и молитви винаги сутрин от 2 до 6 часа; а за другите 40 петъка през годината вие ще си изберете часове, през които да се молите и размишлявате. Четивото за 12^{те} петъка и другите 40 петъка вие сами ще си го избирате според разположението на Духа, от гдето желаете на книгата Господня. Само че, това, което изберете за прочит и го прочетете, тоже ще го отбелязвате. А на тези приятели, които поискат от вас упътвания, ще кажете да държат втория петък от месеца, като постят които могат 36 часа, а които не могат — 24 часа. За четиво им дайте цялата книга на Битието и което не стига, вземете от „Изход“ — двете глави. Те са свободни през всичките петъци да се молят и размишляват върху каквото вече пожелаят, без да ги ограничавате. На един човек може да се посочи пътя и ако не може да го използва, тогава трябва да му се помага.

Тази година гледахме да се даде свобода на Духа да работи, защото иначе оставяме ли на нас, има препятствие. Трябва да оставим свобода на Духа. В България има течение, което действа да разедини. Това течение идва от София и там донякъде то е сполучило с всяването на раздор. Има даже хора, които служат на черната ложа и то служат съзнателно. Тия хора не бива да ги знаете — лошите хора са „мерзост на запустението“ и с тях даже да се не срещате. Те следят със своите мисли и правят пакости, но Господ ще ги съди, като ги употреби, искат-неискат, да извършат Неговата воля, по който и да е начин. Преди да се започне събранието ни, аз срещнах едного от тях тук в Търново, но вас Господ ще ви пази и защитава през годината и винаги от тия хора. Ами че всичките ви страдания откъде идат? Но аз искам Господ да ги направи тор на земята. Човек, който е злоупотребил с всички блага, които Господ му е дал, той аслъ трябва да стане тор. Христос ги нарича такива „псета“ и „свине“. И тези хора са извор на злото. Често ние мислим, че един грешник може да се обърне. Да, но грешникът, който има душа. Обаче, ако няма

душа, то как ще ги обърнеш? Бог трябва първо да го прекара през Божествения огън. Има една индийска поговорка, според която дявола, след като и хиляди години го държали в огъня, пак постоянствувал да казва, че е равен Богу. Но като го подържали и гладен, тогава вече капитулирал, подчинил се.

На тази борба, която се води в света, вие ще бъдете само зрители, защото Господ е, Който ще воюва. Вие много пъти искате да станете явни, но за да стане човек явен, трябва да има сила. Когато започваме една война, разумното е да направим добре сметките си и да видим дали можем да устоим във войната. Виждаме, че Христос каза на учениците си да стоят в Ерусалим докато стане слизането на Духа Святого, Който, като дойде те вече бяха силни за поход в света. Така е и с вас.

Пазете се от лошата деятелност — да няма корист в това, което вършите. Защото ако поливате едно дърво, което Господ не е посадил, Той ще го изкорени, но ако поливате дърво, което Господ е посадил, тогава ще се ползвате.

Сега, нека ви кажа още как ще се подвизавате в другите 314 дни през годината. Всякой ден ще се постараете да направите едно добро дело, безразлично колко малко може да е то, както и да проектирате една добра мисъл в пространството към някого. За добрата мисъл най-напред ще се обърнете към Духа и каквато мисъл ви внуши, тя е желанието на Духа и затова гледайте да го изпълните *mot a mot*, без никакви философствувания и размишления от ваша страна. Само тогава ще имате Неговото лично ръководство.

От препирания, каквито и да са те, отбягвайте. На такива ще кажете: „Ние нямаме обичай да се препираме, не сме разположени за препиране.“ Но, разбира се, гдето е необходимо, особено за истината, ще влезете в прение* (арх.) — спор (Бел. ред.), обаче за малки работи прението трябва да се избягва. Когато някой ви пита, било сериозно или не, какво правят духовете, на такива кажете: „Правят стълби.“ А ако питат какво казват духовете, отговаряйте: „Духовете казват, че които следват Господа, ще им е добре, а които не следват, ще гладуват.“ Но Господ ще ви научи в такива времена какво да правите и кога какво да кажете.

Пазете се, да бъдете чисти и безкористни във всичките ви дела и начинания.

Веригата може да проектира много добри мисли за този народ и много може да стори за него. Тази година почнахме да прилагаме нещата и вие сами ще се убедите в реалността на тия закони. Вие искате в себе си да видите един дух, но той е само една черупка, а Бог иска да ви отвори очите, та да видите духовния свят. Вярвайте и ще ви бъде. Ще ви бъде според вярата. Човек докато не ослепее, не може да прогледне. От как се е сформирала Веригата в България, българите имат респект, България зло не е видяла. Виждате: това лято последваха 5 милиона, напр. загуби, а 20 милиона други дадоха. Заради нас, които живеем добре в и между този народ, Господ го държи и поддържа. И като е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на земята като гаранتي на българите, за да благослови Господ домовете им и чадата им, и добитъците им, и житото им, и всичко. И народът, като се благослови, благославяме се и ние. А пък че някои онеправдават този народ, за това Господ ще се погрижи.

Господ сега ще бъде между вас; опитайте Го и ще видите, че е благ. И според степенята на вашето развитие вие ще срещнете и проявлението на Духа Господен. Вие търсите къде е Христос. Но аз Го виждам във всички вас, защото никой друг не ви е довел тук, освен Господ. Ами че кой ви е свързал с мен? Министри в света не мога да ви направя. А защо тогава сте тук? Защото Господ ви е събрал и затова Той, Господ, Който ви е събрал, ще ви благослови. Вие дължите Нему тази светлина и тази благодат. Той в дългото минало ви е крепил и подкрепвал, грижил се е за вашите родители, самите вас и вашите деца и винаги е работил над вас, докато ви доведе в това състояние.

И така, Христос е в България, между вас и с вас. Той е, Който подига българския народ. Един ден ще Го видите; Той ще ви се открие така, както се е открил на своите ученици след възкресението Си. Любовта е обща за всичките, а милосърдието — специална добродетел, която можеш да покажеш в особени случаи.

Заседанието се отложи до довечера, в 9 часа.

В 9 часа вечерта събранието продължи. Всички сме на местата си, с изключение на Ив. Русев, който с позволение отсъства. Но неговото място се запълня от търновските свещеници Щилиян Кръстев и Тулешков, които също с позволение присъствуват само на това събрание. Подир молитвата и изпяването на „Да изправитя молитва моя“ г-н Дънов каза:

— Тази вечер ще ви говоря върху трите велики стъпки в живота. Първата стъпка на човешката душа е започнала с нейното отделяне от Бога, когато тя е изгубила своята първа чистота. Първата стъпка е слизване от Бог към човека или от центъра към периферията. Това е един вечен закон, през който всяка душа трябва да премине. И всяка душа, която иска да развие своята индивидуалност, трябва да се отдалечи от Бога, а с това нейно отделяне необходимо е било да се създаде първият зародиш — вярата в този принцип, че като се отделя от Бога, тя ще придобие нова опитност, чрез която да разкрие Божествената мъдрост пред себе си. Вярата е едно самосъзнание на душата, че излиза като един лъч от Божеството и че е невъзможно да изгуби пътя си.

Втората стъпка, надеждата, се е развила на земята, когато душата се е облякла във физическото тяло. Последното е един образ на първоначалното тяло, което душата е имала в своята първоначална чистота, когато тя е била в небето и когато е била една одухотворена материя, която никога не умира. Жизненото тяло е съставено от органическа материя и е сходно с растителното царство. А тялото на плътта е тялото на животните. Борбата е между тези две тела. В трите тия тела — във физическото, жизненото и в тялото на плътта — се е развила надеждата, която очаква нещата днес или утре. Ние с тия тела развиваме онзи принцип, без който не можем да съществуваме.

Душата най-сетне ще се върне с тялото на любовта. Всички знаете какво нещо е любов, но що е любов не може да се определи. Тя е едно качество, което е основа на здраве, щастие и блаженство. Във физическия свят любовта се показва като разум, в духовния — като правда, а в Божествения свят се показва като истина. Хората, които никога не се решават да страдат, никога няма да влязат в Царството Божие. Страданието, това е копане на душата, също както една земя, ако не се копае, няма да роди нищо. И онези, които не искат да страдат, няма в нищо да прогресират. Ако някой от вас не иска да страда, то защо е дошъл на земята? По-добре да си седеше в

небето. Той е дошъл тук на земята да се подига, а пък ще се подига само чрез страдания, също както страда и Господ. А че страда Господ явствува от това, че ние Го наричаме дълготърпелив.

И така, първата стъпка е слизане, втората е, която сега минавате, а третата е любовта. Тия три стъпки съответствуват в Християнството на седем стъпки: първата е пътят към обръщането, което значи да изменим посоката. Втората стъпка, на която приличат горните три велики стъпки в живота, е покаянието или преглеждането на стари сметки, т.е., да си признае човек, че е поел известно задължение, което трябва да изпълни. Третата стъпка — то е спасението, т.е., придобиване здраве на душата. Четвъртата стъпка е възраждането. Петата стъпка е да се новороди човек от дух и вода. Всички, които се родиха в Христа, те вече не грешат, защото един човек, който има вече новия зародиш, тъканите в него са изменени. Но може у вас да се роди мисъл вие от кои сте, обаче това да ви не плаши, защото щом у някого има стремеж, това показва, че той върви напред.

Шестата стъпка, това е освещението. В тази сфера на състояние се намират така наречените Holiness people* (англ.) — свети хора, свет народ (Бел. ред.), хора кротки и смирени, разпръснати из американските църкви, за които може да се каже, че те са тяхното украшение в духовно отношение.

Седмата стъпка, това е вече възкресението. Като примине човек тия седем стъпки, той вече е готов за небето. Тези седем стъпки се делят на 49 други стъпки, т.е., всяка една се разделя на седем стъпки ($7 \text{ по } 7 = 49$ стъпки), по които трябва да се изкачите, за да възлезете при Бога. Виждате, че числото 49 е съставено от числата 4 и 9, които, събрани заедно, дават числото 13, което показва цялото развитие на човечеството. Но за тия 49 стъпки трябва милиарди години, за да се пропътуват. В четири от горните седем стъпки на Християнството човек еволюира, страда, а в другите три се възражда; т.е. в четирите човек страда, а в трите си почива. Има и други стъпки, за четирите полета например: те са 28 стъпки — за всяко поле по седем. Те също излизат от Бога, но се изискват милиарди години, докато се стигне до Него.

Да, да, нужен е добър живот, добри човеци, защото с добрия живот и с добрите мисли ние градим своето духовно тяло и затова колкото повече добри мисли имате, толкова по-скоро и по-добре градите своето духовно тяло. Така, в 360 дни ако проектирате една добра мисъл, ще имате 360 добри мисли в годината. И тези мисли, като се съединят с другите мисли, те оживяват и добиват динамическа сила за човешката еволюция. А щом изпращаме лоши мисли, ще дойде лош дух и ще се въплоти в тях. Та, за да имаме съобщение с добрите духове, непременно трябва да бъдем чисти, а за тази чистота Господ постоянно праща Своята сила и помощ, ако ние постоянно и да се каляме. Но ако се решим да не грешим, то Господ ще очисти старите ни грехове. После, ако живеем добре, то добрите наши дела ще ни съпътствуват до хиляда поколения, докато лошите мисли следват само до четвърто поколение. А от туй излиза, че доброто върви хиляда поколения, а лошото — в четири поколения. Значи, четири само добри мисли и желания са равностойни на хиляда лоши. Виждате колко Господ е отстъпчив.

Никога не съжaliaвайте, че слизате на земята; напротив, благодарни бивайте, че сте дошли. Ако искате да развивате вашата вяра, то всяка сутрин, когато станете, бъдете благодарни на Бога, че ви е пратил Господ тук. Не бива да се сърдите, че сте дошли в лош свят. Напротив, светът е много добър. Ако някой почне да говори

лошо за тебе, приближи се и ще видиш, че той ще млъкне. После, бил си богат, взели ти парите; обърни се към Бога и ще видиш, че положението ти пак ще се оправи. Това, което виждаме, не е нещо реално, защото след години всичко това може да се измени; защото това, което в детинството си виждаме, като пораснем, казваме си, че е глупаво. Кое е тогава реалното и умното? Коя е мярката, с която трябва да мерим действителността? — Новият човек в нас, който е самото Божество в нас, има нужда от хранене.

Сега в този свят раждат само жените, а когато човешката еволюция пойде* (диал.) — тръгна, отида (Бел. ред.) по-добре и настане нормалност в развитието на човешката душа, ще раждат и мъжете, и жените.

Днес аз направих един опит: повиках да присъствуват на нашето събрание двама свещеници от Православната църква и всички видяхме тази вечер каква буря се образува в пространството, а това показва колко прах и каква буря ще се образува, ако духовенството се реши да тръгне из пътя Господен. Но едно нещо трябва да ни радва, а то е, че бурята тази вечер идеше от запад и отиваше към изток. Значи, и духовенството при своето подигане ще отива към правдата.

Заседанието се закри към 11 часа през нощта.

Днес времето беше ясно и тихо. Обаче от 3-4 часа подир обед западният небосклон започна да се затъмнява първом с рехави облаци, които постоянно почерняваха, докато се появи западният ветреца, който като че ли идеше да поразхлади задушливата атмосфера. Но към 6 часа всичко това се разрази в стихия, а после имаме вече такъв вихър, хала, щото дърветата се свеждаха почти до земята и цялата околност се напълни с прах и листа. След това настана дъжд, придружен с гръмотевици.

13 АВГУСТ, СЪБОТА

В 9 часа сутринта всички се настанихме по местата си. След като се молихме и изпяхме „Свят, свят, свят Господ Саваот“, г-н Дънов започна:

— Сега ще ви говоря върху думите: „Истината ще ви направи свободни“. Целта на човешкия живот не е само развитието на душата, но и придобиването на свободата, която е изгубила; следователно, свободата е цел. Ако има нещо, от което сега пъшкате, то е робството, което ражда тъмнината. Сега всички говорят за свобода, всички се стараят да я придобият, даже някои искат придобиването ѝ чрез остро̀то на ножа. При все това, обаче, всички още не са я придобили, а Христос велигласно казва: „Истината ще ви направи свободни“. Свободата е едно качество на душата, което тя търси. Тя е една първоначална сила, от която душата се е развързала и изгубила нишката и вследствие на тази загуба тя е потънала в материалния свят, което е синоним на страдание и изпитание.

И така, за да бъде човек сила, той трябва преди всичко да бъде свободен. Сега, дали свободата произтича от силата или силата от свободата? Силата произтича от свободата и силата е само едно средство за придобиване на свободата. Що е свобода? За да бъде човек свободен, то значи да не прави никакъв грях. Да бъде човек свободен, то значи да не допуска в себе си никаква лоша мисъл. Да бъде човек свободен значи, да не създава никакви лоши чувства в своята душа. Да бъде човек свободен значи, да не допуска в душата си съмнение. Да бъде човек свободен значи,

да има абсолютна любов към Бога, Който го е родил. Това са атрибутите на свободата и по тоя само начин може да се задържи у нас и да създаде тази мощна сила, която ние сега търсим. В този път на придобиване на свободата истината е посредница, тя е ръководител, който може да изведе душата към мястото на свободата, която е извор, от който тя, душата, всякога трябва да се ползува. Истината е метод в Божествената икономия, чрез който се изправят всичките грешки на миналото. Тя е сила — истината е сила, която може да разедени злото от доброто и да развърже връзките, с които човек е стегнат. Истината е, която може да даде на човека знание, мъдрост и да свърже човека с Божествената любов. И когато вие схванете истината, тя ще даде на душата онази вътрешна пълнота, от която сега имате нужда. Само истината е, която внася в душата мир и спокойствие. Когато човек знае причините, от които известни последствия са произлезли, той не се безпокои, защото всичко може да се провери. Поставете, например, едно дете в тъмнина. То ще почне да се страхува, защото няма как да види обстановката на нещата около него. И адът не е нищо друго, освен липса на истина. Гдето няма истината, там е ад, вечното безпокойство, вечната тъмнина. Защото само истината е единствената сила, която въздига, усъвършенствува и развива човешките души. По този начин думите Христови стават ясни, когато казва: „Аз съм пътят към Истината в този живот“. Истината е център и Той казва: „Аз Съм пътят към тази Истина, която може да направи вас свободни. Аз Съм тази Истина. Аз я призовавам на света и живея в нея.“

Значи, истината е врата за влизане и излизане от материалния свят в духовния и от духовния в материалния — през нея влизат и излизат. На мнозина от вас тия думи не са живи, но тия думи ще оживеят, когато призовете истината на помощ и тя започне да действа във вашия ум. И ако искате да знаете дали истината е във вас, питайте себе си дали сте мирни и дали не се колебаете — това е мерилото. Истината не е нещо, което се натрапва, а моментално се появява и изчезва. И при най-малкото неразположение тя се оттегля, а когато дойде, ние се усещаме спокойни и обстановката на нашата работа става по-ясна и не се плашим от бъдещето. Вие питате какво ще бъде вашето бъдеще. Но на този въпрос само истината може да ви отговори. Призовете Истината и тя ще ви каже какво ще бъде вашето бъдеще. Ами че вие сте написана книга и като прочетете това, което е написано у вас, ще си напомните вашето минало и вашето бъдеще. Прочее, ако искате да знаете какво е било миналото ви и какво ще бъде бъдещето, призовете Истината и тя ще ви обясни. Коя църква е по-добра, кой народ е по-добър, кой човек е по-добър — призовете Истината и тя ще ви каже.

Скърбите ли — призовете Истината и скръбта ще изчезне. Истината е нещо живо, тя е Бог, Който твори и създава и иска доброто на всички свои създания. Когато у вас се зароди страдание, любовта може да ви утешава, но само Истината може да ви направи свободни, да ви приведе при Бога, като оправи вашето бъдеще. Истината, това е любовта, която се проявява в духовния свят; Истината, това е Бог, Който се проявява между духовете. Това не е много трудно да се разбере. Няма по-лесно нещо на света от това да призовеш Истината. И това е толкова лесно, щото даже малките деца го знаят. И така, ако искате да разрешите въпроса кои са причините за вашето страдание, то призовете Истината, която ще ви разправи подробно и обстоятелствено, ще ви упъти и опази от бъдещи грешки.

В света има два вида хора: едните са способни да знаят истината, а другите не. Виждаме, че когато водните капки падат върху канарите, те отскачат, но когато падат върху ровка земя, те попиват. Така е с истината. Когато отива у хора, които я не възприемат, тя образува светлина около тях, но вътре е тъмно; а пък за тези, които я възприемат, е светло навсякъде. Истината трябва да я пуснем в живота ни и един човек, който слугува на Бога, трябва да пусне Истината в себе си, да постави себе си на съд и да се не щади. Но в душата ни когато остане един малък грях, нам ще е мъчно също, както в окото влиза един прах, който възпроизвежда цяла тревога в организма. Когато не възприемате истината всецяло, няма да ви върви нито духовно, нито материално. Виждате: аз свързвам и материалното благословение с възприемането на истината.

После, друго важно нещо трябва да знаете, а то е, че крайт на работата е важен, а не началото. Може да подкачите зле, но ако свършите добре, само тогава работата ви се приема. По-добре е да се върнем към Бога като слуги послушни, като чада послушни, които са готови да искат от Бога да им прегледа сметките. Да се стремим всякой ден, като се уединим и търсим Господа. Ако така действувате, аз мога да ви съдействувам. Мнозина искат да им съдействувам, но те не са съгласни с мен, не действуват в съгласие с мен и тогава как ще им помагам? Затова най-първо, аз искам между Веригата да дойде Истината, да има не само привидно, външно съгласие, а да настане между членовете й същинско съгласие. Ние сега сме съгласни, защото Господ е помислил за ядене и други нужди тук на събора, но щом се разотидем, всякой се скрие в своята черупка. А ние трябва да имаме вяра, защото светът черпи от нас. Плашим се от много работи, когато трябва да имаме истината заедно с един свят, който да ни служи като опорна точка в живота. Не да имаме страх, защото страхът е за грешните хора, докато добрият човек трябва да бъде благоразумен. Затова сега вложете мисълта, че можете да направите много нещо. Вие казвате, че само ако сте царе и разполагате с войска и прочее, ще може да направите много нещо, но като имаме около си царе, защо не виждаме да го правят? Даже ако сте министри, ще измените направлението си и ще гледате да бръкнете в някой джоб, а като царе, ще наложите данък. Да, има нещо у нас, което ни липсва, а то е, че нямаме сол, а то трябва да я имаме. Съвременните хора са обезсолени, защото те са изгубили истината у себе си, а знаем, че които се обезсоляват, изхвърлят се навън, за да се тъпчат. Сега, истината е киселината, която трябва да реагира в човека, за да причини осоляването. Щом ние изгубим истината и останем без Бога, такива по Божие повеление се изнасят навън, за да се не засмърдяват. Следователно, причината за падането на човешката душа е защото е изгубила истината в небето. Затова мисията на Христа е да осоли хората. А пък човек, който не се нагорещи отдолу и не влезе огън под него, не може да се осоли. Страданията в живота са едно кипене, в което се извършва реакцията, която причинява осоляването на човешкия дух. Прочее, сега трябва да ви поосолим. „Но — казват някои от вас — нека се поспрат малко страданията!“ Не. Една реакция трябва да стане, и то да стане напълно, цялата, само до половина няма полза. И ето сега Христос ви пита: „Мога ли да ви осоля, ако вие вярвате в Мене?“ (*Всички отговарят: Може!*) Тогава вярвайте за това и Той ще ви осоли. Ако искаш да уплашиш един дявол, тури сол. Но Христос ето пак ви пита: „Мога ли да ви бъда помощник, мога ли да ви изведе в безопасност, ще се доверите ли на това Мое ръководство с цялото си сърце?“ (*Всички отговарят „Може, може, доверяваме се“*) Христос казва: „Ще ви опитам.“ Десетият човек от вас да избере едно число. (*Н. Ватев, който на масата бе десетият човек, избра числото 793*) Много твърдо число избрахте. Нека 12-ят

човек избере. *(Ив. Русев избра числото 705)* — Христос ви пита: „Знаете ли защо Аз дойдох на света?“ и отговаря: „Аз дойдох да ви осоля и да няма нужда да ви изваждат.“

Прилагайте Истината в живота си и викайте винаги Христос да ви осолява, защото ако не е Христос с нас и не пребъдва постоянно в нас, има опасност постоянно да се обезсоляваме. Ние можем и имаме всичката възможност на всяка минута да се осоляваме дотогава, докато осоляването придобие онази норма, при която външните условия ще съдействуват да се задържи осоляването. Вие имате нужда постоянно да ви осолява Христос. Той много пъти ви е осолявал. Има нужда постоянно да Го призоваваме, за да ни осолява, защото има опасност всякога да се обезсолим.

През тази година вие ще трябва да палите — да бъдете като един въглен, с който постоянно да палите другите, да може огънят да се задържи у вас като въглен. А думата „запалите“ остава за вас една загадка, която вие трябва да си разгадате.

Виждате, че тази година Христос ви даде един много добър план за работа. Той ще ви научи как да работите. Не се безпокойте, защото Господ ще работи във вас и когато е Той с вас, не бойте се. Не мислете, че само сега е Той с вас, а като излезете оттук, не ще бъде с вас. Не, напротив. Той ще бъде постоянно с вас, ще ви ръководи и съдействува. През годината и вие наистина ще се потите, но и тези, които са около вас, и те ще се потят — вчерашната хала е знак за това. От това ще познаете, че през годината България ще има някакви изпитания, ще премине през нея буря, но няма да ви се каже сега каква именно ще е тя и в какво ще се състои тая буря, защото винаги, когато съм казвал, последствията са били нежелателни. При все че не ви се казва това, казвам ви: въоръжете се и готови бъдете на своите позиции. Сформирайте всякой от вас по една мисъл върху вчерашната буря и през годината като стане, ще проверите дали сте били близо до истината. Главно гледайте вътрешно да укрепнете и да имате мир, спокойствие, силна вяра, силна любов, да е истината във вас. Тогава с духовете лесно се говори, няма по-лесно от това. Радостта, омразата, страхът докарват все един и същ резултат. Не бива да се страхувате, защото колкото повече се страхувате от едно нещо, това именно ще ви и дойде.

На зададени въпроси г-н Дънов отговори:

— Сатана (лукавият) работи в ума, а дяволът работи в сърцето. Христос работи в ума ни, а духовете, които дохаждат, изпратени от Него, работят в сърцето. Мисълта е форма, а желанието е съдържание. Когато в някое искане отправено към Бога, вземат участие умът и сърцето заедно, тогава на такава молитва се непременно отговаря. Ако на някоя молитва не се отговори, то е, щото е била само с ума или само със сърцето принесена. Еволюцията е правилна и успешна само когато сърцето и умът са съгласни и когато душата духът са тоже съгласни. Настроение и съсредоточение с ума и сърцето в молитвата — това е, което се изисква от всинца ви. През тази година гледайте да снемете излишния товар, що тежи върху вас, и в моменти на съмнение, материални утеснения и прочее, почнете да размишлявате и кажете: „Ако Господ е искал този товар да го нося, ще го нося и износя; ако ли не, тогава нека сеотмахне товарът.“

І В 9 часа вечерта събранието се продължи. Изпяхме „Свят, свят, свят Господ Саваот“ и „Яко с нами Бог“ и се молихме за всички братя и сестри, които имат нужда от нас. Господин Дънов съобщи:

— Понеже утре ще имаме нашата вечеря, аз искам да разгледате у вас всички неща по сърце и по ум и ако намерите затаени прегрешения, изпъдете ги навънка. С това искам да кажа, че когато Господ хлопа, оглушки да не си правите, а отворете да влезе във вас и да очисти сърцето ви, защото само с чисто сърце имате мир и истината всякога ще се отразява във вас. Пък не е ли казано: „Сине Мой, дай на Мен сърцето си"? И затова трябва да дадете сърцето си на Бога, защото всичкото богатство в Него е складирано. Пък и когато и да е, сърцето трябва да се очисти.

Утре, най-късно в четири и половина заранта, всички трябва да бъдете тук. Всички трябва да сте с измити крака и с чисти долни дрехи преоблечени.

След като всички един по един изказахме по една кратка молитва, г-н Дънов се моли сам, а всички други мълчаха. Разотидохме се в девет и половина часа вечерта.

14 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

В 5 часа сутринта всички се събрахме в горницата, гдето дядо Петър Тихчев в съслужение и с помощта на Ил. Зурков отслужи нещо от рода на църковно-православна литургия, от която всички приятели се довол-ствуваха, че им допринесла твърде много в духовно благоразположение в тоя момент.

От 7 часа, т.е. подир свършването на гореизказаното словословие от двамата казани приятели започнахме двама по двама кратко бдение.

Понеже този ден бе определен за въздържание, то закуска нямаше. На обед, към един часа, се даде само чай и хляб.

В четири и половина часа следобед се събрахме в заседателния салон в колибата на г-н Бойнов, но не всички, а само мъжете. Жените в това събрание не се допуснаха. Сега г-н Дънов само на мъжете каза:

— Ще ви говоря за най-съществения въпрос, който може да ви занимава през тази година, защото човек трябва да урегулира отношенията си със света. Но както и да питате, знайте, че ще се отговори само на строго определено желание. И добре е да се види кой от вас ще каже някое определено желание. Българите нямат почитание нито към Бога, нито към приятелите си. Българинът е съвестен, но не е религиозен, а това е един народен грях, от който този народ е много страдал. Това е важно да се знае от Веригата, защото и вие изхождате от народа, та добре е да знаете, че като влизате във Веригата, вие влизате в съприкосновение със същества висши, та ако липсва във вас внимание, вашата работа ще бъде също както да се приближава сламата към огъня.

Днешният ден характеризира положението на Веригата. (Целият ден днес е облачно и дъждовито, а надвечер имахме продължителни светкавици, които осветяваха целия простор и се придружаваха със слаби гръмотевици.) Днешният ден със своя дъжд казва, че вие не сте готови за Господнята трапеза; защото човек, когато възприема виното, трябва плътта да бъде немошна, а пък като е силна тя, резултатите не могат да се добият. Понеже ние се приближаваме към Господа и искаме да Му слугуваме, то трябва да има контракт между вас и волята Божия; а пък в контракта, знаете, ако не е определен, то и двете страни не ще знаят какво да правят. Ето защо, отношенията в контракта между нас и Бога трябва да бъдат напълно определени. Да кажем, че някой има 200 хиляди лева дълг и ако той си каже, че колкото и да е тежко положението му, пак Господу ще

се уповава за избавление, тогава непременно ще бъде такъв избавен. Та всякой от вас, който е в тежко положение, нека си направи насаме контракт с Бога и да се посвети на Него, защото Школата, в която сте турени, е християнска, мистическа, философска, научна школа. „Християнска“ — да можем да приемем закона за другите; „окултна“ — да можем да приемем закона за наша полза; а „научна“ — тя е опитната страна.

Най-доброто, най-практическият и целесъобразен път за вас е да направите таен договор с Бога, за да ви помогне. Иван Кронщатски* — руски православен свещеник (1829-1908) (Бел. ред.) беше наглед глупав човек, но като се посвети, Господ разтвори ума му. Така стана и с Толстоя, който кулминира, след като се посвети. Също и вие: Господ ще ви помогне, само ако Му се посветите. Ако ли вие се облягате на мисълта, че като сте призвани във Веригата и сте в съприкосновение с висши същества, то работите ви ще отиват, на това ще кажа следното: Господ действа чрез хората, а ние в ръцете Божии трябва да бъдем като една здрава пръчка на мотиката. И първото нещо е да се научим да живеем и като се научим да живеем, можем да изберем най-простата професия — даже такава, която е най-простата в очите на света. Например, един християнин, добър човек, може да бъде и добър търговец, адвокат, земеделец, занаятчия и пр. и изобщо, няма занятие, в което той да не може да сполучи.

Сега, аз ви моля, щом ви дойде една лоша мисъл, веднага я отстранете и ѝ кажете: „Ти не си от Бога, нямаш власт върху нас.“ Никога не изпитвайте акава лоша мисъл и не се спирайте над нея. Просто, затворете вратата си и кажете: „Сега нямам време да се занимавам с теб.“ Всичко туй искам от вас затова, защото ако кажем, че ще се приготвяме да воюваме, то при воюването не може да бъде един активен, а друг пасивен, защото тогава освен че никаква работа не може да се произведе, но и ще си напакостим значително един на друг. Значи, или ще трябва дейността да отложим всички, или трябва да я възприемем всички. Среден път няма.

Виждам, че като ви говоря всичко туй сега, в този момент, духовете действуват върху г-н Голов и Симеона. Защо? Защото и двамата са обременени и товар лежи върху тях. А пък това е тъй, защото те имат най-голяма нужда от всинца ви за Господа. Как? Ето как: Симеон, например, не питаше ли пред всички може ли да проповядва в Търново, като пренесе горяща с тамян кандилница през града и с това предизвика слушателството да му говори. Да, но за да излезе с кандилницата си, Симеон трябва да има сила. Подир Голов и Симеон иде М. Георгиев.

Затова сега, за да ви освободим, вие трябва да станете активни. Няма случай в човешката история, в който праведният човек да е останал гладен, жаден, изоставен. Права е поговорката, която казва: „Аз мога, кон може, но когато Господ не поможе, нищо не можем стори“, защото действително е, че на физическото поле човеку му трябва материални средства и ум. И както всякога. така и тази година ние ще имаме работа с лоши хора, които знаят да ни въздействуват. Като например, яви се у нас мисъл да помогнем някому, но мислите на лошите хора парализират тази наша добра мисъл и ние като че ли неволно някак отлагаме доброто ни дело.

Една мома се явява при мене и ми разправя следната история: принудена била да си излезе из дома на брата си, понеже не се спогаждала със снаха си: но понеже в този дом щяло да стане убийство за някакви си 300-400 лева, тя, за да се избегне

убийството, при всичката своя сиромашия и несносно материално положение, намерила в заем тия пари и се нагърбила да ги плаща тя, само и само да избегне убийството. Пита се: добре ли е сторила, като се е така хванала за дълг, когато не е имала средствата пред себе си? Да, добре е сторила, защото ако твоето утеснение избави ближния ти от гибел, добре струваш, че се доброволно утесняваш. И питам аз тази мома: ами от где ще вземеш тия пари, за да ги изплатиш? Отговори ми спокойно: „Господ ще ми помогне.“ Да, тъй е. И във Веригата трябва да има това стремление да се притичваме на помощ на другото и тогава Господ ще ни помага. И после, ние всички трябва да имаме стремеж да се приближаваме един към други, без да имаме желание да се използваме един другото.

На въпрос от Симеон Драганов г-н Дънов отговори:

Ако един човек събира богатство, за да го употреби за славата Божия, то е право; но ако го събира за себе си, тогава такова събиране на богатство не е благоугодно Господу. И ще се убедите, ако следите, че такива събирачи на такива богатства, почти всички хора започват да ги мразят, да им завиждат и даже да ги преследват.

На въпрос от Петко Гумнеров г-н Дънов отговори:

— От това, дето преди малко ви се каза, че за да ви се помогне, трябва да направите таен договор с Бога, разберайте следното: тия особено от вас, които са в трудно положение, дайте обещание пред Бога в себе си. Никой, ама абсолютно никой да не знае — няма нужда да знае. Обещание, каквото например Яков даваше Господу и което е писано в „Битие“ гл. 28, стихове: 20, 21, 22; гл. 31, ст. 13, за каквото четем в Книгата „Съдии“ гл. 11 ст. 30 и 31 и във „Втората книга на Царете“ гл. 15, ст. 8 и пр.

Аз често пъти не посещавам някои приятели и от това им е криво, но не бива да им е криво, защото често пъти аз воювам и съм заобиколен с лоши злияния и лоши духове. Та тогава, ако направя посещение, тия влияния ще бъдат погълнати от хората, които посещавам, и в такъв случай вместо полза, вреда може да се нанесе с посещението.

Ние действуваме в България така, щото Господ да направи този народ по-религиозен и по-щедър, за да може чрез тия добродетели да му се помогне, за да се подигне. Да, аз искам да вселя във вас онази дълбока вяра в Бога, която да започнете да прилагате вътре в себе си. Имайте дълбокото желание да приложите един Божествен закон и Господ ще ви научи; и като е с вас Той, ще ви помогне. Обаче, предупреждавам ви никога да не допускате съмнение в сърцето си и никога да Го не огорчавате със съмнителните си мисли.

През годината посветете колективна молитва за приятелите, които имат най-много нужда, за да им се помогне.

Господ ви изпитва. Той нарочно ви турва в тия трудни обстоятелства, за да покаже силата си. Много пъти Господ, за да покаже Своята сила, иска колективно действие. Колективността е важно нещо и ще видите, че и лошите хора се съгласяват и действуват колективно. И ако ние не турим нашия ум и нашето сърце, за да работим за Господа, то как Той ще може да се прослави? Затова ние колективно да действуваме, като се молим Господ да работи. *(Тъкмо когато говореше г-н Дънов тия поучения, в същия този момент гърмеше, преваливаше силен дъжд навън.)* Ето

на, с тази гръмотевица Господ казва, че това, което сега се говори, е действително така. Тези гръмотевици от Горе тъкмо в този момент са за вас, а не за мен. Това е езикът Господен. „Аз ще разпръсна враговете, ще ви помогна и ако Ме обичате и жертвувате живота си за Мене, всичко ще направя за вас.“

В този народ има хора, които страдат и на които ние можем да се притечем на помощ. Да, ние можем да сме проводници на силата Божия. Бог ще бъде силата, а ние проводниците.

По отношение на шегите между вас, ще кажа да държите правилото: каквото н е искате да ви правят хората, не го правете и вие тях.

Всичко това, което се говори сега, се санкционира от Бога чрез постоянните гърмежи. *(Навън постоянно вали и гърми.)* А че това е тъй, явства обстоятелството, че винаги годишните наши събрания са се отличавали с ясни и чисти дни — никога не сме имали гърмежи като тази година. Всички по-стари приятели знаят това. Днешният ден е ден на благословение. Господ присъства. Това, което става, Той ще го обърне за добро. Аз искам да не изгубите най-важния случай, който се дава в живота ви. Такъв случай рядко става. Имайте, прочее, вяра, защото Господ е близо, та ще ви чуе и помага.

Тази година гледайте да я не изгубите: гледайте да приемете всичките благословения, които Господ иска да ви даде — благословение умствено, благословение материално, да помогне във всички мъчности в живота ви и да ви даде милост, благодет и всички блага. Защото когато дойде Духът Господен върху човека, може да го направи и умен, и чист, и свят и животът му става хармоничен. Изобщо, тази година искам да бъдете свободни и то дотам свободни, като както когато ви се дава царство, и да знаете, че Господ е с вас. А когато ви говори Той през годината, да се не плашите. Искам да бъдете свободни, та Духът във вас да действа във всички ви. Той, Духът, нарочно ви изпитва, да види какво ще мислите заради Него — това често става в живота. Прочее, пак ще кажа: бъдете свободни! Не се ограничавайте! Оставете Господ да действа според разположението и подготовката на вашия ум и вашето сърце.

ГОСПОДНЯТА ВЕЧЕРЯ

В 7 часа вечерта се събрахме всички в заседателния салон, по местата си около масите, на които бе сложено виното, хлябът и плодовете. А в другата къща-колиба бе сервирано обикновеното ядене — риба и пр., от което вечеряхме след отслужването на Господнята вечеря.

По насока от г-н Дънов Пеню Киров прочете от Матей 26, 26-30; дядо Петър Тихчев — от Марка 14, 22-26; Ил. Зурков — Лука 22,14-20; Д. Голов — Йоан 6,53-58; Матей Попов — Йоан 13,1-29; Тодор Стоименов — I Коринт. 11, 23-32; Римляном 5,15 се прочете най-после пак от Пеню Киров.

След прочитането на горните места от Господнята книга г-н Дънов направи следните бележки:

— Този обряд е един от великите обряди, установен за възпоминанието на великата жертва, която Господ е направил за спасяемите. Хлябът означава живота, който Господ ни изпраща. Трябваше да дойде Христос, за да установи Живия хляб.

И действително, във всяко хлебно зърно по чуден начин се крие частичка от Божествения живот. Виното — това е Божественият Дух. И ако то се пие от един добър човек, в него ще действа съвсем другояче. Един човек, който пие виното с вяра, той ще възприеме дара на Духа, като вярва, че Господ е, Който дава благата, чрез които ще ни възкреси. И когато възприемем Господ в нашите сърца, тогава ще се появят у нас и плодовете на Духа. Искам да приемете у вас това, което Господ ще ви даде. Само когато се обедините с Христа, вие ще Го познаете, както Той ви е познал. Искам Духът във вас да действа, за да ви се открие според начина и нуждата, щото всяко колебание, съмнение, страдание да го преобърне в радост и веселие.

На всекиму се раздаде хляб и вино от г-н Дънов, при когото един по един прихождахме. При подаването на хляба г-н Дънов изговаряше: „Това е Живият хляб на Живота, който е слязъл от небето за спасението на твоята душа." *А при подаването на чашата с виното казваше:* „Това е чашата Господня, Духът Господен, Който се дава за твоето спасение." *Някои от братята и сестрите твърдят, че всекиму отделни думи се казвали.*

Понеже навън валише и не бе възможно да отидем в другата къща, колиба наречена от търновци, гдето бе сложена маса за ядене, то от находящите се в заседателния салон при отслужването на Господнята вечеря плодове — сухо и тазгодишно грозде, чупени бадеми и лешници, смокини, круши и др. — закусихме, а като престана дъждът към 9-10 часа, всички се отправихме в другата къща на вечеря, при все че като нощно време, па и кално, доста трудно се пристъпваше по пътеката, свързваща двете къщи. Тъкмо що започнахме да вечеряме, нов дъжд почна. Към 11-12 часа през нощта на групи се разотидохме, кой пеша, кой с кола. А времето следваше да бъде начумерено — да е облачно и да превалява.

15 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

СВЕТА БОГОРОДИЦА

В 9 часа и 25 минути се събрахме всички в заседателната стая около масата и г-н Дънов каза:

— Този е последният ден на нашия събор.

„Търсете първом Царството Божие и Правдата Негова и всичко друго ще ви се приложи." Тия думи на Христа дават смисъл и израз на човешкия живот на земята. Царството Божие на земята, това е целокупният човешки живот на земята и обема всичките отрасли и стремежи на човешката душа. С тези думи Христос е подразумявал въдворяването на реда и порядъка в човешката душа, ум, сърце и дух. По отношение на своята душа, спрямо Царството Божие ние трябва да сме пасивни, също както земята е пасивна, т.е. да възприемаме само светлина, както земята прави, от слънцето. Царството Божие в човешката душа значи да разрушаваме всичко, каквото е зло и да бъдем активни. Това е мъжката страна, Божественият принцип. Вsesяването на Царството Божие в човешкото сърце може да се каже, че прилича на житницата. Съкровище на душата, то е сърцето. И когато душата изгуби сърцето, прилича както когато господарката изгуби своята слугиня, та няма на кого да заповядва. Умът, това е хранилище на човешката душа. Затова през тази година на вас е потребно да бъдете пасивни, без да се безпокоите; също както едно дете, което почива в люлката тихо, като че няма

никакви грижи, така и вие да оставите всичко на Бога с пълно спокойствие. По отношение на света ние трябва да бъдем активни, като не оставяме да ни завладява, а напротив, ние трябва да го завладяваме. Всякой един век си има своите мисли и своите желания, а ние трябва да сме внимателни, да не възприемаме тези, които ще покварят душата ни.

Имайте предвид, че светът е едно училище за добрите хора и в това училище Господ е турил разни учители и слуги. И вие ще се срещате и с добри, и с лоши и според какъвто урок иска небето да ви научи, в такова и положение ще ви постави Бог — такива слуги и учители ще ви даде. Защото, като вземем всички форми на животните, не е жабата, която е създала своята форма, а това е по желание на нейния Господар. Но вие ще кажете: „Не е по желание на коня да има такъв хомот, а ние сме му турили хомота; така е с юздата, седлото и каруцата на коня." Да, така е. Така е със закона на небето. Всички същества са такива, каквито ги направи небето. Ако, например, конят не иска тази каруца, уверявам ви, че той не може стори това; не може да възстава против своя господар, защото трябва да бъде далече много по-силен от него, та да може да не се повежда по волята му. Искам да кажа с това, че условията на живота ние не можем да изменим. Само Господ изменя тези условия и когато Той ги изменя, там е лесно. Затова, когато искаме да се изменят някои условия, ние трябва да се обърнем към Него с молитва и Той ще ги обърне. Ако нашите коне, които ние впрягаме, можеха да говорят, често пъти, та особено когато са претоварени, можеха да ни кажат: „Моля ти се, господарю, отмени ми хомота." Но понеже то като животно, като добитък е няма и не може да каже и да се помоли така, затова то ще трябва да падне под своя хомот, та чак когато се завали, ние видим, че действително хомотът му е голям. Обаче, нашите отношения не са такива спрямо Бога, както е конят спрямо неговия господар. Напротив, ние сме под ръководството на Бога косвено, а пряко сме под влиянието на същества, които, познавайки нашия мозък, когато искат да изменят работите, веднага прибягват до съществуващите мозъчни центрове. Един човек, който не може да владее себе си във всяко отношение, да си не прави илюзии, защото е нищо. И ако сме умни и виждаме голям своя товар, ще го разпределим на няколко парчета. Понеже имаме понякога лоши господари, то ние трябва да сме умни, та да знаем как чрез добро да се справим с тях. Затова именно е и казано „Не се съпротивете злему" и това е много право, защото ако се противиш на своя господар, ще го накараш да те бие повече. Ако бяхме под прякото ръководство на Бога, нямаше работите да са така, но като сме под особени условия — паднали от Бога и излезли из небето, то затова сме и в това положение. Ами че ние не сме още завладели света, а има още доста голяма работа.

През тази година, когато ви дойде някоя мъчнотия, поспрете се и помислете. Някога се плашим от болести, дългове, хорски думи и пр., но няма по-голям враг на човека от смъртта. Всичките тия неща в сравнение със смъртта са нищо. Много пъти ние не искаме да ни вземат лозето, нивата и пр., но какво по-голямо нещастие като ни задигнат тялото? Обаче, в това отношение ние трябва да сме смели и даже от смъртта да не се боим. Не трябва да се боим затова, защото и да се боим, пак ще го понесем. Ето така седи голата действителност. Затова ние трябва да сме готови на най-лошото; и ако искат да ни бият, можем да кажем: „Бийте!" Може би, да сме деликатни и крехки, но когато те бият, питат ли те дали си деликатен и слаб? Така ако размишлявате, вие ще бъдете юнаци. С това аз представям най-мрачния аспект

на живота, през който са минали хиляди и хиляди добри хора. Затова преди всичко ние трябва да сме смели. Някой път Господ ни предава на смърт, но няма да ни остави да съгрешим — както се и казва: „Господ ме наказва, но на смърт не ме остави.“

Бъдете уверени, че няма да ви се случи нищо повече от това, което е определено. Вашата карма е стимулирана, тя вече е назряла и вие трябва да платите и изплатите. Не може да се отлага, защото ако се отложи, ще се спънете. Прочее, гледайте на живота весело, а не мрачно, при все че съвременните проповедници казват, че ние сме били пришълци, което изречение не е за добрия човек. Но и добрият човек има нещо, което не може да направи, а то е, защото не може да грухти като свинете. Затова такъв човек ще направи само това, което подобава на добри хора в света. Ние трябва да отхвърлим всичките глупости, които светът прави, защото не можем да се връщаме назад. Има някои неща, в които ще отстъпим, но не трябва да казваме на света своите планове и позиции, защото ще ги узнае и провали.

Когато Господ изпрати един човек на земята, все ще му даде едно препоръчително писмо от няколко думи. А като тъй, няма място за охкане толкоз, колкото често пъти допускаме. Например, аз чувствавам вашия вътрешен подсъзнателен страх, униние и упадък, но бъдете смели, защото всичко това е привидно. Когато дойдат тия страхове върху вас, това показва и състоянието на света, защото на хората от съвременния свят даже и гащите им треперят от страх, въпреки че пред вас се представят, че са смели. За уверение на това, вземете им парите и ще видите що за хора са, ще видите, че са влечуги. Та затова не се бойте от света, защото той е много страхлив. Също и дяволът е много страхлив. Например, когато има запалена свещ, от нея дяволът се много бои. Даже от едно запалено кибритче лошите духове бягат. А пък ако вие имате нужния нож, ножа на истината, тогава бягат всичките пъклени сили. Но ако седите в тъмнината, тогава виж, в тъмнината те са смели.

Защо всякога, когато човек губи присъствието на своя дух, той става унил? Старите хора, например, като губят своите младенчески сили, стават дряхли и свидливи. Ние, обаче, не трябва да остаряваме. Човек, който губи вярата си — това значи човек да остарее; а като имаш вяра, постоянно си млад и любовта пресъздава младенческата сила у нас и ни освежава.

И така, когато дойде някое изкушение пред вас, кажете: „Аз не се боя, защото Господ е с мен.“ И после, тази картина, която днес ще ви се даде, често я четете, защото за вас са много важни написаните в нея думи: „В ИЗПЪЛНЕНИЕТО ВОЛЯТА БОЖИЯ Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША.“ Така щото, който от вас няма нож, да тури у себе си поне малко ножче. И когато ви върхлети някоя лоша мисъл, побързайте и я отхвърлете от себе си — не й позволявайте да вземе мира ви. Може да каже някой: „Ами ако умрат моите деца?“ По-добре умрете честни и почтенни, отколкото да умрете като един лъжец.

Какво ще каже светът за нас е малко важно, най-важно е какво ще каже Господ за нас и дали сме изпълнили Неговите заповеди.

Най-после, всичките богатства сега хората са ги взели и казват, че са техни. Но това е цяла лъжа и заблуждение, защото силата Господ им я е дал. И всичките хора това са глупци, ако мислят, че със своята сила и знание, и ум са придобили тия неща, които са в ръцете им. Един слуга няма право да злоупотребява с нещата на своя господар. Нито пък можем да заповядаме на един секретар или касиер на някоя

банка, защото там се просто плаща за работата, те не могат да разполагат, тъй като банката е, която отпуска кредитите.

Когато Господ ни праща някъде, Той ще отвори и вратата там, и нашият въпрос се много лесно разрешава. Бог знае всичките наши нужди. В най-дребните неща Господ се меси и даже на дреболиите Той обръща много по-голямо внимание, отколкото на големите нужди. Така, ако имаш нужда от обуца, Той по-скоро ще ти ги даде, отколкото други големи работи. Но някои казват: „Аз не се занимавам с малки работи.“ Да, но Господ е, Който се занимава с малките работи и ние оттам трябва да започнем.

Преди години ми се случи следната опитност: във Варна наблюдавах как една котка уловила една мишка, с която, като си играеше, аз размишлявах „На, ето случай, в който никой не може да помогне на мишката.“ Но котката в играта си веднъж уж заспи, мишката пойде да бяга, котката скочи, зграби я: втори път като че ли я нарочно пусне, мишката се поотдалечи значително, тя наново я застигне и пак сграбчи; трети път пак си поигра, като я остави да побегне, обаче четвъртия път, когато котката рече пак да се престори на заспала и не гледаше в мишката, последната успя, та се мушна в едно малко отворстие, и когато котката я потърси на нова сметка да си поиграе, не я вече намери. Значи, рекох си, тогава не е вярно, че непременно котката всякога може да изяде мишката. Искам с това да ви кажа, че тази мисъл е как във всичко и всякога вие трябва да се упоавате Господу; това трябва дълбоко да се всади във вашите умове. Внимавайте добре да не се роди във вас малодушие, та да поискате пак да се върнете в Египет, за да правите кирпичи. Това не бива дг струвате, защото земята, в която отивате, има и Хетейци, и Гергесейци, и Амореици, и Иевусейци, и Хананейци, и Ферезейци и Евейци (Второз. 7;1), които представляват човешките грехове и които вие трябва да изтробите.

Имайте вяра непоколебима; вяра, вяра, вяра и вяра. Няма друго средство Вярата ще даде мощ на вашия ум, сърце и душа и ще ви даде сила да бъдете решителни. Господ е около вас, даже Той е във вашите неприятели, на които опитва ума. Не си туряйте в ума, че в тия работи Господ не се занимава

Напротив, вярвайте, че това е по волята Божия, упоавайте се на Него и ще ви бъде добре. Достатъчно е това засега, което вече ви се каза. Борбата ще бъде една духовна борба, а с външните неща ще се гони цел да се отвлече тяхното внимание. Да, помнете, че настъпва сражение и вие ще бъдете на първата боева линия в това сражение, което иде за народа.

Дим. Голов: „Молим интенданството да се погрижи за снаряжение, облекло и храна за войниците, които ще воюват за Царя“

Има се и всичко това предвид. Само да се пазите, да не би някой от вас да допусне да му се снесе, както от кукувицата, чуждо яйце в гнездото.

На зададен въпрос от Д. Цанев г-н Дънов отговори:

Има за народа едно външно условие, което може би ще го поспъне, а освен това има и опасност от една война над Балканския полуостров, от която възможно е да се ангажира цяла Европа. Бурята, която се появи в петък подир обед, показва, че в духовенството ще се явят големи раздори, понеже ще поискат Божествените работи

да се регулират с материалните и от туй, че първия ден беше топло, показва, че има първом изпотяване.

На други въпроси г-н Дънов отговори:

Гимнастиките, които ви се препоръчаха миналата година, може да ги правите всякога — всякой ден и по колкото пъти искате. Но които искат особени упътвания по гимнастиките, това ще стане в частност. А пък онези от вас, на които са дадени ленти за препасване, с тях могат вече да не струват това.

Господин Дънов раздаде картините от Пентаграма и каза:

Умът ви да бъде съсредоточен към духовния живот, та за следващата година като дойдете, да бъдете готови за по-твърда храна. Искат някои опит. Но аз искам да направя опит, с който да писнат ушите на всякого. Няма да правя опит за любопитството на който и да е. Аз искам да направя опит, който ще бъде за в полза на България. Ама ще каже някой: „Ами че най-първо дали ти си изпратен от Господа?" Всякой е свободен да вярва или да не вярва. Не съм пратен да давам отчет на някой, който не вярва дали съм пратен.

Сега, измежду вас, който иска да бъде пръв, нека бъде слуга. Вие се допълнете един друг.

Картините, които сега ви се раздадоха, ви се дават даром от Духа. Но за тия картини направете следното: през годината всякой един от вас ще се помоли дълбоко за картината, която му се дава и ще следи и види като колко ще му се внуши да внесе за нея, но няма да се спира върху други, освен върху следните цифри от 1 до 100, а именно: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 12, 14, 15, 20, 21, 24, 30, 35, 36, 40, 41, 50, 51, 60, 64, 71, 75, 82, 91 и 100. И която цифра ви се внуши, -олкоз лева ще дадете за картината. Тия пари ще изпращате в Търново на Конст. Иларионов и, разбира се, може да ги изпращате, когато желаете през годината. Не бива тия пари да се изпращат в София, защото София не намирам готова за тоя закон. Тия числа, които ви се посочиха сега, се отнасят за една година и важат не само за картината, но ще ви съдействуват през годината и във всичките ви частни работи, затова дръжте и се ползвайте от тях през течението на тая година. А от числата 7, 8, 9, 16, 17, 18, 19, 27, 91 отбягвайте: те не са добри числа за вас тая година. Отбягвайте изобщо и числата, сборът на които образува 13, 16, 17, 18 и 19. Числото 100 е числото на ангелите общение с ангелите и светиите.

Едно правило при обещание за Господа можете да усвоите: да кажем, че като си правиш разчет, печелиш на годината известно число; но ако спечелиш повече, то когато даваш обещание, ще се задължиш, напр., от това повече спечелено тая година да внесеш за Господа еди колко си или всичкото, или половината, или четвъртинката и прочее. И каквото обещаеш, непременно трябва да изпълниш. Ето на, това е контракт, който свързваш с Господа. Опитвайте се и упражнявайте себе си в даване и най-вече в изпълнение на такива обещания.

Тук по желанието на всички, изразено чрез Сим. Драганов, г-н Дънов даде следните разяснения върху картината, която ни се даде:

Външният кръг в картината представлява светът, опитност, земното училище с всичките негови занятия. Ножът, обаче, показва силата. Значи, силата ви трябва да бъде или във вашите мускули или във вашия ум, или в сърцето. Без тази сила нищо не можете да направите. След като имате тази сила, като живеете и работите с хората, то ще правите погрешки, за които погрешки ще ви сполетят нещастия, та ще трябва да се научите да носите с търпение страданията. А тия страдания са чашата, която, понеже прилича на цвят, защото има формата на лале, показва, че страданията чрез търпението, т.е. чрез претърпяването на страданията животът ни ще се разцъфти и цветът ще се оплодотвори и ще стане добър плод. От книгата пък, която виждаме разтворена по-нататък, ще научим защо страдаме. Тогава ще отидем при светилника, то чрез неговата светлина да можем да узнаем и знаем за какво именно можем да бъдем полезни. Тук ще почнем да разсъждаваме и да учим хората, а тогава вече ще отидем при закона за правдата, при скиптъра, когато не бива да отстъпваме. Минем ли скиптъра, връщаме се пак при ножа, т.е., при своята сила, която сега ще влезе в твоето сърце и ще отидеш при добродетелта. Ще застанеш при вратата, гдето ще почнеш да молиш Господа, да се изповядваш и да казваш, че не си могъл да живееш добре, та ще искаш да влезеш в новия път, за да заживееш и живееш вече добре. Тогава ще ви се отвори вратата, която виждате, и ще започнеш да вървиш и отиваш в пътя на истината, гдето ще започнеш да разсъждаваш за дълбоките Божии наредби, за кармата например, и изобщо за вътрешната страна на живота. После ще отидете при самоотричането, когато ще бъдете вече справедливи. Първият кръг беше, когато вие биехте; а тук сега, понеже отношенията ви са вече към Бога и желаете да работите не както вие искате, а както Господ иска, затова казвате, че това, което светът прави, не е в реда, а туряте пред себе си Божествената правда и казвате, че като си дал дума някому, трябва да я изпълниш. Тогава ще минете през втората врата, която е вратата на любовта, когато ще потърсите страдащи хора, за да им помогнете. После настъпва полето на мъдростта, сиянието на окото, гдето ще размишлявате върху дълбоките наредби, защото именно Господ е наредил така света и там ще разберете. Най-после идвате при Дървото на живота, гдето с вашата опитност ще живеете на небето и ще се радвате на благата, които Господ е дал.

След всичко възможно дотук иде вторият кръг, когато вече ще имате желанието да се слеете с Господа; но това ще бъде последна работа на вашата еволюция.

Колкото за буквите в картината, те са три инициала, с които Господ е известен в небето. Първата буква е „В“, която значи ръководител в небето. С втората буква „У“ е известен като спасител; а с третия инициал е известен като Царствующия Господ, Който казва, че Му се даде всяка власт на небето и на земята. Тези са те буквите на Христа, Който е ръководител на Веригата.

Духът Елохил, Който е Бог помазаник, е ръководител на българите; Той е Ангелът, Който е поставен от Господа да води българския народ и цялото славянство. Той е ... — Ангел на завета, Господ, на Когото тази политическа свобода на българите се дължи. Да, българите дължат много работи на Елохила. И Той ще се яви между славянството, но те няма да Го разпнат, както евреите.

Но най-право и ясно казано, Господ е с много имена; например, Той е с 34-35 имена. А пък когато призоваваме Христа като Исус, то значи, че ще трябва да се научим на търпение — Исус е символ на търпението. А под сегашното си име Христос Той е Син Божий.

В 12 часа на обед събранието се разотида, за да се събере наново в 4 часа подир обед.

В 4 часа следобед всички бяхме по местата си в заседателния салон.

Господин Дънов поръча на всички един по един, един подир други да отидем в горницата, за да благодарим на Бога за Неговата благост, милост, дълготърпение и изобицо за богатата, които ни е дарил. Докато трая изпълнението на това, г-н Дънов преподаде на всички ни за знание, че следните псалми и стихове са благоприятно четиво за през настоящата година, върху които можем да се спираме всякога, да ги четем и размишляваме върху тях винаги, на било делник или празник, петък или друг ден от седмицата. Тези стихове са: Псалмите 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, със

същите стихове, 12, 3; 14, 5; 15, 4; 20, 2; 21, 3; 24, 6; 30, 3; 35, 8; 36, 9; 40, 4; 41, 5; 50, 5; 51, 6; 60, 6; 64, 10; 71, 8; 75, 3; 82, 1; 91, 10; и 100, 1.

След като се изредихме всички и се завърнахме от горницата, г-н Дънов възгласи:

— Думите Господни, които отправям към вас, са тия: Вярвайте в думите Ми: Аз ще бъда във всяко едно от вас, Моя мир ви давам, Моя мир ви оставям. Работете в нивата, в която сте поставени и Отца Ми ще ви утвърди във всяко добро дело. Ходете в пътя на истината и живота, в Който Аз пребъдвам. Отец ще промисли всичко за вашите души. Той ще ви даде според изобилието на Своята щедрост. Спънките във вашия живот Аз ще изгладя и ще преобърна всичко за добро. Вярвайте и ще ви се даде всичко!

КРАЙ

НА ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА 1911 ГОДИНА

КОЙ Е АНГЕЛ ЕЛОХИЛ

През 1911 г. във Велико Търново Учителя споделя пред първите си ученици следното:

Духът ЕЛОХИЛ е Ръководител на българския народ. Той е ангелът, който е поставен от Бога да води българския народ и цялото славянство. Политическата си свобода българите дължат нему. И той ще се яви между славяните, то те няма да го разпнат, както направиха евреите.

В Невидимия свят българският народ е глава на славянството, понеже чрез него се яви Всемирният Учител и чрез българско четмо и писмо се даде Словото Му, който е Слово на Бога за идното човечество от Шестата раса.

Единствено славяните имат пряк застъпник пред Бога чрез Всемировия Учител Беинса Дуно и чрез ангел Елохил, който е ангел на Завета Господен, ангел на Третия завет на Бога към човешките.

Варгилий Кръстев

От обяснителни бележки към „Призвания към народа ми, български синове на семейството славянско“, София, 1994 г.

1912 ГОДИНА

Това е една от най-важните години в историята на Бялото Братство. Съставена е книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“, а на годишната среща Учителя обявява присъствието на Христос.

Годишната среща продължава от 15 до 21 август. Присъстват 63 членове на Веригата и само двама отсъстват. Поканите са раздадени лично, чрез приятели, а не по пощата. За първи път се среща и името на Боян Боев - един от най-приближените ученици на Учителя.

Многократно, особено през първия ден, Учителя говори за присъствието на Христос, Който е „близо до физическото поле“, „с нас“, „пред нас и между нас“, „присъства“. На тази среща са дошли и духове от различни народи и „всички те са с Христа, на Когото България дължи всичките благословения, на които се радва“.

С това присъствие Учителя обяснява мъчнотиите, които му се създават преди срещата. „В този град се бяха опълчили двамина, които не искаха да стане срещата ни.“ А особено, „когато се даваха стиховете от Господнята книга, духовете се опитаха да се докоснат дори до здравето ми“.

Учителя обръща специално внимание на техните съмнения и доказателствата, които искат. Обяснява им, че не могат да видят Христа, защото не са нагласени, че съмненията ги спъват, а доказателствата ще им са дадат при определени условия.

Учителя подчертава, че на християнството трябва да се гледа като на една велика наука и трябва да се търси неговото практическо приложение, за да се повдигне светът. Предупреждава ги за великата война, в случай, че Европа не приеме доброволно Царството Божие, и че промените, които ще настанат в света, са резултат от изчерпването на съвременната цивилизация, която само механично е напреднала, а духовно е изостанала.

Христос е дошъл в света „да изнесе една нова светлина, да озари умовете на хората". Учителя им казва, че Христос, Който ги е ръководил в миналото, ги ръководи и сега. Той иска да им помогне и, ако Го слушат, ще ги изведе. И добавя, че всички те и други, които са викани, образуват съвременния Йерусалим, който ще даде пример на хората.

Едно от основните положения за тази година е да се примирят едни с други, да изгладят разногласията помежду си и да простят на хората; да се държат в съгласие с Господа и да Го опитат. И понеже Господ е с тях, тази година не им се дава да постят. При това, ако искат да постигнат нещо, да не се молят сами. Учителя им говори още за молитвата и им дава седем петъка, през които да се молят за нуждаещите се членове на Веригата.

Една особеност тази година е, че Господнята вечеря е по-тържествена. Учителя говори върху символите ѝ и разликите ѝ от причастието и измива нозете на всички присъстващи.

Тази е срещата, на която Учителя обяснява пътя, който са минали членовете на Веригата и задачата, за която са дошли сега. Преди 6000 години те са били в Египет, където са придобили египетска мъдрост; после са отишли в Палестина, откъдето поради съпротивата на еврейския народ са заминали за Вавилон, да учат тогавашната вавилонска мъдрост - магията; били са и в Гърция при основаването на нейната култура, а след падането ѝ под римска власт - в Рим, където са приели християнството. Накрая са изпратени сред славяните, а след хиляди години ще отидат в Америка, за седмата раса. В България те са били изпратени след светите братя Кирил и Методи, за да просвещават българския народ и дълго са живели сред него. Всички те са били свещеници с различен сан. Техните знания, обаче, не са дали желанния резултат. С мнозина други те са спъвали този народ, вместо да го повдигнат и сега идват да се поправят. И да са благодарни, че народът ги е приел, защото другаде биха познали двуличието от миналото им и биха им дали подобаващото се място.

Същевременно Учителя говори, че те са изпратени да проправят пътя на Царството Божие, т.е. да подобрят условията на земята. При това атмосферата в България е много тежка, българинът е много свързан с материалното, което се вижда и от отсъствието на ясновидци и слухари. Все пак, въпреки че са малко на брой, те са като кваса, който в малко количество дава резултат. Учителя ги нарича още „солта" на този народ и им казва, че тяхното и на народа бъдеще зависи от тази сол.

ЗА „ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА“

На 6 юни 1912 г. Учителя изпраща телеграма до сем. Иларионови със следното съдържание: „Моят поздрав. Аз ще тръгна скоро от София.“ Иларионови Го посрещат и настаняват в закупената през 1911 г. братска къща в с. Арбанаси. В нея Той прекарва два месеца сам и там съставя „Завета на цветните лъчи на светлината“. Това са стихове от Библията, групирани според трептенията си, с които предизвикват различните цветове. „Написаните стихове от Библията са лъчите на Светлината и нея ние ще ползуваме.“ Учителя прочита тези стихове на годишната среща на Веригата и дава пояснения за употребата им.

Учителя възлага отпечатването на книгата на брат Димитър Голов. Наскоро след това, през есента, книгата е отпечатана в Придворната печатница в София, най-добрата по онова време. Оформена е луксозно, с кожена подвързия. Учителя я раздава с автограф, лично и поименно на всички, които са присъствали на събора.

Братската къща в село Арбанаси, в която Учителя живее два месеца, докато пише книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“

ИЗ ПРОТОКОЛА НА ГОДИШНАТА СРЕЩА ПРЕЗ 1912 ГОДИНА

Стиховете, лъчи на светлината, които се раздават да се четат, Учителя нарича „най-безопасния“, „най-лесния“, „прост“ метод, „метод Христов“, „извадени под Негово (на Христос) ръководство“. И добавя, че метод като Христовия никъде няма да намерят, защото последната врата е Христос. Простият начин за приложение е за тяхно улеснение и те непременно трябва да го приложат.

Резултатите от това упражнение ще бъдат прекрасни, казва Учителя, защото това е метод Христов. Стиховете са дадени за духовно повдигане и усъвършенстване в пътя Господен. Когато човек се съедини с цветните лъчи, започва да твори; и като започне да работи със стиховете, ще има сила. Трептенията на тези стихове образуват краски с разни добродетели. Когато се работи с тях, те въздействат върху сърцето, ума и тялото и доставят онова, което им липсва. Те задоволяват копнежите, които имаме. Помагат ни, ако не можем да обичаме, ако сме глупави, бедни, болни, маловерни и т.н. Освен това със стиховете можем да помагаме и на други хора. А когато влезем в съгласие с всичките стихове, у нас ще се образува нова сила. И едно от желанията на Учителя е участниците във Веригата да образуват една силна вълна от седемте цвята.

Обаче, при всичката простота и полза от метода, Учителя определя условията, при които той ще има успех. Най-важното е „да вървите в пътя, който аз ви препоръчвам (пътя на Любовта), защото само тогава ще можете да се ползвате от упражненията“. А за силата добавя: „Първо трябва да се очистите от греха (съзнателния), за да придобиете силата“. Освен това е важно „да знаем как да употребяваме тия стихове и краски“. Необходимо е „внимателно и благоговейно

прочитане. При това „най-първо трябва да възстановите вашия мир“, а ако преди упражненията имат някакво неразположение, да прочетат първо розовата краска. Другото условие е: „Когато видите една краска, не бива да се образува критическо положение и да казвате: Без тази краска не може ли?“ Необходимо е и да знаят в кой ден коя краска да използват, „защото на всеки ден съответства известна краска“. Като начало Учителя им препоръчва да започнат работа с петте основни краски, така както имат пет пръста. А за виолетовата и аметистовата казва, че с тях „много мъчно може да се работи“, защото за тях „трябва да имаме по-високо организиране“. Освен това Учителя посочва на всеки поотделно какво трябва да чете, според нуждите му, и ги предупреждава: „Да почнете да прилагате което можете, защото има стихове за краските, за които някои очи на приятелите не са готови“.

Накрая Учителя казва, че всички, които искат да приложат тези правила, да ги приложат и че Христос иска те да ги приложат, и това е първият урок. Но в случай, че не изпълнят този урок, ще има обратна сила - ще послужи за проклятие.

Много подробно Учителя обяснява цветовете и тяхното въздействие чрез стиховете, дадени в книгата, при откриването на годишната среща на

Веригата на 15 август 1912 г., Света Богородица.

Според тези обяснения, цветовете (краските) имат следното въздействие:

червената краска: любов;

тъмночервената краска: активност. Ако липсва, изпитваш омраза, не можеш да любиш;

розовата: добро разположение. Да се чете, когато сме неразположени;

портокалената краска: здраве. Ако липсва - болест. В излишък -страх;

зелената: успех, свежест, благополучие, материални придобивки, растене, развитие. Ако липсва - сиромашия. В излишък - чрезмерни желания, скъперничество, любостежание; да се противодейства с червената краска;

жълтата краска: мъдрост, да си умен, за разрешаване на спорове и недоразумения. Ако липсва, глупав си;

синята краска: вяра, понятие за хубавото, за разрешаване на религиозни спорове; ако сме неспокойни, мрачни, гневни, в нещастие. Ако липсва, маловерен си;

виолетовата краска: сила, благост, смирение, почит;

аметистовата краска: смирение, радост, святост.

КАК ДА СЕ УПОТРЕБЯВА КНИГАТА

„ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА“

Из статия на Боян Боев*

Силата на стиховете от книгата е свързано с цветовете - седемтях цвята на слънчевия спектър.

Когато човек иска да работи върху известна своя добродетел за нейното развитие, или да си помага за лекуване на някоя болест, или да премахне някакво препятствие, или за изглаждане на недоразумения, той ще си послужи със съответните стихове. Всеки цвят е представен на три места в книгата. Завършва се със страница 60 и накрая 62 страница със „Заповедта на Учителя“.

Тази книжка е хубаво да я носи човек със себе си винаги, особено когато пътува или е на екскурзия. Един брат на Витоша си навехнал крака. Като казал това на Учителя, Той го попитал носи ли си „Завета на цветните лъчи“. Братът казал, че не го носи. „Ето причината“, отговорил Учителят.

Тази книжка не се дава на случайни хора, защото може да се злоупотреби с нея.

Да се чете страница 48 - „Отец на Светлините" - Светлите лъчи.

Как да се четат стиховете от цветните лъчи:

Всеки цвят е даден на три места в книгата. Най-напред се прочитат 1, 3, 5, 6 и 7 страници. След това се намира съответният цвят на трите места,

„Ходете във Виделина, 1898-1913", София 1994, стр. 52

прочитат се и накрая се прочита „Заповедта на Учителя". Така тази книга действа на човека.

За всеки ден ще се четат следните стихове:

понеделник: зелени лъчи - страници 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 58, 54 до сините лъчи и 60 стр.;

вторник: червени (портокалени) лъчи - страници 8, 9, 10, 11, 48, 49 и 60;

сряда: жълти лъчи - страници 18, 19, 20, 21, 51, 52, 53 и 60;

четвъртък: сини лъчи - стихове и страници съответно;

петък: розови лъчи - стихове и страници съответно;

събота: виолетови лъчи - стихове и страници съответно;

неделя: аметистови лъчи - стихове и страници съответно.

За лекуване: портокаловите лъчи, обливане с тях.

Силни формули при обливането с портокалените лъчи във връзка с горните стихове:

В о д а к у с т а в а е в о ф о р , к а л а и в и .

Сядаме удобно на стол в стаята, съсредоточаваме се и мислено си представяме, че отгоре, от един душ струи обилна портокалена светлина и ние се обливаме с нея. Мислено, като се намираме потопени в такава портокалена светлина, почваме да

четем стиховете на портокалената светлина от страниците 15, 16, 49 и 60. Така прочетени, тези страници имат голямо въздействие.

Най-първо се прочитат краските от страница 48 - „Отец не светлините" - Светлите лъчи до червените и след това се продължава четенето на стиховете, които са ви нужни за момента.

Ползване на цветовете:

1. Когато искаш да помогнеш както на себе си, така и на други, чети стиховете на зеления цвят.
2. Портокалената краска - при разклатено здраве.
3. Жълтата краска - при религиозни недоразумения. Синята краска е за Истината.

Забележка: Преди да започнете упражнението, ако имате някое недоразумение, то прочетете първо розовата краска.

Едно пояснение: виолетовите лъчи са теменужено-морави, които бият към синьо, а аметистовите са морави, които бият към червено.

Допълнение: Когато Учителя е раздавал „Завета на цветните лъчи на светлината" (първоначално само на ръководителите) (*и първите ученици-бел. състав.*) е искал специални обещания, нещо като клетва, че ще пазят Завета, ще работят духовно, ще го носят със себе си винаги, да не го дават в случайни и чужди ръце и когато наближи времето за заминаване отвъд, да се даде тази книжка на предана и обичаща душа.

според д-р Вергилий Кръстев, позоваващ се на лични записки на Учителя, когато последният работи върху книгата „Завета на цветните лъчи на светлината" в с. Арбанаси, „Христовият Дух се явява пред Него и над Него. Той чува и вижда: „Петре, даваш ли тялото, сърцето си, ума си и ще работиш ли за Мене?" Отговорът е бил следният: „Слушам, Господи; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята". Христовият Дух се вселява в Него.

Над Него е Божественият Дух. В Него е Христовият Дух. Той става Миров Учител. Годианата е 1912. Година свята и Христова. Мировият Учител управлява Битието и Небитието, управлява Бялата и Черната ложа.

На една от първите страници на „Завета на цветните лъчи на светли ната" са написани инициалите, които се четат така: „Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа Син Божий", 15 август, Търново, 1912 г. От другата страна са нарисувани символите на Божия Дух, Господния Дух и Христовия Дух през времето на Мойсея, на Давида и на Исус Христос. Това е Заветът на Мировия Учител! Накрая е дадена заповедта на Мировия Учител." (От книгата „Изгревът" на Бялото Братство", София, 1993 г., стр. 636.)

През лятото на 1912 г. Учителя пристига в Търново, за да свърши една важна Божествена работа, възложена Му от Небето. Елена Иларионова разказва:

С пристигането си Учителя се настани в братската къща на с. Арбанаси, където започна да пише материала за книгата „Завета на светлите лъчи“*.

Брат ми Христо беше получил мобилизационно за войник и започна да се приготвява. Учителя му каза: „Не се безпокой, сега няма да отидеш на фронта. Ще участваш във войната през 1913 г. Българите ще получат Енос-Мидия до Солун, но ако вървят по своя ум, ще минат през големи изпитания. Те трябва да приложат закона на Любовта и Правдата. Божият план е да се обединят балканските народи и славянството, иначе поотдело ще ги бият, докато се обединят.“

Има предвид книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“ (Бел. съст.)

Учителя беше в Търново. Пожелахме всички братя и сестри да отидем на Преображенския манастир. Денят беше тих и приятен. Минахме по Беляковското шосе през местността Картала. На полянката близо до манастира Костадин се отдели заедно с децата, за да мине по една пътека, която предполагаше, че води право в манастира. Учителя му каза, че не е на прав път и да не се отделя, а на мене каза: „Елена, ти върви с нас!“ Ние следвахме Учителя и стигнахме преди Костадина. Чакахме доста време — не пристигаха. Родителите на децата почнаха да се безпокоят, понеже калугерите от манастира казаха, че пътеките за манастира са доста опасни и от скалите може да се падне в пропастта. Всички от манастира излязохме да ги търсим, но на нашите викове никой не отговаряше. На едно място под скалите намерихме провизиите, които те носеха, но тях самите ги нямаше. Помислихме, че са паднали някъде. Тогава Учителя взе двама от братята, отдалечи се от нас, застана пред едни скали и каза: „Извикайте тука!“ На виковете никой не се обади, а в мрачината нищо не се виждаше. Един от калугерите — добър акробат — тръгна към посоченото от Учителя място. Намерил ги събрани накуп на такова място, гдето нямало изходен път. Да се върнат назад било невъзможно, да продължат — също. Нагоре скалите били прави и не можели да се качат. Костадин не разрешил никой да се движи и така решили накуп да прекарат нощта. Калугерът осветил с фенер мястото, спуснал се с въже при тях и един по един ги изкачил по въжето. В манастира пристигнаха с големи овации.

На сутринта дойдоха посетители на манастира с файтон. Сестра Недялкова искаше да се завърне при семейството си с този файтон. Учителя не й позволи, като каза, че ще й се случи нещастие. Файтона го заеха други хора. Щом излязоха от манастира, конете се устремиха към една малка пропаст, оградена с бодлива тел. Хората скочиха от файтона, конете паднаха, а единият доста се нарани на телта. Тогава Учителя каза: „Още като излязохме от Търново, ни преследваше един дух, който искаше кръв. Отгоре го ограничиха с тази на коня, иначе всички щяха да нападнат в пропаста.“

За събора през 1912 г. Елена Иларионова си спомня следното:

На събора в Търново Учителя показва пред няколко братя и сестри една картина, нарисувана в тефтерчето му, което той постоянно носеше със себе си. На нея бяха отбелязани събитията, които имаше да станат. На една страна — малък огън — войната през 13-та година, до него — по-голям огън — Европейската война, и още по-голям огън — расовата война. Отгоре — слънцето, което пръскаше лъчи над всичко това. То означаваше идването на Христа. Учителя каза: „Следете и ще се убедите, че всичко това ще се сбъдне.“ После прибави: „Ще стане силен трус. Цяла Франция ще потъне, част от Русия и Турция, част (не помня коя) от Германия.“

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

Във времето, когато не е в Търново, Учителя поддържа редовна връзка с Иларионови чрез писма:

Бургас, 23.I.1912 г.

Люб. Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Пътят, по който вървите сега, е добър. Този път носи в себе си всичките благословения за жаждащата душа. Търсете Истината и тя ще ви направи свободни. Търсете Божията Любов и тя ще ви научи как да слугувате на своите ближни и да изпълните волята на благия Отец. Търсете Мъдростта и тя ще ви просвети умовете, да разбирате Неговите наредби.

Всяка нова година носи по нещо добро в себе си. Така и тези горните букви имат особен смисъл в себе си, т.е. буквите в картата. Те са с добро значение. Моето желание за вас е всички да растете и да принесете плод добър и благоприятен на Господа.

Повикайте Тодора Амзел и и съобщете, че съм получил нейното писмо. Аз именно от тия страдания исках да я избавя по-рано и затова ѝ препоръчах да стане учителка, за да е далеч. Обаче тя, като не проумя моите думи, вдаде се на човешки умувания и аз оставих времето да и даде потребния урок, да се научи, че моите думи всякога носят благословения в себе си за ония, които ме слушат, защото са думи на Бога, думи на небето, думи на Христа, Когото тя търси. Аз съм готов всякога да прощавам там, гдето има истинско разкаяние. Моите отношения към хората са винаги едни и същи. Аз искам всички да живеят чист и свят живот, всички по възможност да живеят в мир. Ако тя не може да издържа на тия изпити, нека се поотдалечи от Търново временно, докато утихнат работите, за да може тя ясно да обсъжда като как да постъпи. Сега тя е разтревожена. Но нека се държи на поста си. Ако постоянствува в добрия път, всичко ще се превърне за нейно духовно добро. Човек без Бога, без Господа, без Христа не струва нищо. Той си е формено животно, формен звяр. Нека чете 36 Псалом и 5 глава от Галатяном.

Моят поздрав на всички ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 20.III.1912 г.
Люб. Костадине,

Надявам се да сте добре и да преминавате времето си весело в Русе със своята работа.* Можакте ли да я усвоите? Ако си идете по празниците в Търново, ще бъдете тъй добър да ми изпратите дрехите със зеленикавия цвят, които са окачени в стаята. Времето почна да му мяза на пролет. Ще ги изпратите тъй, щото гледайте да се не очупят много. Аз ще прекарам празниците тук.

Елена трябва добре да се подвизава в Търново. Тя е като войник на турската граница, гдето всякога може да става престрелка.

Ваш Верен: П.К.Дънов

София, 23.III.1912 г.

Получих писмото Ви.

МОЖЕТЕ.

Моят поздрав.

Аз ще тръгна скоро от София.

П.К.Дънов

Ч. В. Х.**

Да Възкръсне Господ в сърцето ви, да просветне в ума ви, да се прослави в живота ви!

Дънов

Телеграма

София, 6.VI.1912г.

Моят поздрав. Аз ще тръгна скоро от София.

След събора през 1912 г. Учителя продължава кореспонденция със сестра Елена Иларионова.

* По това време К. Иларионов е работел в Русе към фирма „Сингер“ (Бел. състав.) ** Ч.В.Х. — Честито Възкресение Христово (Бел. ред.)

София, 15.IX.1912г.

Любез. Г-жа Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Брат Ви Асен идва преди няколко деня. Той се чувства по-добре. Той се е заел да пази строг режим. Ако върви по тоя път, няма съмнение, че здравето му ще се подобри. Аз му намекнах, че е необходим дълбок вътрешен

мир. Душата се нуждае от Божествената светлина, тъй както и тялото. Човек с духа си трябва да обгръща всичко добро и да е в съгласие с ръководящите закони на живота. Като намеря удобен случай, ще ги посетя.

Аз завърших бележките. Материалът по цветовете е даден под печат. Когато се свърши всичко, ще имате по един екземпляр. Изпращам Ви поканата обратно. Изтеглете сумата и я внесете Във вашата спестовна книжка.

Бъдете радостни и весели, със свежа вяра и надежда. Влагата, ветровете, гръмовете, дъждовете, прахът в атмосферата да ви не плаши. Бог в природата е впрегнал всичко за добро, а така също и в човешкия живот. Всичко вкупом върви към добро. Само невежите и непросветените не виждат това. Техните умове са завзети с друго. В човешкото сърце могат да живеят и най-добрите животни, и най-злите. То зависи от уровня на неговото духовно развитие. Но в края на краищата всеки ще пожъне това, което е сял. Това е абсолютен закон. Всеки трябва да опита плодовете на своите дела. И право е. Стремете се към съвършенство според дадената ви светлина. Никога не изпускайте добрите случаи, които Бащинската ръка ви дава. Гледайте да сте в съгласие с това велико сърце, което всичко обгръща и стопля със своята вечна любов и Истина.

Поздравете нашия приятел П.Т. Нему му правят ремонт на колата, да видят дали чуе - може още да издържи. Да се държи весел и бодър. Всичко Бог твори за добро. Младост, старост, това са за човека. Сила и немощ са за него, за да опита две главни състояния на съзнанието. Като млад - хвърка, като стар - пълзи. Като силен - закая се, като слаб - моли се. Човек е една загадка за самия себе си. Той не познава още своята душа, своя Дух. Но ще познае.

Желая всички да имате безгранична Любов за Бога и любов към вашите ближни, както към себе си. Любовта изправя недъзите, Истината - кривите мисли.

Мир на всички ви, които работите с Господа и вечно Благословение.

П.К.Дънов

София, 18.XII.1912 г.

Люб. Г-жа Елена Иларионова,

Получих Вашето писмо. В сегашното положение на нещата вий учите една нова опитност. Важно е човек да разбира смисъла на своя живот и да живее съобразно според благата, които Господ е дал всекиму. Всяка душа трябва да бъде благодарна от настоящето. То съдържа в себе си толкова скрити блага, за които мнозина са слепи. Ако ни дадат в живота мъчности, да благодарим на Господа, че не са по-големи от тия. Ако ни дадат страдания, да благодарим, че са поносими. И когато всеки почне тъй да гледа и да живее, той ще много по-скоро да разбере живота, отколкото ако постоянно търси това, което не се намира в сегашните условия.

В живота трябва постоянно да се менят условията и програмите, тъй както в училището. Само тогава може някой да се домогне до нещо ново. Такива промени ежеминутно стават в човешкия живот. Който разбира Истината, на когото сърцето е пълно с Божествената Любов, на когото умът е напълно зает с Мъдростта, той се

възобновява и подмладява, и расте от сила в сила, а който не проумява, се тревоги, терзай се, самоизмъчва се и преди времето остарява и става дряхъл като сухо дърво. Казва се на едно място в Словото „да се възобновявате във вашия ум“. И моят съвет към вас е да се възобновявате постоянно. Да се възобновява сърцето ви, да се възобновява умът ви, да се възобновява тялото на душата ви и вий да сте храм на Неговия Дух. А това е най-мъчното за мнозината, защото те всичко знаят, но не и истината; те всичко разбират, но не и Божията Любов. И от това става ясно, че като е празен умът, той буренясва и човек става дребнав и кисел.

Предайте моя поздрав на всички приятели. Особено поздравете г-жа Амзел. Прочетете и онзи пасаж от писмото си, който се отнася до разбиранieto на живота. От това се нуждае. Аз щях да ѝ пиша, но отлагам за онова време, когато тя ще е готова да възприеме и приложи. Бог е чуден в своите пътища. Той не мяза на хората.

Ваш В. П.К.Дънов.

От Костадина получавате ли писма?

30. XII.1912 г.

Мир на Небето и радост на Земята.

Г.С.Ц.

Н.Ц.С.В.*

П.К.Дънов

*Н.Ц.С.В. — Небесното Царство със сила се взема. (Бел. Ред.)

ПРОТОКОЛИ

ОТ ГОДИШНАТА СРЕЩА

НА ВЕРИГАТА

1912 г. ВЕЛИКО ТЪРНОВО

**15 АВГУСТ, СРЯДА СВЕТА
БОГОРОДИЦА**

Тази среща и тази година стана в Търново. Поканите за срещането са отличаваха тази година с това, че бяха написани само с инициали и по форма еднакви за всички. Забележително беше и туй, че не се изпратиха по пощата, а бидоха натоварени неколцина от братята да ги разнесат; на малцина се изпратиха по пощата и то след като другите бяха вече разнесени. При откриване на срещата, 15 август, ден Св.Богородица, времето бе ясно, тихо и с приятно поносима топлина. Събранията ставаха в миналогодишните места — колибите на Ан. Бойнов и Бостанджиев. Колибата на първия служеше за събранията, а оная на последния за трапезария.

От поканените за срещата се явиха всички присъстващи миналата година и 27 други новопоканени, заедно с неколцина стари членове, които за една-две години не бяха се явили. Не се явиха само двама числящи се във Веригата: Серафим Шиваров от Варна и Ст. Чалгяджян от Пловдив.

И така, присъстващи на тазгодишната среща на Веригата бяха:

от София: Тодор Бъчваров, Димитър и Сусана Голови, Петко и Гина Гумнерови, Михалаки и Магдалина Георгиеви, Спас Димитров, Величко Гръблашев, Йордан и Елена Иванови, Мария Недялкова, Надежда Бъчварова, Матей Попов и Георги Давидов;

от Бургас: Пеню Киров, Тодор Стоименов, Деню и Минка Цаневи, Никола Янев, Кънчо и Величка Стойчеви, Илия Зурков, Нейчо и Йорданка Паскалеви, Иван и Мария Гаравалови;

от Търново: Константин и Елена Иларионови, Иван и Мария Дойнови, Анастас и Параскева Бойнови, Драган и Здравка Попови;

от Русе: Илия и Анка Стойчеви, Петър Тихчев, Никола и Величка Ватев, Иван Русев;

от Варна: Сотир Щерев и Сава Великов;

от Шумен: Цани Боздуганов;

от Айтос: Георги Куртев;

от Ямбол: Тодор Абаджиев и Ради Дюлгерев;

от Сливен: Димитър Добрев;

от Казанлък: д-р Хр. Дуков, Славка Дукова, Захари Желев, Никола Камбуров, Владимир Балтов и Хр. Тончев;

от Панагюрище: Боян Боев;

от Пловдив: Петко Епитропов, Мария Епитропова, Ненко Глъстее и Дечко Милев;

от Стара Загора: Панайот Ковачев;

от с. Кръвеник, Севлиево: Стефан Тошев;

от с. Беброво, Еленско: Симеон Драганов Велковски (поклонник).

Гореизброените шестдесет и двама души с поименно повикване влязохме в заседателния салон, гдето всякой зае мястото си по указание на г-н Дънов и то около отговарящата на числеността ни, във формата на паралелограм маса, покрита с бял ленен плат, върху който бе постлана морава лента. На източната страна на салона бяха окачени: отдясно ликът на Спасителя, под Който бе поставено знамето на Веригата (картина, поясняваща духовната и вечна еволюция). Над тия две картини имаше портокалена лента. Отляво бе поставен даденият миналата година Пентаграм, поясняващ петте велики добродетели, над който тожсе имаше портокалена лента. Между тия две — дясно и ляво — положения, в средата, току зад самия г-н Дънов, който заемаше първото място на масата, личаха синя и жълта лента — последната бе над първата.

Точно в десет и половина часа през деня, със ставане на крака и дигане на ръце, след „Добрата молитва“ и песента „Тебе поем“, г-н Дънов възгласи:

Аз ви поздравявам от Господа като добре дошли. Речта, която сега ще започна да ви давам, е чистото Слово Божие, предавано, говорено и опитвано от хиляди години. То са стихове от книгата Господня, така систематически изведени и наредени, щото при внимателно и благоговейно прочитане произвеждат всички краски Краска (рус.) — цвят, боя (Бел. Ред.) , необходимо нужни за духовното подигане и усъвършенствуване в пътя Господен. Аз ще прочета всичко, което Духът е стъкмил за вас и това, което тук прочета, ще се сформирова и отпечата в особена книжка, която ще ви се раздаде за упражнение. В тая книжка подробно и ясно ще се подредят не само стиховете, но още и краските с разните добродетели, които предизвикват и образуват трептенията на тия стихове.*

Тук г-н Дънов започна да чете стиховете, които възпроизвеждат лъчите на червената и портокалената краска и, след като изняхме всички „Воскресение Твое“ и „Великото славословие“, добави:

— Аз искам да образуваме силна вълна от седемте цвята, защото Христос е близо на физическото поле и Той присъствува тази година. И всички тези неща, тези стихове, са извадени по Неговото ръководство, затова винаги, когато ги

употребявате, Господ ще ви бъде на помощ. Всичките тия неща са Негови думи и когато вие започнете да работите с тях, вие ще имате сила, но първо трябва да се очистите от греха. Тази година ще вържем всичките духове, които спъват — това е желанието на Христа, защото ако ги не върже Христос, разногласие постоянно ще има. Ние сме станали смешни пред небето и затова трябва да се събудим.

Днес присъствуват много наши братя. Присъствува: г-жа Казакова, д-р Миркович, Йоан Рилски, Паисий; после имаме представители и от Англия, Франция, Русия, Германия, Испания, Индия, Япония, Китай и пр. и всички тия духове са с Христа, на Когото България дължи всичките благословения, на които сега се радва. И ако не стане нещо от онуй, което желаете, вашата опърничавост е причината на всичко туй.

Не сте само вие, които сте викани. Викани са и множество други и всички съвокупно образуват съвременния Ерусалим. Да, да, този Ерусалим, който сме ние, трябва да бъде пример на хората, на които със слово, дело и помишление да се даде образец на самоотричане и смелост. Бъдете смели! Тук, в този град, се бяха опълчили двамина, които не искаха да стане срещата ни, но Господ ги обърна. При тази наша среща присъствуват и Христос, и Мойсей, затова придържайте се о закона на любовта, защото, който не иска да прости на хората, тогава се повиква вече Мойсей и наставя кармичният закон. Исус Христос обаче употребява нашите грехове като тор, върху който работи и много усърдно работи, защото Той е Дух много енергичен и е един много голям работник: всички, които идат при Него, учи ги как да работят, като им преподава уроците, които постоянно учите. Тъй, чрез тия неща, които ще ви се дадат тая година, аз искам да опитате истината. Няма за какво да се боим. Ние трябва да помогнем на този народ. И тази година ще работим само за Веригата. Който няма здраве, ще му дадем здраве; комуто липсва мъдрост, ще му дадем мъдрост; а който няма пари, пари ще му дадем. Ще дадем даже и живот, който усеща нужда от него. Като е тъй, бъдете радостни и весели, защото Христос присъствува и Той е, Който разпръсна облаците, спря се и каза: „Ако Ме слушате, ще ви бъде простеното.“ Той никога не е присъствувал така, както що тази година присъствува, защото какви ли не мъчнотии ми се създаваха преди събора, когато особено се даваха стиховете от Господнята книга, които със своите вибрации образуват лъчите, потребни за всички. Духовете се опитаха да се докоснат дори до здравето ми — само една сестра, която е между нас сега, знае всички тия перипетии. Но Господ е, Който всичко преодоля. Па и всички вие знаете: Христос тази година е с нас. Той казва, че иде сега да тури ред и порядък. Свободни са всички навън да опитат кармичния закон, но за вас аз искам да бъдете и живеете под Христовия закон. Примерете се един друг и да не остане никаква омраза между вас. Простете си заради Господа, защото Христос е, Който действа и ще Го опитате.

Така върху света има да станат много и важни промени, но те няма да ви плашат; тия промени са основни неща и Христос иде да уравни нещата, да ги положи в правилен път и след всичко това работите ще си тръгнат и развият по своя нормален ред. А вие следвайте да бъдете добри бащи и добри майки, защото само тогава ще сте добри учители и добри свещеници, когато нова светлина ще изникне във вашето съзнание и с помощта на което ще видите, ще се уверите и дори попипате, че още по-чудни години ще настанат, отколкото са годините на настоящето. И то няма и 10 години да се минат, за да дочакаме това! Сега засега аз виждам и добре разбирам, че вас ви трябват главно три неща: живот, здраве и парички, но ако ги искате както подобава и ако постоянствувате да ги искате, те ще ви бъдат.

В 5 часа подир обед събранието се продължи. Г-н Дънов продължи прочита на стиховете за краските и след като свърши със стиховете, които възпроизвеждат зелената краска, добави:

— От зелената краска зависи успехът; в нея влиза и освежаването. От недоимъка на зелената краска се ражда сиромашия, а когато е в изобилие тази краска, развива се любостожанието*^{*}Любостожание (арх.) — стремеж към богатство, алчност (Бел. ред.) и скъперничеството. Затова, когато зелената краска стане чрезмерно голяма, трябва да прибягваме до червената, за да се реагира над нея. Чрезмерните желания в този свят образуват зелената краска. Отричане от себе си значи това, което на нас не е потребно и ние аслъ*^{**}Аслъ (тур.) — наистина, всъщност (Бел. ред.)не трябва да желаем това, което не ни трябва. Прочетените стихове, когато съчетаем : известни лъчи на слънцето, тогава се добива полза и вярно е, че щом се съединим с цветните лъчи, започваме да творим.

Земята тук е едно училище, в което трябва да се научим. Някой казва, че не може да обича и люби — това показва, че има недоимък на червената краска и затова такъв трябва да намери човек със зелената краска. Вие тук сте събрани в безсистемност, но Господ ви събира не по знание или по изобилие на вашите чувства, но има нещо друго, което отличава човека; следователно трябва да намерим един брат, комуто можем да дадем и да направим обмяна. Много пъти ни трябва да употребяваме зелената краска. Например, трябва ли ви пари, покажете зелената краска. Причината да търсим да обичаме е, че имаме излишък от червената краска. В зелената краска е органът на развитието, на растежа. Когато ние искаме да растем, тази краска трябва да я преминем във всичките ѝ степени.

И така, всичките спорове са в недостатъчността на краските, та който мрази, има недостатък от червената краска. Нека ние използваме светлината, защото всичко зависи от светлината, която е необходима за живота и през него ще прекараме всичките краски и тогава ще се обединят седемте духа и човек ще се върне към първоначалния източник. Затова и Исус Христос слезе да научи човека.

Сега, вие трябва да употребите тия уроци — Христос иска по един много прост начин да употребите тия краски. Да кажем пак, че някой от вас мрази: той ще прочете тая краска, тия стихове, които ще му доставят любов. Само че трябва да знаем как да употребяваме тия стихове и краски, защото много пъти употребяваме смирението, например, но не сме имали закон да се ръководим. И сега Христос иска по този прост начин да ни научи да съчетаваме нещата и да се ползуваме. По светлината изобщо слизат всичките добри духове, Божествените духове, и то слизат сутрин, а вечер по същия път отиват при Бога. По всичките ваши желания и мисли вечер се привършват сметките и в небето знаят дали имате да вземате или да давате. Така трябва ние да разбираме Христовото учение: че Христос духа и това духане се преобърнало на светлина, а пък светлината — на живот.

Тъмночервената краска рисува активността. В духовния живот винаги трябва да посаждаме и ако всеки ден посаждаме по нещо, тогава ще получаваме. Всякой ден да използваме случаите, защото много пъти Божествените черти се реализират и Христос дохожда да ни посочи тоя прост начин на приложение за наше улеснение. Той дойде в света да донесе новата светлина, да озари умовете на хората, които все Нему дължат за всевъзможната просвета и култура.

Числото седем е навсякъде преобладаващо и винаги е Божествено. Библията е една книга, повидимо като че ли разхвърляна, но ние нямаме друга книга като нея, защото в нея имаме всичките цветове, за които ще има да стане дума в книжката, която ще се отпечата. Тя даже ще съдържа и три други колъра*.* Колъор (фр.) — цвят (Бел. ред.)

Някой човек казва, например: „Не мога да обичам“, но като му дадем червената краска, ще видим, че неговото състояние веднага се изменя. От това се обяснява и обстоятелството, че като четем тая книга, тя задоволява по един чуден начин копнежите, които имаме. Например, в книгата на Йов, 11 глава, 17 стих, се казва: „И твоят век ще бъде по-светъл от пладнє. И тъмнина ако си, пак ще станеш като зора.“ Тия векове, които се подразбират в тоя стих, са епохи, които се делят на периоди — златен, сребърен, меден и железен. Железният век е най-далечният. Но сега иде пак една епоха, в която ще настане златен век, в който ще заживеем. И светът, аслъ, винаги очаква, че ще дойде нещо. Сега, ние все се хвалим, но това именно наше желание да преобърнем желязото на злато, което по емблемата си е препоръчително, тъй като желязото е, което съответствува на грубия живот, а среброто съответствува на това, което човек е използвал.

Всички тия истини като разберем, между нас ще се възстанови една хармония, защото не е тайна, че има хора с лъчи, които ние отбъгваме, защото са ни непоносими; също както съвременните хора бягат от Христа, защото Той ги осветлява, та им се откриват петната. А ние няма защо да се боим от Христа, защото Той е наш приятел.

На нас се вижда всичко разхвърляно, грубо и безсмислено, затова трябва да започнем от видимото към невидимото. И често пъти някои разправят за астралното тяло. Такива аз питам: разбират ли тяхното физическо тяло и ако него достатъчно не разбират, какво ще знаят за астралното? Например, тялото на Йоан Рилски има известен обем, но можем ли определим обема на невидимото негово тяло? Ние имаме всичките неща във физическото тяло и не бива да искаме да се освободим от физическото си тяло, а духовното тяло, което сега се сформира, трябва да се ползува от това, което му се дава. Физическото тяло е свързано с всичката материя и то е ключът — чрез него ние сме в съприкосновение с физическия свят; чрез тялото ние влизаме във видимата природа, за да се ползуваме от нея. Никой не бива да се сважда със своето тяло, па каквото и да е то. Така някой казва: „Глупав съм“, но дайте на такъв жълтата краска и ще видите, че ще стане по-добър. Значи, на такъв липсва краската, която му е необходима.

И тъй, с тия стихове, които се дават, ще можем да работим върху нашето сърце. Например, що е страх? То е излишък на портокалената краска. Ние често плачем за някой, че е умрял; но ако се изпитаме по-основно, ще видим, че ние сме плакали не че нашият ближен е отишъл, но защото съществуването на преминалия ни е доставяло удоволствие и удоволствието е, за което плачем.

Та този прост начин ще употребяваме сега — написаните стихове от Библията са лъчите на светлината и нея ние ще използваме. И ще започнем от ума към тялото си; то е Христовият закон и Духът ще ви каже и открие по-дълбоките работи в живота, които работи не се казват и ще се дадат непосредствено чрез Духа. Защото основните работи в Библията са скрити в природата, в нашата душа, която е едно Божествено съкровище. И повтарям: животът е сам по себе си прост и лесно можем да го придобием. Всички да отворим прозореца на нашата душа, та да може да влезе светлината и я озари. Тъкмо тия работи са, които Христос иска да урегулира и тази именно схема, която ви се дава, ще ви направи свободни.

Някои от вас са богати с червената краска, но пък някои от вас са такива, че им липсват някои краски. Червената краска е емблема на любовта, която има известни вибрации. Върху любовта се градят всичките краски, защото от една страна тя действа положително, а от друга страна влиянията ѝ са негативни. Щом Христос е с нас, не бива да ни е страх и ако не стане Той основен тон, други неща ще Го заместят. Всичките наши действия много често трябва да се нагласяват по основния тон на червената краска — любовта. Да, любовта е краска и който не я е видял, не знае и не може да знае що е любов.

Вяра. Що е вяра? Тя е пътеводител на тези, които грешат, но когато се примирим с Бога, ние ходим с виждане и тогава ще познаем розовата краска, в която Христос живее. Не бива да хвърляме вината за нашите отражения върху Господа, защото често пъти става това, а сетне се молим: „Господи, помогни ни, ние сме грешници..." — Да, грешници, които не могат да се ползват от дадени добродетели. Па и да иска не може, защото грешният човек е глупав човек, а умният човек не греши, защото знае последствията; затова именно е и умен. Христос е, Който чака, за да ни покаже принципите, които обхващат живота и които принципи са от твърде съществено естество. Така нам е потребно най-вече да намерим основния тон, в който всичките духове живеят и тогава няма да има никакво разделение. Нужна е жертва от наша страна — трябва да положим сърцата си, телата си, ума си. Сърцето, умът и тялото — това са богатства, дадени от Бога, та затова Господ трябва да дойде, да огради нашата земя, та достойно да можем да работим. А напротив, когато нямаме тия богатства, усещаме пустота и униние.

Прочее, сега се дава това, та всички, които искате да работите, да приложите тия правила. Исус Христос е, Който иска да ги приложите. И това е първият урок, който ви се дава и този, който приема да го изпълни, ще му го дадем. Само че такъв нека внимава, защото в случай, че не изпълнява, този урок ще има точно обратна сила — ще послужи за проклетие. Аз при раздаване на стиховете, образуващи лъчите, които ви са потребни, ще посоча на всекиго поотделно какво трябва да чете, според нуждата, която се носи за него. Христос ви дава много прост метод и вие непременно ще трябва да го приложите, защото е метод прост. Йогите, напр., са които имат много сложен метод, но този, който се дава вам, е много прост. Метод като Христовия нигде няма да намерите, защото последната врата е Христос. А неприятностите, които ни се случват, нека не ни смущават, а да се радваме за тях. Господ е между нас, Той ни слуша, радва ни се и ни обича.

Тази наредба не съм я аз дал, а я дава Господ за вас и затуй вие трябва да мислите за Неговата любов, която да виждате във всяко едно лице. Господ ви изпитва и вие слушайте гласа Му. Ние сме се събрали в тия няколко деня, за да се ползуваме и като се пръснем по домовете си, да работим и да обичаме всичките. Всички разногласия помежду вас, тайни и явни, да ги изгладите защото ако страда Господ, страдат още Неговите последователи, свещеници и проповедници, за които носи голям товар и гледа те да дойдат в познание на истината. Ако страдаме в живота си, то е защото много пъти си причиняваме ненужни рани. Затова тази година трябва да се махнат и пречистят всичките раздори и тогава Господ ще ви благослови всички.

- След като изпяхме „Грешна душо“, към 8 часа вечерта се разотидохме за до утре, 10 часа сутринта.

А към 9 часа вечерта днес заваля дъжд, който през всичката нощ подкачаеше и спираше, като осъмнахме на 16 август с облачно и тоже дъждовно време.

16 АВГУСТ, ЧЕТВЪРТЪК

Днес заседанието се започна в 10 часа сутринта. Времето намръщено и дъждовито. В заседателната стая влязохме наредени по датата на повикването. След молба с „Добрата молитва“ и изпяване „Тебе поем“ г-н Дънов продължи да чете стиховете за зелената краска и каза: „Тези са те основните краски, с които върви прогресът и цивилизацията на земята.“ По нататък г-н Дънов каза:

— За синята краска хората още не са готови, а само когато са в нещастие, тогава гледат. Синята краска е на Духа и истината. Само синята краска е, която може да ни даде понятие за хубавото и тия, които притежават тая краска, обичат хубавото. Само чрез синята краска вие ще можете да изпълните стиха: „Което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е доброхвално — това размишлявайте!“ Има неща положителни в тоя свят и затова вие трябва да ги гледате, защото под думата „реален“ аз считам нещо изменчиво, а нещо което се изменява, то не е реално. Реалността е зад изменчивостта и затова не може да се каже, че реалността е сянка. Сянката е нещо временно. Ние сме носители на желанията на природата. Щом ние ѝ противодействуваме, ние получаваме също противодействия и злото винаги произвежда лоши отпечатьци. Не може да имаш лоши чувства и да очакваш да станеш красив. За да станеш красив, трябва да имаш най-благородни чувства и разположения. Тук, например, четем: „Очите ти ще видят Царя на красотата.“ Защо ние страдаме в тоя свят? Защото се уповаваме на хора, които са като нас изменчиви. А като се уповаваме на Господа, Господ ще даде заповед на своите слуги, които ще изпълнят волята Му. Който е маловерен, прочее, нека предизвика синята краска в себе си и тогава ще се махне маловерието.

По нататък имаме виолетовата краска. С нея се извърши спасението на човечеството. Силата произтича от виолетовата краска. Към виолетовата краска принадлежи благостта и без тази краска човек не може да бъде благ. Смирението тоже може да се причисли към виолетовата краска. Почитта също. *(Чете съответствуващите стихове за краските.)*

Аметистовата краска — тя е Духът на благодатта и има по-високи вибрации от виолетовата и е тоже краска на смирението. *(Чете подходящите стихове.)* Винаги, когато Господ иска да очисти човек, прекарва го през страдания, за да го приготви и тия страдания ние не можем да избегнем. Радостта е плод на аметистовата краска. Светостта също принадлежи на същата краска. И когато тази краска преодолее в нас, ще примири петте ни чувства, които сега са в явно противоречие. *(Чете)* „Египет в мистическо отношение представлява физическият свят, Асирия представлява умственият човек, а Израил — чисто духовният човек. Нека ви обадя, че с тия последните краски много мъчно може да се работи, та затова вие ще започнете с петте краски, защото виждате, ние имаме пет пръста, а за да можем да работим с последните краски, трябва да имаме по-високо организиране. Духът винаги гледа да

използува по-ниския живот, за да го предаде на по-високи вибрации. Всякой се чуди, как може да храни една майка едно дете, но то живее с това тяло и не се освобождава, докато не се формира друго. В духовно отношение и мъжете раждат, както и жените, и затова и двамата зачеват и то зачеват много благородно. И един човек в духовно отношение щом не е заченат с нищо, той се чувства нещастен. Тия тайни от хиляди години са ги знаели, но при все това съвременното общество само в механическо отношение е много напреднало, но в духовно е останало много назад. Обаче всяка една култура ще се измени и сегашната култура приготвява бъдещето за една по-следваща такава. Затова не трябва да мислим, че тоя свят е лош; напротив, по отношение на Бога всичко е добро, а по отношение на нас, които се стремим да се усъвършенствуваме, има лошо и добро. Но ние не бива да правим компромис със злото и доброто, а следва да бъдем или на страната на доброто или на страната на злото. По отношение на Бога тия два принципа — зло и добро — ще се примирят, но като как ще стане това, не зная. Това е велика тайна, за която никой нищо не знае. Като дойде Християнството, ние трябва да го изучаваме като една велика наука, а не като догма, защото догмата е буква, която спича и спира напредъка. Формите и догмите трябва да се изменят съгласно нашата възраст, също както се изменят гащите на малките деца според тяхното растене. Да искаме, значи, от Господа Дух, според нашата възраст: гащите ако са тесни, спъват, та затова явява се нужда да се разширят. Същият закон е, който действа в природата. Трябва да сме умни и да не водим с никого спор: нека сме много толерантни и да изслушваме всекиго, а тези, които не искат да възприемат, нека останат — те ще дойдат до там, гдето е определено. За да се подигне светът, необходимо е да се разбере Христовото учение в Неговото практическо приложение и ако ние успеем да образуваме една духовна струя, да знаете, че ще свършим една много добра работа. Например, човек в скръб викне към Бога и Той му изпрати помощ. Същото нещо е и с народите. Няма нужда да се разтваряме и да ни знае светът. Каква нужда от туй да даваме на хората да се бъркат в живота ни? Ами че то ще е същото като да си разкриеш стомаха, вените, мозъка и пр. — неща не само безполезни, но и вредни. Има следователно неща, които трябва да се пазят скрити, защото естеството им не търпи противното.

В Цариград един християнин отишъл да се моли за парични средства и му се внушило да се отправи до тамошните мисионери, от които поискал две хиляди лева, защото Господ го изпратил. Но мисионерите отговорили, че ако Наистина Господ го е изпратил при тях, Той щеше да им даде тая сума, но щом я нямат, значи че той сам е отишъл при тях. Мисионерите са прави, защото ако те имаха пари и ги не дадяха, щяха да са отговорни. От неизпълнението на този закон се раждат много нещастия. Много често ние по нрав мязаме на онези десет души английски матроси, които са се изпонапили и не излезли. Ние често пъти искаме Господ да ни благослови, викаме към Господа и повидимо като че ли усърдно викаме, но понеже едновременно с нашия вика се привързваме и о света, то благословението не настъпва.

Да, трябва ни знания, а тия знания лесно не дохождат. Учените хора, гледам, са все нервни, защото искат да разкрият всичките истини в природата. Но аз ще ви кажа: Не очаквайте от никой писател и автор да ви открие истината. Такъв може да ви даде само намеци, но истината открива само Господ. И от чисто Негово становище у вас трябва да се пръкне, роди и развие съзнанието в неговите три степени: будно съзнание, подсъзнанието, което е едно съкровище на съзнанието и свръхсъзнанието, което се ражда сега. Един ден нашето съзнание и подсъзнание ще се слоят със свръхсъзнанието и тогава ще станем едно; тялото, сърцето, умът ще се

сляят с Христа; ще се слеем с Бога и ще образуваме хармония в Него. Само по този начин ние можем да примирим нещата в света.

Правиш добро някому — не тръби. Ефектът на твоето добротворство ще настъпи по естествен начин и когато го никак не очакваш, ще ти бъде. Гледай с живота си да не причиниш никому вреда. Пример, един млад американец се влюбил в една мома, която упътил в разблуден живот, от който тя изтощила своето здраве, щото най-сетне умряла. Момъкът станал свещеник, оженил се и тая именно мома, която той развратил, се преражда в негов син, който тоже сега се развратява и много скъпо коствувало на бащата. Да, ние винаги ще платим за вредата и щетата, която другиму причиняваме.

И после: когато някой човек ни е неприятел, ние трябва да го обичаме, защото неприятелството на този човек към нас, па и всички вообщо неприятности в живота, ние си ги заслужаваме. Така, когато „Титаник“ потъваше, четохме, че всички в него са се молили, но защо като са се молили, пак потъваха? Защото заслужаваха, ще кажа аз. А че това е тъй, свидетелствува от факта, че всички почти пътници при потъването пяли духовно-религиозни химни и песни — обстоятелство, което показва, че духът у тях съзнава заслугата им да потънат. Виждаме, че в онзи момент се е родило и заработило съзнанието. Злото и страданието не са от Бога и който казва, че злото е от Бога, греши. И когато сполети някого някое нещастие и роптае, тоже греши. Ние, които вървим в истината, не трябва да роптаем, когато дойде нещастие; също както Исус Христос казва: „Благодарим Ти, Господи, че си се утаил от мъдрите и си се открил на младенците и глупавите.“ И действително, мъдростта на света прилича на мехур, който щом надует, унищожава се.

Когато хората започнат да ви хвалят, съветвам ви: молете се на Господа да ви избави от изкушение. Прочутият американски проповедник Муди, който неотдавна се помина, винаги е казвал, че дяволска работа е похвалата, която му иде от хората след някоя блестяща реч и проповед. „Дяволът е, който хвали!“ — казвал г-н Муди и никога не приемал да го хвалят. Но пък когато се е смирявал, той се е равнявал на всичките висоти на небето. Христос е казал на своите ученици да не търсят слава от човеци, а от Бога; а па знаем, че Христос е дошъл да ни каже истинския смисъл на живота — как именно трябва да живеем и затова ние трябва да приложим в живота Христовото учение по един нагледен начин.

Още много работи бих могъл да ви кажа, но Соломон казва, че от много говорене няма полза.

Изняхме „Достойно ест“ и „С нами Бог“ и ни се съобщи, че събранието ще продължи довечера в шест часа.

ЗАБЕЛЕЖКА: На обед, към един часа, когато всички обядвахме под нарочно стъкления дворен покрив, заваля дъжд, изнаставахме всички, оттеглихме се на сушина под сайвантите на Бостанджиевата къща, пеейки почти всички хвалебни църковни песни.

Подир обед в 6 часа подкачихме събранието с „Добрата молитва“ и с песните „Тебе поем“ и „Да изправится молитва моя“.

Господин Дънов, след като покани всички ни да изкажем по един стих от Писанието и прочете стиха: „Винаги се радвайте, за всичко благодарете“, продължи:

— Искам да зная тази вечер кой е най-важният въпрос, който ви занимава. *След като някои от присъстващите отговориха по нещо, г-н Дънов добави:*

Защо е този стремеж у хората, че във всичките демократически управления при все, че цар не искат, а пък гледаме, че цар си турят? — *И продължи:* — За да можем да изпълняваме волята Божия на земята, трябва да разберем основния принцип. Предназначението на човека е да познае кои именно мисли и желания са съществени и кои могат да се реализират, защото аз зная много християни, които проповядват Христа, но като влязат в живота, започват да твърдят, че Христовото учение е неприложимо. Обаче законът е един и този закон има милиони приложения, та затова не можете намери двама човеци на едно мнение и с едно и също разбиране. Основният принцип е много прост, но неговото приложение е много трудно. Например, как можеш да докараш двама души в едно съгласие? Мъчна работа е, вярно, защото омразата и безверието са мисли негативни и понеже съвременните хора работят с отрицателни мисли, затова и в това отношение нямаме всякога сполучливи резултати. Христовото учение не е само стремеж към Бога, а е важно и неговото приложение. Защо подигаме ръце, когато се молим? Вдигането на нашите ръце към Бога означава съединение, приемане сила. Дясната ръка означава Божествената мъдрост, а лявата — Божествената любов. Значи при вдигане на ръцете ние се съединяваме с Неговата мъдрост и с Неговата любов.

Сега, за да се разкрият много работи в природата, трябва да няма съмнение, а за да няма съмнение, трябва да има светлина. И не че не може да ви се дадат доказателства, но работата е, че и ако ви се дадат, няма да ви ползват. Ние трябва да подкачим с дома и то не от децата си, а от бащата и майката, които са дясната и лявата ръка: дясната — бащата, лявата — майката. Като възпитате тях, вие сте възпитали всичкия дом, защото забелязъл съм, че щом сме с един човек, той мисли едно нещо, а щом се отдалечи, мисли съвсем друго нещо. Защо? Защото тоя човек няма характер, няма стабилизирано убеждение. Такива хора искат да им докажем съществуването на Бога. И вие всички имате смътно понятие за Бога, защото някои мислите, че се намира в камъните, други — в дърветата; но това не е вярно, защото Той като Дух не присъствува там и философски има противоречие в това отношение. Ние трябва да разберем и възприемем в нашето съзнание, че Бог съществува като един принцип, Който ние не можем да критикуваме и ако Го критикуваме, ние се спъваме. С неразбирането на този принцип ние някога, и неволно даже, приемаме лоши възгледи и затуй сме лишени от тия понятия, които би следвало да възприемеме.

Господ е, Който всяка сутрин ви събужда и Той е първият, Който се явява на всекиго в света. Ами че какво ще е впечатлението, което още направи едно дете, ако каже на баща си: „Тате, докажи ми, че ти съществува.“ И това сравнение може да заслужават само децата, но като метод е несъвместим, защото хората много философствуват, а щом като дойдат в зор, пак се обръщат към Бога и викат: „Господи, Господи!“ Значи в зор те знаят накъде е Господ, при все че по-рано не знаят това. Зорът предизвиква устрем на съзнанието към Господа, Който в последния случай изпраща своите лъчи на живота. Философски право е, че Бог е Бог неизменяем. Не бива да се заблуждаваме с чисълта, че Бог е далече — това не е вярно, защото Той е толкова близо, щото само да посочи с ръцете си, ще може да ни

хване. Затова необходимо е за нас да се молим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, да оставим Бог да ни юхожда на помощ, за да ни упъти в истинския път. Ако така се държим, можем да разчитаме, че ще сме свързани с небето и следователно — полезни за България. И когато се молим: „Да бъде волята Божия!“, ние казваме, че тя трябва да бъде не само за България, но и за всички да бъде полезна, даже и лично за теб, който така се молиш. Ние като въглен трябва да се запалим.

Аз мога да ви говоря на два езика — на някои с прост език, и на други с научен, защото на нас ни трябва една гимнастика за ума, та затова трябва да се направи машината така, щото да се ползуваме. Трябва да се изпитаме готови ли сме да възприемем истината. Така около Исус Христос имаше 12 души ученици, но някои не възприемаха мисълта, че ако не ядат плътта Му и не пият кръвта Му, не могат да Го последват. От разбирането, прочее, много зависи — от нашето разбиране зависи всякой въпрос. Това именно разбиране у нас ще бъде една подкваса и затова трябва много да сме внимателни. Защото често правим погрешки и спъваме Царството Божие без да знаем, като възприемаме възгледи, които ни само вредят.

Християнството е дълбока мистична школа и в нея ако бяхте чисти, както аз разбирам, би ви се дало доказателства. Те са наистина потребни в живота, също както са потребни за дърветата плодове, но има винаги условия и причини. Господ никога не е отговарял на никоя моя молитва, докато не изпълня всички условия. От това излиза, че Бог е възвишено и чисто същество и всяка наша скверна мисъл Го прави да се отдалечава. Затова се казва: „Докога ще ги търпя?..“ — Това са то мрачните мисли, които правят човек да размишлява само за себе си; и като излезете в света, вие опитвате същото. Как ще докажете на света, че вие сте чисти? Светът няма да ви разбере и затуй необходимо е да влезем в съгласие с духовния живот, с невидимите същества, които са винаги върху нас и ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите тяхното присъствие и как именно действуват. Когато например искате да направите известна пакост, тия същества са, които направляват отношението и регулират цветовете, като оттеглят отрицателния и го заместват с положителен цвят. Всяко наше състояние ние трябва да направим положително. Съмнението, например, трябва да отхвърлим, защото в него действува отрицателен лъч. Затова твърде уместно е едно наше старание да можем да узнаваме коя именно мисъл е отрицателна. А за да познаваме коя именно мисъл е отрицателна и коя положителна, нужен е опит.

Вие искате доказателства и аз ще ви ги дам, но няма да сторя това дотогава, докато не можете да унищожите една лоша мисъл у себе си. За мен не са важни доказателствата — аз не искам доказателства да прославям себе си. Не искам да ме правите център; не искам да ставам проводник на вашите, ако щете, даже добри мисли. Не искам да изпъква във вашия ум някой си г-н Дънов, а онова, което желая, е вие да познаете Господа, защото аз имам и вземам участие във всичките Му работи. И ако не вярвате в мене, вярвайте в Неговото Слово. Човек, който иска доказателства, трябва да повярва в Христос и ще прави чудеса по-големи, отколкото е Той правил. Всички се стремете към добри мисли и само тогава се бих помолил за вас и бих ви дал доказателства, които искате. Аз искам да изпъкне във вас Христос и Той да се възцари във вас. Тогава ще изчезне антагонизмът между вас и самага мене; защото сега както е положението, аз се стремя в една посока, а вие в друга, а докато не сме аз и вие в една посока, никога не можем да се разберем и вие никога не можете прие доказателствата, които искате. А като разберем всичко това, всичко ще се управи, защото в същност какво виждаме? Като започне да страда някой, думаме:

„Ха така, хак му е", а пък като дойде ние да го опитаме, виждаме, че не така, както сме желали на хората. Така си отива и върви светът. Но аз ви желая на всички да отивате и вървите в пътя, който аз ви препоръчвам, защото само тогава ще може да се ползвате от упражненията, които ще ви се дадат посредством четивото на даваните стихове от книгата Господня за лъчите и краските.

В нашето общество са три закона, които ни свързват: първият закон е: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, ум, воля, душа." Вторият е: „Да възлюбиш ближния си като себе си", а третият — „Да бъдеш съвършен, както Отец Наш е съвършен!". Тия са трите закона, на които почива всичко и нас тук нищо друго не ни свързва, освен този закон.

Във всичките ваши работи вие трябва да действувате в тази посока, защото иначе няма да сполучите. Всякой един страх и съмнение трябва да изчезне, а те ще изчезнат, когато разберем тази именно безгранична любов. Някога аз казвам на Бога, че аз ще понеса всичко и Божествената любов аслъ го изисква да понасям всичко, защото тази любов има това свойство, щото да преобръща злото в добро. Следователно, когато кажем: „Господи, заради Тебе съм готов", да знаете, че тогава Господ именно твори. Аз съм проверил този закон и зная, че той действа в нас и около нас и ако ние не сме в съгласие, никакво обещание не може да се изпълни. Божествената любов не търпи съмнение. Аз разбирам вашите нужди и ви извинявам всички, защото всякога се поставям във вашето положение, та затуй и ви се и не сърдя. А пък ако искате да знаете, вашите съмнения ми принасят и полза, защото те са тор, аз се ползвам от тази тор. И когато някои приятели ми изневерят, и това изневеряване пресметна за полза и кажа: „Господи, прости им." Ето на, тая е силата, в която аз се държа.

Аз зная много добре, че човек е стипчив и кисел плод, а туй, което е добро в човека, то е слънцето и Божествената любов, която работи върху нашата душа. И докато действа Бог, всичко върви на добро; докато напротив, всичко отива в противоположен смисъл, когато Бог не действа. Ако се съедините по Бога, товарът ви ще се улегчи и вие ще се радвате в делата си, също както се радва един човек, който има къща и други благословения. Например, виждате един човек, че се отдалечава от света, но пак живее за себе си, а ние не живеем за себе си, а живеем за себе си плюс за света. Господ казва, че люби света толкова, щото даде Сина Своего Еднороднаго, а като знаем тази именно любов, тогава ще се ползуваме и като принесем тази любов на тези гладни хора, ще се ползват и те, и други. И ние имаме у себе си образ и подобие Божие и затова като е така, пророците и всичките постници винаги са виждали Бога. Всичките мистици се стремят да се обединят и псалмопевецът казва, че когато види Лицето Му — Лицето Божие — това го прави да изпада във възхищение. Всичките мисли са мисли Божии. И ако разберем тези думи добре, тогава Господ ще дойде и ще направи жилище у нас, също както Христос казва на своите ученици.

Всичко това е потребно, защото политическото благо на една държава зависи от духовното подигане на тази държава. Съдбата на България, за която толкова искате да знаете, зависи от тази добродетел. Нас сега ако ни питат, ще кажем, че и този народ си има своите рани и ако такова е нашето понятие, то, преди да искаме нашето право, прилично е да изучим нашите задължения спрямо Бога, а тук именно е най-същественото.

Сега, едно дружество търгува и някоя година може да има дивиденди, а някога може да има и загуби и без да щем изпъква въпросът: защо работите на един народ някога вървят по-добре, а някога по-лошо? Защото някогаш кармата му като назряла, поставя го в невъзможност да твори добро, даже и да желае и иска. Защото нали знаем, че човек не се е явил само един път на земята. Па и вие не сте дошли за пръв път на земята, само че някои от вас са по-напреднали, а някои са останали назад. Самият ваш стремеж, че вие искате да бъдете религиозни, показва, че Духът у вас усеща, че ида, че настъпва нещо важно. Та вие сте между този народ, за да работите за неговото подигане и спрямо българския народ ние трябва да бъдем изправни в сметките, защото същевременно и той ни прави една услуга, за която ние сме длъжни да му бъдем благодарни. Ами че преди всичко този народ ни помага да можем да порастем духовно, защото ако отидем в друг народ, ще ни познаят каква стока сме, няма да ни допуснат, понеже ще намерят, че в минало време сме били двоумни, двулични и ще ни настанят на подобаващото място.

Този път, по който вървим, ни изпитва — изпитват ни в него. И някои от вас са изгубили в подвига, та трябва им още 10 години, за да постигнат това, което бяха спечелили. Но при все това, ако се изпълнява волята Божия, всичко ще ни се даде, защото небето е богато и разполага. Ако страдаме, боледуваме, то е защото сме опърничави, а то нужно е, напротив, да имаме всичкото смирение с дълбокото съзнание пред Бога, а не пред хората, защото Бог е мощен и може да прави всичко. Докато главата е на тялото, то е здраво, живо, а като се откъсне тя, тялото пада. Така е и с нас: когато сме с Бога, ние се правилно развиваме и духовете идват, за да ни услужват. Само че тия духове понякога идват инкогнито в нас и като не ги познаваме, това не ги спира да извършат работата си и да си отидат. Тези са те духовете, които разпореждат със съдбините на живота, подигат когото подигат, а унищожават когото унищожават.

Ние сега се стремим към това общество на духове и затова бъдете всички чисти; защото това е то тържествуващата Църква, която воюва и за която Христос споменава на Петра, че може да поиска 12 легиона ангели. Затова, ако вие работите и живеете, ще имате тяхното съдействие, а като тъй, интересът на вашето подигане изисква вие да дойдете чрез Христа в съприкосновение с тия същества.

И искам да бъдете във вашите схващания свободни. Нещата не са толкова трудни, колкото ние си ги правим трудни. „Трудно“ и „лесно“ е нещо относително. В това отношение ние трябва да бъдем като старовременните пророци, които не са ходили само с вяра, а са ходили с виждане. И ако ние вървим като тях, ще казваме: „Аз познавам Господа, защото Го виждам.“ Значи, ние можем да имаме едно по-реално съприкосновение. Да. Вярното е, че Христос в едно такова събрание като нашето може да се появи и вие да Го видите, само че това сега още не може да стане. Вие постоянно думате: „Искаме да видим“, но ако искате да видите, трябва да се нагласите също както се нагласява един инструмент, та като дойде, да засвири със същите тонове и вибрации. С други думи, Неговите трептения трябва да изтърпят вашите и обратно. Например, сега, ей сега на, Христос е между вас и за мен това е факт. По скоро бих се усъмнил в моето физическо съществуване, отколкото че Той ей сега присъствува тук. При все това, ето вие не можете да го видите, та да бъдете всички Негови ученици. Той ще бъде с вас и ще ви помага през годината. Това, което желаете, аз ще съдействувам да ви се даде. Всички следвайте Божествения път, изпълнявайте волята Божия и всички ваши желания и стремежи ще се осъществят.

Това е моето желание, защото зная аз, че ако една душа не осъществи своите идеали и желания, тя не може да се радва.

След като изпяхме „С нами Бог“, каза ни се от г-н Дънов, че събранията ще продължат утре в 10 часа сутринта и че след вечеря днес, в 9 часа, ще се съберем в салона всички членове, без повиканите тази година.

След вечерята в 9 часа, събрахме се всички стари членове без тазгодишните и г-н Дънов каза:

— Между вас има тук неща, които трябва да се изгладят. Ние сме дали много жертви, та волята Божия не е за в бъдеще да даваме още подобни жертви. Когато се дават потребни жертви — добре, но непотребни жертви не бива да се дават. Вие трябва да решите едно или друго. За в бъдеще, които искат да следват Господа, да решат и Го следват и да бъдат уверени, че ще имат всичките доказателства. Ние сме в едно предградие; истината не се бои, но съществува известна дисхармония, която става причина щото Черната ложа да упражнява лошо влияние. Ако сега не изправите всичко, невидимият свят ще се намеси и ще изправи сам работата. Вие трябва да напуснете човешките мъдрувания. Искате да имате всички благословения, нали? Тогава слушайте ме и отнесете се с мен тъй, както аз се отнасям с вас. Но у вас има такъв монархизъм, щото мога да стана като едно товарно магаре. Ами че вие искате свобода; тогава дайте и мене свобода. Приятелството изисква и вие да бъдете спрямо мене, както и аз спрямо вас. И ако съществува между нас дисхармония, то каквото от две години насам се хвърли срещу мен, всички щяхте да отидете в астралния свят (мир). С един замах аз бих всичко извършил, но с това ще спънете и мене, и вас си.

Най-после, ако има някое съмнение у вас, кажете ми. Моята работа е ясна. Понеже има нови приятели сега и в бъдеще ще има още да дойдат, не искам да ме спъват. Затова решете в себе си какво ще правите — това ми е заповядано да ви го кажа. Вие имате работа с едно Братство, което не е човешка работа. Ще искам от вас обещание и ако го изпълните, ще влезете във вътрешната Верига, а тогава няма и да има никаква сръдня. Когато влезете в съприкосновение напълно с Братството, в което сте включени, тогава ще вървят работите добре. Но ако вие не ме слушате, уверени бъдете, че след три години ще си замина; а бих могъл да остана за още повече години, само ако дадете условия. И нека ви кажа, че тази работа е сериозна, не се шегувам. Между вас има раздори и поради това аз не съм могъл да помогна там, гдето трябваше да помогна, а това е, за което аз най-вече съжалявам. Ако аз знаех, че ще ми направите тази спънка, никога нямаше да се свързвам с вас, а щях да свърша работата си и да си отида, но сега вече не мога, защото съм свързан с вашата карма.

Вие сега гледате на работите мрачно, като през огледало, но отпосле ще виждате ясно. Както и да гледате и чувствувате, само знайте, че ако това дело се спъне, спъва се българският народ, спъват и себе си и тези няколко поколения. Всички вие трябва да знаете и изпълнявате правилото, че не бива да говорите за неща, които не знаете и които с очите си не сте видели и проверили. Защото това, което нас ще подигне, то е истината и самата истина — никакви догадки, предположения и слухове не бива да ни влияят. Прочее, понеже тази година аз искам да работя само заради вас, а заради себе си не искам да работя, то искам да изгладя всичките недоразумения, които съществуват между вас един други и между вас и мене. А вие имате голяма нужда за помощ и само аз познавам каква голяма нужда

имате за помощ. У вас има колебания, които тоже трябва да престанат непременно. Знаете ли значението на трите знамена, които тази година са поставени в двора на трапезарията и които всички гледате? Те значат или война със земята и мир с небето, или друг път няма. Аз ви дадох Пентаграма миналата година и вследствие на него в някои домове какви не работи станаха. Някои даже употребиха против мене Пентаграма. Но като се премахнат недоразуменията, всички тия работи ще се разяснят; напротив, не изравнят ли се тия недоразумения, ще се явят на сцената разни Хаджи Ганчовци и прочее и ще се спъва работата повече. Защото не бива да изпускаме от предвид, че в духовния живот и в пътя, който вървим, има кражби. Та нужни са операции, само че когато ние ги правим, е престъпление, а когато Бог ги прави, то е порядъчното и ползотворното. Да, трябва да се пазите и ако искате да ме опитвате, спрямо мене ходете с разкрити карти. Защото аз най-после искам да зная: с приятели или с неприятели имам работа, с мен или против мен сте?

А за мене пак ще ви кажа и повторя, че аз искам да ви дам пример как да любите Господа — това е всичката моя задача и ако сполуча, добре, ако не сполуча, пак добре. Един човек може да бъде велик и без да го знае някой. Вие имате деца, домове, искате да ги възпитавате и аз искам да ви покажа как трябва да постигнете тия работи. Този народ се нуждае от хора и ако вие спъвате за повече работата, Господ ще си намери други хора, но не е хубаво нито за вас, нито за народа да спъваме един вървеж. Затова, подигнете се като хора разумни и благородни. Желанието ми е да изчезне дисхармонията във вас, която причинява редица пакости. Така по причина на ланските недоразумения и свади, почина зетят на г-н П. Тихчев, замина детето на г-н Н. Ватев и се ослепи детето на г-н П. Дойнов. Виждате, значи, печалните резултати и това още повече нека усили у вас желанието да се изглади неприятността между вас, защото това е, което спъва и мене. И ако вие следвате да ме спъвате, до 1914 год. аз ще си разреша сам работите. Вие сте поканени да работите и ако вървите подир мене, добре. И понеже съм свързан с вас, искам да ме не спъвате. Защото, освен делото и задачата, за която седя, какво друго може да ме спира? Някакво имение и стожание* *Стожание, стяжение (арх.) — богатство (Бел. ред.)

ли? Културата на съвременния живот ли? Аз не искам да образувам котерия** ** Котерия (фр.) — кръг от лица с обща користна цел (Бел. ред.)около себе си, която да се кара с този и онзи, с други хора. Никаква задна цел не искам да имате и нямате право да се нахвърляте с причина и без причина върху никой човек, който иска да работи. Вие, може би, без да щете, ме излагате като един пехливанин и при състезанието все да стоите отстрана, да гледате и ръкопляскате. Обаче помнете, че положителната подкваса дава положителен резултат, докато отрицателната — отрицателен резултат. Аз съм, който правя само веднъж опит с един човек; втория път правят опити другите. А за всички последствия мене ме държи небето отговорен.

Сега, аз ви считам за приятели, съобщавам ви това: спъвате ме. При все това аз ще река на себе си: „Хак ти е, да не си отишъл. Но щом си се ангажирал, носи си последствията.“ Ако искате да работите за Господа, без любов и себеотрицание не може. Христос ми казва: „Ида да помогна на този народ, да загладя всичките недоразумения и да разбия всичките препятстващи духове.“ Аз и Христос едно сме. И с нищо друго не можете да ме подмамите, освен с вашата любов. Вашите мисли ме измъчват, те са едно страдание за мен. Моето положение е като на малко дете, което ходи по тръните. Аз ще направя наследници само тия, които се държат с мене. Заради Бог искам да направите този велик подвиг — помирението, защото длъжен съм ви, казвам ви го, и искам да ви се отплатя.

Тук се споменаха имената на тия, които са скарани и пр. Подир известни обяснения настана помирение и г-н Дънов продължи:

— Да, Христос ме срещна в Арбанаси и ми говори върху всички тия спънки. Христос е сега в България — присъствува и в този час тук. Щом настъпи сега между вас помирение, аз ще ви кажа и политическото положение. От тази година напоследок Мохамед вече ще се учи от Христа. Той ще му предава уроци. Въпросът с Турция е вече свършен. От невидимия свят правят усилия да освободят България от една война с Турция, та затова се впрегна Италия, защото този каиш щеше да го тегли България. Македония трябва вече да се освободи. Братството в невидимия свят съдействува в България. Зная какво ще стане в Македония, всичко точно ми е известно, но не ми е позволено да го казвам. Само това знайте, че каквото има да стане, ще бъде. Нека ние бъдем добре, защото всичките други течения зависят от нас. За вътрешната Верига обаче не говорете нищо. Работниците в България са определени и аз искам да се ползват. Тази година изключително ще работим за вътрешното укрепване на Веригата. В Арбанаси ще направим нещо от рода на колонии и приюти.

Каза се, че от утре ще започнат нашите бдения в тайната стаичка, и то от 7 часа напоследок, цялата нощ.

След като прочетохме „Отче наш“, разотидохме се към полунощ.

17 АВГУСТ, ПЕТЪК

Събранието днес се продължи в десет и половина часа сутринта. Господин Дънов каза:

— Ще ви прикажа нещо за молитвата. Има няколко установления, при които молитвата може да стане. Когато някой се обърне към Бога, за да му се помогне, трябва да махне всичките цветове и да настане мрак, защото само тогава може да се обърне към Бога. Когато вече се обърнем към Бога, обстановката вече трябва да се измени, а именно, трябва да дойде светлина и да благодарим на Бога. Ние тук не се събираме да се молим Богу, а да Го славословим, защото предполага се, че сме се примирили вече с Него.

Всяка една краска съдържа в себе си една велика тема и затова аз искам да разберете духа на нещата. Душата и сърцето са един цвят, умът е атмосфера на сърцето и затова Господ казва: „Дай Ми сърцето си“. И всичките влияния в ума ни трябва да се отстранят, та благостите Господни да могат се обърнат от да ги разложи, защото известно време у нас се образува воня, но тя изчезва, щом времето настане. За да бъдем щастливи, трябва да сме съзнателни и благодарни, защото всичко върви по известни закони, та няма да има никакво противоречие. Христос е пред нас и между нас, та искам да си отворите сърцата пред Него. Възложете душата си на Господа и Той ще ви даде, както никой друг не може да ви даде. В продължение на всяка една година ние трябва да употребим Името Божие като сила и Той ще ни бъде страж.

Сега ще започна пак с четенето на стиховете, които са достояние на съществата извън физическата сфера. (*Господин Дънов продължи четенето на стиховете за лъчите и поясни:*) Розовата, портокалената, жълтата, синята и виолетовата, също и аметистовата, диамантовата. На физическото поле небето представлява свръхсъзнанието, земята — съзнанието, а морето — подсъзнанието. Когато влезете в съгласие с всички тия стихове, у вас ще се образува нова сила и през тая година с тия прости стихове ще почнете да ги прилагате; което, разбира се, можете, защото има стихове за краските, за които някои от приятелите не са готови.

Подир изпиването на „Благословен Си, Христе, Боже Наш“ г-н Дънов продължи:

— Законите в духовния свят се различават от ония, които съществуват на земята, и то в голям размер. Можем да кажем, че редът на небето е съвсем противоположен от реда на земята. В небето силните и умните слугуват на слабите, а на земята слабите и безумните слугуват. Ние, които сме тръгнали в този Божествен път, трябва да се научим да се смиряваме, защото иначе може и да присъствуваме на такива събрания по 7 дни, [но] няма да се благословим, докато само един ден може да присъствуваме и да се благословим. Не бива да завиждаш, защото ако завиждаш, показва, че твоето сърце е нечисто и неспокойно. И в това събрание не се викате по човешки, а се викате от Господа. От чисто християнско гледище, богатството, славата, учението показват къде е Господ, дали е вътре или вънка. Когато е вътре, вървят работите добре, а вънка ли е, повидимому не отиваме добре. Обаче, дали е Той вътре или вънка, трябва да сме благодарни. Ако някой от вас страда, да знае, че Господ работи и трябва да има търпение, защото къщата един ден ще се построи и добре мебелира, а ние ще видим, че нашите разсъждения са били само умувания.

Това, което правим сега тук, в това събрание, Господ се доволствува от нас, защото това е просто забавление. Като приемем това така, ще растем от сила в сила. Ние трябва да се почитаме и уважаваме, защото това само ако струваме, ще бъде знак, че сме хора подигнати. Не бива всички да бъдем в главата или пък, ако щете, опашката, защото там, гдето именно сте поставени, е най-доброто и най-порядъчното. Ако, например, една опашка не можем за света да клатим, то ако главата ни се повери, как ще я употребим? Малките работи който наруши, най-малък ще бъде в Царството Божие, затова у нас трябва да се усили желанието да се стремим да изпълняваме най-малките заповеди. Например, срещнеш човек унил, кажеш му добри приказки; да знаеш, че си извършил едно добро дело. Винаги се молете. Добро дело е и туй: когато дойде любовта, знанието, вярата, вие ги давайте и на другите — „даром сте приели, даром давайте“. Защото, иначе, ако тези добродетели у вас постоянно задържате, няма да получите благословения.

Така от всички тези от вас, които могат и които Духът е определил, аз искам да работят по този начин. Никой на никого да не препраща лоши мисли и тогава ще се оправят работите на всички ви, защото добрата мисъл, когато я изпращаш някому, прашаш я на себе си и помагаш на себе си. Когато някой иска да се обърне към Бога по отношение на неговите сделки, той за това трябва да се обърне сам; а ако иска съдействие, трябва да има молитва от двама или трима. Затова, ако искаме да извършим нещо, ние сами не можем да се молим, а трябва да са най-малко двама или трима: двама — това са двата полюса — положителен и отрицателен, а третият е направлението, в което трябва да се движат тия сили. Ако са трима, образува се триъгълник и молбата се счита за принесена. Та за да се

постигне някоя цел, необходими са трима да се молят. А причината, поради която ние не успяваме, е, че ние искаме сами да работим, затова и сами се молим.

По причина на нашето грехопадение ние сме се отдалечили от Бога и то показва едно състояние, което причинява страдание; следователно, законът към нас действа чрез страдание, след което обезателно настъпва и радост. И радостта има голяма сила, защото ако тя даде всичките си вибрации, може и да ви стопи, та вместо нея — радостта, ще почувствувате скръб. Когато, обаче, сме готови, усещаме една радост. В съвременния живот Господ всяка заран слиза от небето и с Него идват множество възвишени духове, които всички ни пригласяват* * Пригласявам (рус.) — поканвам (Бел. ред.) към работа в живота и ние усещаме радост и утеха. Когато, напротив, отдалечи ли се Господ, усещаме униние и всевъзможни неразположения. У нас, както виждате, постоянно става ден и нощ. Скръбта — това е нощта, а радостта се образува от противното на нея.

Всички вие сега сте още ученици, а когато станете зидари, Господ ще ви тури на някоя по-сериозна работа, за каквата сега-засега още не сте готови. Затова нека започнем със смирение. Някои от вас са готови за твърда храна, но някои от вас се нуждаят от хранене с мляко; и затова, когато видите, че някой от вас гложди твърд кокал, недейте му завижда.

През тази година ще се отправим мислено към всички приятели, за да се подигнат. Около нас има много работа и колкото сме събрани ако работим, едва половината от тази работа ще се свърши. Но Господ ще си намери работниците и затова ние няма да се боим. В сърцето си трябва да имаме мир.

Тази година дяволът е впрегнат: турил съм му юзди, рита и хапе, затова към задните му крака и устата му не се приближавайте; а ако има нещо да му говорите, не говорете нему, а говорете на този, който е върху него. От дявола се учете на ум, защото той е постоянен и ако го изпъдим от едната си врата, той влиза през другата. Много е прилежен и постоянен, не се обезсърчава никога — този е урокът, който можем да научим от него. Никога не кълнете духовете, а винаги казвайте: „Господи, този дух, който ме изкушава, впрегни го на работа или ми помогни аз да се отдалеча от него.“ Да не забравяме, че много пъти ние сами си влизаме при дявола и думаме Господ да ни изведе от него и избави, като че ли Той ни е изпратил при него. Ами че хубаво, излезте си вие, ще кажа аз. Защо сами отивате при него? Да турим ред в неговия дом ли? Това не можем стори. Някога ние приемаме дявола, а понякога той ни примамва. Да [не] хвърляме вината винаги на дявола, защото понякога ние сами го търсим. Желанието ми е добре да разберете тия думи и тяхното значение, та да се ползвате.

Сега се заемете да приложите тия прости неща, които след закриване на събора ще ви се дадат, защото пътят за Царството Божие в България сега трябва да се поправи — тоя път не е правен и ние сме пратени да минем, за да го направим. Тоя път е забутан, та затова трябва да минем през него, за да се оправи и стане добър. Това е алегория, която ви говоря, а на научен език значи „да се подобрят условията на земята.“ Но, както и да е, да не се боим, защото други са, които воюват за нас.

Аз зная, че от много работи се интересувате, но не бива да бързате. Аз ще избира много лесния метод, или най-лесния метод за следване Господа по избраните места от книгата Господня и този метод е най-малко опасен, защото има светии и угодници в места, гдето изуване на общата е потребно, за да влезем там. Да, има и друго. Има места, гдето ангелите даже си изуват общата, а ние, човешките синове, гледаме на тия места без благоговение, и то защото сме човеци. Искате знание, богатство, слава и чест; искате ги, защото сте човеци и ето, те ще дойдат, но ще

дойдат по особен път и при особени обстоятелства. От всичката наша опитност ние трябва да черпим уроци.

На въпрос от Симеон Драганов г-н Дънов отговори:

- Страданията, това са пране, което се допуска за изчистване на душата.

В шест и половина часа подир обед събранието се продължи. След прочитането на „Хвалата“ и „Добрата молитва“ и след като изпяхме „Тебе поем“, „Свят, свят, свят Господ Савоот“ и „Ангел вопияше“} г-н Дънов изказа следното слово:

— Когато се роди едно дете, кой е първият импулс, който се появява в него? То търси майка си, за да се нахрани. Значи, между майката и детето има известни отношения. Същият закон е и когато един човек се новороди — когато се роди в него новото съзнание, той прави същото. Когато детето излезе из утробата, то плаче, защото като е дошло в света, който реагира на него, то със своя плач иска да каже, че съжالياва, че е оставило другия свят и е дошло тук. Така сме и ние. Когато влезем в новия живот, той започне да реагира върху нас, защото започваме да изучаваме кои неща са добре разположени към нас и кои не са. Защото в света има два стремежа: единият нагоре, а другият надолу.

Най-първото нещо е ние да придобием храната, защото без нея не можем да съществуваме. Между физическия свят и духовния, които си мязат и са еднакви по устройство и уредба, няма разлика, защото и двата свята са направени от твърда материя, която е чиста, кристална и в нея не става изменение. А измененията, които съществуват, те са четирите стъпки, четирите други свята, в които ние прогресираме, и в тия четири полета материята постоянно се мени. Всяка душа трябва да премине през тия четири полета, които ние имаме в квадрат, защото виждаме, че човек има два крака и две ръце и от това излиза, че две от тия полета са положителни и две отрицателни. Физическият свят е най-стариият и в него се намират всичките богатства. И духове, които са от тоя свят, не могат да стоят в небето, а често дохождат в материалния свят да работят и след като работят милиони години, връщат се пак в небето. Следователно, необходимо е за нашето развитие да дохождаме на физическото поле, за да работим.

Чисто духовният живот е атмосфера на духовния свят. И когато един човек се намира в дървото на живота, трябва да знае в коя част е — в клоните или в корените; защото ако е в корените, има една служба, а ако е в клоните, има друга служба. Така хората, които се намират в корените на живота, ако не изпълнят своята служба, то тези, които са в клоните, може да пострадат. Ето защо всякой човек трябва да работи за Бога тук на земята и тогава ще бъдем в хармония с тези, които са в небето. Нашите желания и мисли, които се подигат у нас, от Горе ще ги оползотворят, защото Господ работи с тях. Каквито са мислите и желанията, такива ще бъдат и духовете, които Господ ще прати на работа с нас и около нас. Па ако искаме подигане, изменение на нашите мисли и желания се налага, защото само тогава ще дойдат съответстващите духове; иначе, ще вкусяме опитността на миналото.

Значи, старият човек трябва да се обърне на нов. Старият човек у нас е от милиони [години] и е много консервативен, та като не може да схване това, което иска Господ, явява се борба между него и новия човек и в тази именно борба виждаме така наречените добро и зло. И тогава, значи, злото е един преходен период, в който нашите лоши мисли се преобръщат в активно състояние. И вие ще видите, че човек, щом съгреша, изгубва мира си и потъва; а когато у човека се роди някоя добра мисъл, тогава той се подига и подига, докато доде до една сфера, на която рамките са безразлични.

И така, доброто е израз на Божествената хармония и затова не бива да ни се зловиди, когато Господ изменя реда си. Вие трябва да знаете, че човек не е още добил образа и подобие на Божие и сегашното състояние на нашите тела — стомаха, ръцете, краката и прочее, ако ги сравним с Божествения ум, то ние ще мязаме по отношение на сегашното наше развитие като червеят спрямо човека. Ние сме още едно малко главоче* — жаба, която едва ли може да се смята, че напълно е възприела образа на жабата — и ние едва ли още сме придобили образа на Бога. Затова е то, гдето грешим. А пък стремежът, в който Господ ни зове, е да покажем на своите деца пътя към осъществяването на Божествената правда, посоката към осъществяването на Божествения път. И Христос казва, че тоя път е прав, но по отношение на човешката еволюция тоя път е счупен и образува един спирал, в който линията на стремежа на човека често пъти се счупва и тогава ние казваме, че тоя човек е съгрешил. Но след нея друга пък счупена линия се подига, само че при подигането ти правиш усилия и се уморяваш. Тази е причината, че хората и да грешат в света, често пъти са спокойни, защото дохожда време, когато ще започнат да работят. При всяко едно слизание надолу вие благодарете на Бога, защото след като слезете до дъното, вие пак ще се възкачите, докато достигнете онази Божествена планина, гдето ще се слее с Господа. Само че дотогава трябва да чакате, защото много и много пъти трябва да се слиза и възлиза. И трябва да знаете, че за да може човек да иде при Господа, първо трябва да иде в ада — най-долното място. Само тогава ще се извърши най-голяма работа в живота.

След като изпяхме „Господи мил, с нами буди“, г-н Дънов продължи:

— Тази беседа, която ви давам, не можете я приложи в живота си, но аз ви я давам, за да нямате страх в сърцето си и да се избавите от този кошмар на вечния живот. Адът е една Божествена пещ, велика работилница, от гдето хората като се върнат, поумняват и вече са много чисти. Който влезе веднъж в ада, излиза много чист. Разбира се, че всички няма да отидете в ада, а ще отидат само тия, които се не покоряват на Бога и не изпълняват заповедите Му. Адът е мястото на най-силната работа и всичките изкуства са там измислени. Например, тия скорострелни оръдия, съставът на разните барути, запалителни и взривни вещества най-напред са измислени там и после са дошли тук на земята. Но каквото и да е, както и да е, всичко си има смисъл в живота и от нищо не се плашете. Господ е дал свобода на хората, но ги държи отговорни. Когато искате да вършите нещо, премерете силите си и ако можете удачно да вършите нещо, да не се лените, а веднага да пристъпите и изпълните длъжността си, защото иначе попадате под отговорност.

Разказва се, че във Франция имало заповед във войската за изпълнение на известно разпореждане, но някои офицери не искали да го изпълнят под предлог, че не можели да сторят това, при все че противното било правото. Обаче, след като им ударили по няколко плесници, тогава пристъпили и разбили неприятелския стан, за

което се касаело в разпореждането. В ада трябва работници и като нямат достатъчно такива, дохождат тук на земята да вземат и ги завеждат в ада, за да работят; а като отидат там, небето действително ги заставя да работят. Затова именно от известни прегрешения ние мъчно можем да се освободим. Като тъй, щом разберете този закон, не се ловете надничари на ада, а станете надничари на небето. Лесно се влиза в ада, а мъчно се излиза, защото голяма и много голяма е дълбочината и се изискват хиляди и хиляди години, докато се освободите. Вие не се плашете от лошите духове — и те са същества, искат да живеят. Често пъти и те са базиргяни* Базиргян (тур.) — търговец, търгаш (Бел. Ред.) и искат да живеят както хората от тоя свят. Често пъти човек е много мързеливо същество и това го заставя да лъже и краде. Само тези, които не работят, само те измислят подобни работи. Пътят, по който сега вървим, е път твърде естествен, та затова не бива да се оплакваме от никаква работа. Човешкият живот е ограничен; човек ще достигне до известен размер и тогава ще спре; затова колкото и да искате да работите, като изработите това, което е определено, ще спрете. Защото в живота има прилив и отлив и по нея причина, когато дойдат дни на несгоди, неприятности и нещастия, именно тогава е, когато трябва да се подигнем.

Нашата работа през тази година е да се използват благоприятните условия, които ще се дадат за работа. Тази година ще работите само лично върху себе си, за своето индивидуално развитие и за Веригата. И на всичко онуй, което е във вас най-благородно и възвишено, дайте храна и подтик. Но като дадете простор на всичко туй, гледайте и внимавайте винаги да избягвате закона на стълкновението — не давайте място на никакво съмнение, не допускайте такова. Колемание може да има; то често пъти е в реда на нещата, но съмнението ако допуснете, то вече, да ви кажа, е черв**. Не бива да влизат във вашия ум мисли, например, като „Дали следвам Господа?“ и прочее, защото аз знам, че вие всички ще излезете от това блато, в което се намирате. Имате хиляди ръце на ваши братя, които се простират из невидимия свят, за да ви помогнат. После, не давайте съблазън на другите. Бъдете искрени, не лъжете себе си, не лъжете и другите, защото лъжата е една маска. Бъдете честни и откровени спрямо вашите близни. Докато стои лъжата у вас, тя е, която ще ви спъва. Ние трябва да бъдем свършено искрени и чисти. Не искам да кажа, че ние трябва да разправяме на всички хора какво ще вършим, а искам да кажа, че спрямо света ние трябва да сме затворени, също както зимно време затварят цветята в цветарника, който има стъкла, които запазват положените в него цветя. Така на всяка добра мисъл дайте място в сърцето си, а на всяка лоша не давайте място и я отхвърлете от себе си. На всякой добър човек давайте място при себе си, а на лошия пожелайте да се поправи. Който иска да дойде между нас, нека си изуе обущата и нека се приближи — не се отстранявайте, защото ще ви хванат, та ще платите и капитала, и лихвите. Ами че вие имате работа с духове, които ви любят и на които се дължи цялата сегашна обстановка в природата, около нас и в нас. Затова като се казва да любим своите близни, значи че тези именно са нашите близни, които са наши стари братя. И тъй, ние трябва да имаме най-добрите стремежи и желания, а като правите грешки, това е, което ще ви се прощава, но когато вече правите съзнателни грехове, те са, които мъчно се прощават. Никакви, прочее, съзнателни грехове не правете и те дълбоко да изчезнат от вас. Това е желанието на Христа, Който иска да ви помогне през тази година и ако Го слушате, Той ще ви изведе, защото няма човешка душа, на която да не е помогнал. Той помага на други, ще помогне и на вас, и затова вървете

подир Него и ще осъществи вашите желания. Само че, вие спрямо Него да бъдете верни, да бъдете изключително под Неговото ръководство, та през годината може да ви се дадат някои внушения, от които ще се ползвате. Ако започна да ви давам аз тия внушения и да ви упътвам, тогава ще спъна и себе си, и вас; а като оставям тази работа на Духа, тогава ще пестим и време, и енергия, а освен туй, повече се и ползуваме, когато Духът действа. Аз ще ви дам общо упътване. Не се страхувайте! Сдъвчете храната и оставете на стомаха да върши своята работа. По същия начин сдъвквайте и Божественото учение, когато влезе у вас — сдъвквайте го и за по-нататък оставете да се разнесе по цялата душа. Имайте здрави духовни зъби и здрави стомаси.

Внимавайте в това, защото ни предстои да изправим погрешките на миналото. Тъй като вие всички заедно, с мнозина други още, сте спъвали този народ, та затуй сте изпратени в него да се поправите. Тия ви грешки на миналото вие ще можете да узнаете, но само ако ви пренесе човек в астралния свят. Вие сега имате всички добри желания да изправите миналото и мисля, че 500-те години са ви дали добра опитност, та вече нямате нужда от опитност. Но тия са дълги работи, в които ако влезем, ще се намерим в много широка област и затова не бива да се засягат. Вие знаете ли, че в минало време сте били всички свещеници и като не сте изпълнили своята длъжност, сега идете да я изпълните. А пък другите са ваши деца. Сегашните свещеници, които работят между българския народ, те са тоже ваши ученици. Понеже не сте изпълнили своята длъжност, Господ ви не дава да сте свещеници, а сте турени настрана, за да видите как и какво работят свещениците. Преди шест хиляди години вие сте били в Египет, гдето сте учили Египетската мъдрост; пратили са ви в този народ, за да го подигнете, но понеже не сте изпълнили своята длъжност, изпортили сте я, затова ви сформирова в тази Верига, за да изправите своите погрешки. Вие сте се провинили и в непослушание. Някои работи сте изпълнили много добре, но някои не сте и затова сега сте турени в положение да ги изпълните. Вие не сте били по-напред в този народ, а сте били в Египет, ходили сте с евреите през пустинята, ходили сте в Ханаан, преминали сте в Гърция, Рим, а след това озовавате се между славяните. Разбира се, пак ще кажа: много от вашите длъжности сте изпълнили, а много не. Най-после Братството ви изпраща между този народ, за да го подигнете. Всички вие почти, след като свършите работата си между славянството, ще отидете в Америка, обаче всичко това ще бъде подир хиляди години, когато настане седмата раса.

Най-напред дойде Христос да помогне на тия ангели, които се оплетоха тук. И те са тия, които са се отказали да помогнат на човечеството и тези са именно ангелите, които за тая им вина са изгонени. А тези, които се съгласиха да помогнат на човечеството, те пък се оплетоха в човешката раса. И така, излиза, че Христос дойде тук да помага на тези паднали ангели, които дойдоха тук да помагат на човечеството, а се оплетоха; но Той не дойде да помага на тия ангели, които се отказаха да помагат на човечеството, защото тези последните се изхвърлиха съвършено и те са именно дяволите. Но всичко това аз ви казвам така, мимоходом; тия работи не са важни за вашето развитие.

В България атмосферата е много тежка. Българският народ се е свързал с материални работи и за да го подигнем, трябва да го развържем от материята. Виждате сами, че българинът иска да има и кокошки, и свине, и кози, и овце, и говеда, а разказват, че за един германец е достатъчно само един кон. После, едного германеца ще видиш

доволен от 50 декара земя, докато българинът е незадоволен от много повече. И тази е причината, гдето в България няма мистицизъм, липсват ясновидци и слухари. При все туй, не гледайте, че ние сме едно малко меншество** Меншество (рус.) — малцинство (Бел. ред.), защото достатъчно е много малко квасец, за да подкваси голямо количество мляко. Тази работа не е в множеството, а в качеството на нещата. Ние искаме да се възстанови изгубеното съзнание и щом се възстанови то, ще дойде и миналото знание и доброто ще изпъкне. И интересно е, че тези, които в миналото са ви спънали, искат да ви спънат наново и затова знайте, че всичките лоши мисли, лоши желания и съмнения идат от тия духове, които искат да ви спънат на нова сметка. Но дръжете се! Вие не сте прости, нито от долни произхождения в минало. Дерзайте! Имайте и съхранявайте онова истинско знание и разбиране, че Христос, Който ви е водил в миналото, ръководи ви и сега. Ние, след като подигнем хората, трябва да ги научим как да живеят. А всякой от вас ще си влезе в мястото, гдето е определено да работи. Но за да разбирате всичко добре, трябва да умрете — в смисъл към греха, а да възкръснете към правдата и любовта.

В осем и половина часа вечерта се подкачи бдение — трима по трима, до 12 часа през нощта и се продължи на следващия ден от 7 до 9 часа сутринта. Докато траеше бдението, времето беше отлично, без вятър и без облаци, ясно.

• 18 АВГУСТ, СЪБОТА

Събранието днес подкачи е 11 часа сутринта, защото подкаченото от снощи бдение се продължи. Господин Дънов каза:

— Аз ще ви дам отделни наставления кой ден на коя краска съответствува, та да знаете в кой ден до каква краска да прибъгвате, за да се упражнявате, защото всеки един ден съответствува на известна краска.

Тази година няма да постите, но в замяна на туй в петъчен ден няма никога да ядете готвено, а ще поминете с по малко сух хляб и маслинки. Само сутрин, на обед и вечер може да ядете чай с маслинки и то по един или по три чая. Знаете ли защо няма да постите? Защото Господ е с вас и понеже Той ще ви ръководи, не е нужен пост.

После, ще ви се каже реда на градовете, по който трябва да става молението. Четиридесет и пет петъка ще употребим за членовете на Веригата; в седемте петъка, които ще бъдат в края, ще се употребят за тези членове от Веригата, които имат най-голяма нужда за помощ, та да им дадем всичкото наше съдействие. То и да протекат благословенията, произтичащи от нашата помощ, ще видим какво ще се прави, стига да има излишък.

Тук нека отбележа, че пак можем и при помагане на другите да си служим с краските. Така, когато искаме да помогнем, например, някому, който страда в материално отношение, ще употребим всички стихове, които са за зелената краска, и тогава тези същества, които разполагат с тази краска, ще помагат. А когато искате да помагате някому за здравето му, което се е разклатило, ще цитирате стиховете, образуващи портокалената краска. Когато пък има недоразумения във Веригата по отношение на някои спорове, ще употребим жълтата краска, като цитираме всички стихове, които се отнасят до мъдростта, която може да изглади догматически или

други спорове. Засяга ли се, обаче, някой религиозен въпрос, ще употребим всички стихове за синята краска, които се отнасят до истината и тогава Духът на истината ще хвърли светлина върху умовете, та да не спорят.

Забележете едно нещо: Пентаграмът няма вече да давам, защото приятелите, които го взеха, си навлякоха нещастие и то благодарение на тяхната неподготовка. Който иска да се кара, нека върне Пентаграма назад, защото когато вие не изпълнявате Волята Божия, което е и записано в него, заемате негативно положение, тъй като добродетелта и правдата са само на земята, а в небето няма никакви спорове. Следователно, ако вие тия два принципа ги внасяте в небето, внасяте ни повече, ни по-малко една анархия, защото там само добродетел и правда царуват. Щом изливате вашите чувства, менят се и вашите намерения. Вие ще имате работа на земята само с добродетелта и правдата, т.е. портокалената и зелената краска, последната от които е душата.

Най-хубавите и естествени краски са в дъгата, затова вие наблюдавайте последната, защото там ще намерите петте основни краски. Можете да си набавите даже и призми, та колчем денят е хубав, можете върху бяло ниво да прекарвате дъгата, която по такъв начин ще наблюдавате, изучавате и запомняте, и така ще усвоите и петте основни краски. И преди да започнете вашите упражнения, питайте се имате ли някакво неразположение и ако имате, употребявайте розовата краска и четете съответстващите стихове. Най-първо трябва да се възстанови вашият мир, защото само тогава ще можете да действувате.

Затова ние ще направим първия опит и то с най-безопасния метод, а при това и много евтин метод, защото има и други, по-скъпи методи, които като се направят веднъж, няма вече да искате да се повторят. Този метод е метод Христов и като такъв резултатите му ще бъдат прекрасни, при все че повидимо са много прости. И щом с това образуваме хармония помежду си, ще се свържем с Братството, което, нека го кажа, ви е помагало и много ви е помагало. Но вие след св. Кирил и Методий сте пратени били да просвещавате този народ, обаче, като по-рано — както ви вече и казах — сте били в Египет, от гдето сте усвоили тамошната мъдрост, пренесли сте последната между този народ, смесили сте я с неговите разбирания, пориви и влечения и ето — станало е нещо като миш-маш. Вашето състояние е състоянието на блудния син, описано в Писанието, но при все това Христос ви вика именно в сегашното ваше състояние и иска да възстанови миналото ви. И вие няма да се чудите, че прави това, понеже имате задължение чрез вашия подпис, който се съхранява много грижливо от Бялото Братство. Ето защо вие трябва сега да започнете от основа.

Аз имам връзки с вас; не искам да ви разправам какви, но ще кажа, че и аз имам своето задължение, което ще видите само когато се върнем назад. Най-подир, вярвайте в това, което ви казвам: съдете по моя живот и ако намерите в мен нещо съмнително, факт, стойте настрана. Нищо няма мое. Всичко това, което гледате, е на Братството, а други доказателства не мога да ви дам, защото не му е времето. Само когато вие се подигнете, тия въпроси ще ви се уяснят и доказателствата сами по себе си ще настъпят. Аз действам сега пред Братството, за да се реставрирате и да се възстановят вашите права.

И Христос иде, за да примири човечеството с Бялото Светло Братство, Братството на Светлините. Това Братство не всякога дава важно задължение на

своите членове и затова те може да прекарат много прераждания на земята, без обаче да се забелязват, а чак след това им дават важни служби. Вие сте имали три важни задължения, три пъти ви е изпращало (Братството): веднъж сте изпращани в Палестина — първия път. Там, понеже сте срещнали съпротивление от еврейския народ, който е доста материалистичен, вие сте приминали във Вавилон, за да се учите на магията, т.е. на тогавашната вавилонска мъдрост. Втория път сте пращани в Гърция, при появяването на нейната култура. От Гърция, след завладяването ѝ, когато Римската империя е влязла в своя разгар, вие сте отишли в Рим, гдето сте влезли в съприкосновение с Християнското течение, от което сте получили знание. Възприели сте Християнството, след което сте били изпратени между славяните, които тогава са се наричали „народите на многото езици“. Сега се пращате на работа тук, но не сте могли да приложите вашите знания, а напротив, резултатът на вашите знания е дал противоположен плод. Да, вие сте били свещеници с разни звания и сте пребивавали между българския народ в един дълъг период, само че вие сте само една част от мнозинството.

Сега, всички тия Братства, които са излезли, ще започнат да се събират и опознават и като се обединят, ще дойде Христос. Но има още някои спънки, които, за да се поправят, ще ни вземат 35-40 години; затова и виждаме, че навсякъде се работи, за да се постигне това обединение. Ето защо тия мисли, които ние ще изпратим на другите братя, ще ги ползват. Най-живите братя са между Моравското братство, което стои много високо между всичките славяни, при все че има Братство и между сърбите, Черна Гора, поляците, гдето Братството е много забатачено. И вие ще можете да познавате членовете от тия братства, но ще трябва да познавате признаците, които отпосле ще ви се дадат с течение на времето и съобразно вашия духовен уровень. А засега задоволете се да знаете това, че всички тия братства ще се пренесат между славяните, които именно тогава ще се подигнат. Та аз искам да ви покажа как стои този именно Божествен план, за да можете да изпълните и вие вашата мисия. Във връзка с това, ще работим и ще подкрепяме всичките тия наши братя, които съставляват Църквата и аслъ тази мисъл визира Църквата. Истинските връзки между нас не са материални, а са чисто духовни и от това следва, че всички тия, които влизат между вас и искат да научат нещо, да знаете, че са от това Братство. И ето как ще познаете тия хора: когато срещнете такъв брат, винаги с него някак си ще можете да се разбирате, няма да има противоречие между вас и като че ли нещо ви привлича и свързва, но не можете да си го обясните — такъв е от това Братство. Числото на тия братства в България аз съм ви казвал друг път.

По внушение на Духа дядо Тихчев избра стр. 1033, стих 3 от Библията и прочете и от Посланието к Евреям, гл. 8, ст. 3, след което г-н Дънов каза:

— Значи това е, което сте имали, а не сте го принесли. Първосвещеник значи, че първи сте пратени да учите другите и да принесете това, което ви е било предадено за човечеството и да се върнете назад — както направи и самият Христос. Тия мисли аз ви казвам, за да се роди у вас идеята за стремление да придобиете това наследство, което го и така имате, но сте го забравили. Но вие мислите, че тук сте временно, обаче нищо няма временно в тоя свят. Вие сте изобилна почва, с големи богатства, само че трябва да се изработи.

Симеон Драганов:

— *Ще излезе, значи, че ние сме били заровили нашите таланти, а сега се иска от нас да ги изровим.*

Отговор: Да, вярно е.

На въпроси, зададени от събранието, г-н Дънов отговори:

— Сега трябва да работите смело, решително и ако вие вървите разумно по стъпките на Христа, то България ще използва условията, които се дават за подигането на народа. Между духовенството и учителите има мнозина заинтересовани. Главните спънки за делото Господне могат да са първом учителите, после идат свещениците и най-после са политиканите. Ето защо ние първом трябва да заинтересуваме учителите и свещениците. Защо някои неща не бива да се казват навън? Защото в България има изпратени от Черната ложа, които противодействуват, и те са сега тук и спънките ни са от тях. От тях ако те срещне някой, ще те обругае и ще ти припише всички качества, които има у самия него. На Черната ложа само Бялата може да противодействува, защото тя има по-голямо знание и мъдрост, та в състояние е да я преодолее. А като тъй, вие трябва да се държите с Бялата ложа, която е, гдето ангажира Италия, та сега я виждаме да се разхожда с флотата си из Средиземно море. Главата на Бялото Братство е Христос, а на Черното — Сатана, Велзевул.

Прочее, аз искам да се избягнат всякакви недоразумения и желая да настъпи обединение между братята; да ме слушате и тогава зад себе си ще имате една велика сила, което подига света. Христос е име колективно и представлява множества, които християните изчисляват с „тисящи на тисящи и тми на тми“, което значи сто милиона, а стоте е число на ангелите и представлява съвършенството. Един милион от тия сто милиона, които са с Христа, са въплотени в човешка форма. Казах, че в Египет сте били преди шест хиляди години и аз ще ви дам даже и датите, когато сте прибивавали във Вавилон, Рим, Сирия и пр., но това ще сторя по-после.

След като изпяхме „Грешна душо“, събранието се преустанови.

Подир 10 часа вечерта, след вечеря, имахме молитвено събрание в горницата, гдето Духът манифестира присъствието си чрез твърде интензивна прочувственост на молящите се, у които се забелязаха необикновени духовни усещания и настроения, умиление и възхищение. А след това забележително моление всинца се завърнахме в салона, гдето дойде и г-н Дънов и каза:

— Нашата цел в живота е да победим смъртта, да се освободим от онези връзки, които ни свързват. Смъртта, това са въжета на греха, които свързват човешкия живот. Господ желае всички да имате мир и веселие през всичките години и да остане това Божествено благословение винаги с вас.

Всички възкликват: „Амин!“

— Тази вечер няма какво да се каже, освен: размишлявайте върху всичко това, което стана с вас и с което Господ ви благослови.

• 19 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ

Времето — отлично, без вятър и облаци, тихо и приятно.

Събранието се подкачи в 7 часа заранта. Господин Дънов каза:

— В света всичко емблематически върви. Трите кандила представляват проявленията на Бога и означават това, що Църквата нарича „Пресвета Троица“. Светилникът под трите кандила е седемте зари — то са седемте духове, които са изпратени да служат. Така щото, пред вас имате числото десет. Чашите пък във формата, в която са наредени, образуват буквата „Х“ — Името Христово. Столът отдясно представлява Царството Божие.

Сега ще влизате в горницата по 9 души, ще се молите по 5 минути тихо и то за туй, което ви Духът продиктува.

Всякоя една болест показва, че има в сърцето на човека нещо нечисто, а когато ние бъдем чисти напълно, ще бъдем вечно радостни. А когато дойдат страданията на земята, това показва, че Господ е дошъл и ни чисти; и да знаем, че печелим в такъв случай. На земята ние сме малки деца, правим погрешки, но Господ е много снисходителен към нас, докато ако ангелите бяха правили такива грешки като нашите, биха били изринати съвършено от небето. Колкото повече зло правим, толкова повече ще страдаме. Затова нека се упражняваме да се приближаваме към онази любов, която облагородява и възвисява. Ние сме като планински връх, от който като от една река слизат всичките благословения за нашите братя и близни. А като свършим нашето развитие на земята, тогава ще се радваме с Христа.

После, не изпускайте из предвид, че знанието не ползува, а чистотата е, която ползува. Едно важно условие е чистотата и ако сме чисти във всяко отношение, ние ще се ползуваме и тогава именно ще знаем, че сме турили истинската основа на нашия живот.

За да имаме добро знание, ние трябва да бъдем добри. А нашият ум — това е един инструмент, който можем всякъде да го турим, докато, ако той не съществува, тялото не може да се удовлетвори. Всичките сили се групират около ума ни и всичките зародиши около сърцето започват да растат. Сърцето, то е Божествената градина, а чашите, които виждате, са цветове. А когато вие пиете с една чаша, то е, защото трябва да принесете плод. Нашата душа, то е Божественият храм, то е вселената — и единична, и колективна — цялата вселена е една жива душа. Сърцето, това е основата, върху която всичките зародиши виреят. Духът, това е настойникът, който Господ е положил да управлява — управител. Така просто като разбираме нещата, ще вървим по един естествен път и развитие, но сега на всички ни трябва да сме смирени, защото смиренieto е, което подига.

Някои приятели искат да присъствуват на нашите събрания. Добре, но това тяхно желание е плод на любопитство, а тук има доста емблеми, на които често пъти е мъчно да се разбере вътрешното съдържание, защото се иска предварителна подготовка, каквато липсва у повечето такива желаещи. Сега наистина пристъпваме към най-прости работи, но ще дойдат и големи, които трябва да се приготвим да приемем и понесем, защото ако малките работи мъчно понасяме, какво ще правим с големите? Ние сега сме в най-малката стаица, но по-нататък има още по-големи стаи; затова гледайте да бъдете снисходителни и пазете се да не възгордеете от привилегията, която ви е дадена. Има много препятствия в живота, които могат да ни спънат — даже нашият умствен и материален застой се обуславя от

непослушанието. Но сега ще турим за девиз: „Да търсим първом Царството Божие и правдата Божия и всичко друго ще ви се придаде“. Ако това струваме, ще се ползуваме, ще еволюираме. На някои от вас се ще още по-голямо налягане и по-голям труд, обаче, нека започнем с най-елементарните работи — именно, да очистим нашите сърца, та да могат да дойдат другите наши приятели между нас. Не се плашете, че понякогаш някои пчели искат да вземат по нещичко от цветовете; защото когато дойдат Божествените духове, те и земат от нас, но същевременно донасят по нещо. Следователно, тия малки недоразумения, които стават между нас, да ви не плашат, защото са за полза.

Изредихме се по 9 души и влизахме в молитвената стая, след което г-н Дънов прочете 14 глава от Йоана и каза:

— Важни са думите: „Да се не смуцава сърцето ви“. Ако земята, на която седим, всякой ден се смуцаваше, какво щеше да бъде положението ѝ? Ако повърхността, върху която седим, се смуцаваше, какво щеше да стане с нашите жилища, църкви, училища и прочее? Значи, в духовния живот трябва да бъдем тихи и спокойно и в него да не стават тия подигания, които стават в морето. Смуцението в нашите сърца е често пъти разваляне на онези неща, които Господ е съградил. Прочее, това Братство, което Господ призовава, трябва да не върви из пътя на света, а да има твърда почва и да вярва. Как да се не смуцава? Чрез вяра, която трябва да бъде основа — първият елемент, също както майката предава своето мляко на детето си. Ако детето се отказва от млякото на майка си, в него не може да се развие живот. Вярата ни в Бога е първата връзка. Вярата — това са устата на сърцето, в което чрез вяра могат да дойдат всичките благословения. Кое е, което смуцава хората? Ние се смуцаваме всякога, когато имаме малко ниви, малко къщи, а напротив, ако имаме много, хич не се смуцаваме. Следователно, беднотията е, която ни смуцава, но Господ казва: „Вярвайте и никой няма да ви вземе това, което имате!“ Отец ни даде да възприемем истината чрез Христа и като възприемем този закон, ние никога няма да допуснем съмнението, което много лесно можем да предадем на някой наш брат и да го спънем.

Сега, вярата във всички вас не е еднакво развита и това се дължи на вашето минало и се изисква време, за да се развие. Вярата има своите елементи в нас, но те се развиват постепенно. Казва се: „Отхождам да ви приготвя място и когато се върна, ще ви взема пак.“ Значи, Христос ни извежда от подсъзнанието, от обикновеното съзнание в истинското съзнание.

На вас тук ви трябва сега това, което трябваше и на учениците — именно, да знаете къде е отишъл Христос; същото, което искаше Тома, който беше положителен. Чашите в молитвената стая — това е правдата; седемте светилника представляват седемте духа и представляват още живота, а трите светилника представляват Духа. Значи, Христос иска да каже, че пътят е в тялото, душата и духа. В тялото ще намерите пътя за Господа. И затова Господ иска да изцери тялото, та да можем да възприемем истината. Светлината, която виждаме, е Неговият Дух. За тия три неща вие се молете, за да ви се открият. Между тялото и душата няма разногласие; няма разногласие и между тях и духа. Тия неща са свързани помежду си, но най-напред отива тялото, което е, така да се каже, основата на живота и затова хората не искат да губят тялото си. Аз виждам, че искате да бъдете полезни и да вършите велики работи, но за да можете да струвате това, трябва да бъдете едно с Христа, Когото трябва да имате в себе си в трите елемента, а именно: в правда,

истина и живот. Схванете тази мисъл в себе си и искайте да се всели Христос във вас.

От мъчнотиите, които имате сега, не се бойте, те са една паяжина, която тутакси се изгубва и гине от присъствието Господне. Ние трябва да изпълним своята длъжност към Бога в този век и да принесем малкото, което имаме у нас, за да отворим път на другите наши братя към Христа. С тия наши братя като се срещнете, ще има да им разправяте много опитности, но и те ще ви разправят своите опитности, та като се събере цялото Братство, ще имате целокупната опитност в пътя Господен. Сега настъпва една епоха най-важна, та не трябва да изпускаме един от най-добрите случаи, който ни предстои. А сега, като си отидете, ще ви съдят, ще прегледат вашите сметки, та като се изравнят те, тогава пак ще се гледа сметката на света, който, когато бъде съден, ще участвувате и вие. Когато дойдат мъчнотиите, те са само, които разкриват какви сме ние. Мъчнотиите са, които безпогрешно посочват изпълнителя на волята Божия. При мъчнотии често пъти вие усещате тази самосила във вас, която ви крепи, а тя именно е Христос. Това не е една човешка хитросплетня** Хитросплетня (диал.) - лукава интрига (Бел.ред.) , а е Духът Христов, Който ни обединява с всичките наши братя. Нашата работа е и такава, че ние често пъти се връщаме назад, също както и блудният син, на когото заклаха теле. Но за вас телето знаете ли кое е? Нашата душа, когато се върнем, ще бъде това заклано и угоено теле. Този, който иска да бъде член в Братството, трябва да внесе своята душа в жертва жива и Богоугодна.

Тази вечер ще се отслужи и трапезата. Но мисълта, която трябва да остане у вас, да е, че ще имате Вечерята Господня, която не бива да смесвате с причастие; защото вечерята е общение с Братството, докато причастие е общение само на свещеника, който служи в олтара с богомолците. В причастие участва само душата, докато във вечерята участвуват двата елемента — тялото и душата. При вечерята хлябът е зелената краска, а виното — червената, любовта. Чрез хляба, който Бог ни праща, трябва да дойде Словото между нас, защото всяко зрънце от житото носи със себе си Божествената мисъл; но носят тия житни зърна и съзнание. И ще видите, че има разнo значение от храната: ако се храните с житното зърно и плодове, значи едно, а ако ядете всевъзможни меса — значи друго.

И като става дума за храна, нека кажа, че за храна не бива да причинявате страдания на никое същество, защото с това спирате сами себе си. И покрай това препоръчително е, щото винаги да се питаме дали не причиняваме страдание на хората; защото това ще ни улесни в благородство и духовен подем.

В 5 часа подир обед, след като биде добре наредена трапезата е Бостанджиевата колиба, ние всички един по един ходихме в тайната стаичка (горницата), дето след като се поклонихме, наредихме се в заседателния салон, според както ни се каза от г-н Дънов, който запаса престилка и изми нозете на 12 души и на всички други поля, та си измиха ръцете. Изчетохме „Добрата молитва“ и по указание на г-н Дънов К. Иларионов, П. Киров, П. Гумнеров, Д. Голов, Т. Стоименов, Ил. Стойчев и Т. Бъчваров прочетоха следните места от Книгата Господня: Деяния: 2, 42-47; Йоан: 6, 47-59; 13,1-19; Матей: 26, 26-30; I Коринт.: 11, 23-32; Лука: 22, 14-20; Марка: 14, 22-25.

Подир тая прочит по разпоредба на г-н Дънов дядо Петър Тихчев раздаде на всички ни хляба и виното, след което г-н Дънов възгласи:

— Този обичай на вечерята е обичай на Братството и съществува от десет хиляди години насам. Хлябът представлява добродетелта, а виното представлява правдата. Умиването на нозете е пак стар обичай. Нозете, както знаете вече, представляват тоже добродетелта, а ръцете — правдата. Значи от същото това Братство искат, щото добродетелта и правдата да бъдат в порядък. В хляба виждаме зелената краска, но този хляб за да узрее, трябва и другите шест краски, който принцип обезателно трябва да работи, та да може хлебното дърво да узрее и стане годно за хляб за ядене. Всички братя са насочили своята енергия към света и като разберем дълбокия смисъл на това, нека правим усилие за нашето подигане. Хлябът още показва, че ние трябва да се притичваме към всяка една страдаща душа и с това ние ще изпълним Христовия закон. При това ние имаме всичките почти плодове, които земята може да даде, а всичко това е символ, доказателство, че Господ ни люби и тази вечер като действуваме в тази любов, нека Му благодарим за неизследимата благодат.

След тия кратки бележки последва отиването ни един по един в Бостанджиевата колиба, като всеки от нас взе по нещо от сложените на масата съестни продукти: хляб, рибни ястия и разни овоци, които отнесохме и насложихме на трапезата и вечеряхме. Към 11 часа през нощта се разотидохме по квартирите си при много хубаво време — лунна нощ, ясно небе, тихо и приятно.

20 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК

Събранието се подкачи в 10 часа, като присъствуваха и почти всички членове на местния търновски кръжок. Господин Дънов се бавеше в молитвената стаичка и докато дойде, изпяхме по негово указание „Грешна душо“ „Достойно ест“ и „Собезначално е слово“. А като се завърна, изпяхме „Тебе поем“, а той прочете от Евангелието Йоаново 18 глава и каза:

— Сега аз ще ви поговоря върху думите: „Аз затова се родих, затова дойдох на този свят, да свидетелствувам Истината“. Животът на всякой човек има по-друг смисъл, отколкото ние схващаме. След 50-60 години човек изчезва. В младини има едно стремление, а в старини — друго и като един пътник пред нашия поглед изчезва. Но какъв е този пътник, какво е искал той, не знаем. Той обаче се ражда, за да свидетелствува върху Истината, само че мнозина хора забравят своето предназначение. Защо са дошли тук и не свидетелствуват за Истината? Христос казва: „Аз затова се родих, за да свидетелствувам за Истината“. Без истината не може да се появи никакъв умствен и духовен прогрес и развитие, на които тя е носителка. Тя самата е една сила, но разумна сила. Когато вечерно време някой пътник изгуби пътя си и вие му подадете свещ, това значи, че сте му посочили истината. И тогава значи, че всякой един от нас трябва да носи истината. Съвременната човешка раса е изпратена да бъде носителка на Истината, но някои са се отказали от нея, та затова са хтанали назад, вследствие на което и имаме разни народи и разни култури — последното обяснява първото. Мнозина от тях са потъвали в материята, забравяли са своето предназначение, та затуй, именно, Христос е дошъл да им помогне.

Тук е тъкмо полезно да знаете, че от 25 хиляди години се състои един пикъл на завъртане, а на 2100 години се явява по един Учител, за да помага на човечеството. От сребърния период човечеството е минало в медния период, после иде железният, в който сме сега, но и той вече изтича и сега ще се върнем пак наново в пролетта. В това развитие има закони, между които е и законът за растенето и падането. Например, скарват се двама и вие усещате, че се отдалечават,

а причината на това е, че те са съгрешили и с това се отдалечават. Значи, близост или далечина по отношение на разстоянието зависят от нашето състояние. И душата си има своя цикъл, кръг, в който се движи.

Христос казва, че се е родил, за да свидетелствува за Истината. Развитието на един народ зависи от неговото разположение — дали той ще свидетелствува за Истината. А за да свидетелствуваме за Истината, трябва да разбираме, че ние сме слуги на Господа, а не господари и да си спомняме какви са нашите задължения. Вие трябва да знаете много нещо — не само да го чуете, а да го разберете и усвоите. Словото Божие ние можем да го глътнем, но ще ви ползува ли? Не, то ще ви ползува само когато го сдъвчете. Много хора се спъват в това — те започват много добре и постоянно, може се каза, сеят, а не чакат да изникне. Да, Истината за да се провери, трябва търпение; за да проверите истината, изискват се години. А вие казвате, че разбирате Истината. Нямахте да имате тогава нужда от лампа, защото истината сама по себе си е светлина; щеше да придаде своите вибрации, та нямаше да имате нужда от лампа. Но най-напред светлината щеше да се яви в душата ви, докато слезе и в тялото. Оттук вече ни е ясно защо тия хора, които живеят в Истината, ги наричат светли или както в Индия ги наричат „Бялото Братство“.

Сега, който е разбрал Истината, разбрал е и Любовта. Настъпили това положение, страданията изчезват, защото те са от неразбиране на Истината. Всичките животни в света, па даже и паразитите, изпълняват по една работа в света. Всякой би си помислил защо са тия паразити, защо имаме по пет пръста и прочее, но ако знаехте Истината, щяхте да разберете какво е съотношението на ръцете ви, нозете ви, тялото ви и прочее спрямо създанието. Носът, например, показва слугувал ли е човек на Бога и колко и как е слугувал. Окоето показва една по-висока култура и т.н.; отпосле се образувала уста и пр. Колкото повече човек е пътувал в материята, толкова повече си е образувал инструменти, докато си съгради и къщицата. По-отрано човек е имал много хубава къща, дворец, но като е съгрешил, и той сам е бил отхвърлен, па и къщата му взета. Та виждаме, че ние постепенно и постепенно се събуждаме и връщаме полека-лека в небето, за което казва апостол Павел. И думата религиозност не значи друго, освен всичко в теб да стане духовно: и уста, и нос, и очи, и ръце, и всичко. А съмнението в духовния свят показва, че човек ходи с пипане — това е правото определение — ни повече, ни по-малко. Като тъй, по-добре е да ходим с вяра в тези, които ни ръководят и наставляват в Истината.

Аз искам да останете със следната мисъл: да се одухотворят вашите очи. Например, срещате хора, които вие ненавиждате, защото са ви излъгали. А що е лъжата? От външните форми не се лъжете. Гледайте вътрешното съдържание, а Христос е, Който ще ви го даде, та затова е и казал, че тези стари форми трябва да се махнат. Па и действително, сам Той пак казва, че не може да туряте старо вино в нови мехове. **Не може да туряте вашите приятели на дяволски столове.** Кои са стари мехове? Те са всичките грешни хора и затова Христос казва: „Не примирявайте Христа с дявола, защото ако ги пуснете двамата, те ще се препират постоянно.“ Но ако пуснете във вашето сърце само Христос, Той ще урегулира всичко във вас и ще се благословите; докато ако пуснете дявола, той ще ви вземе всичко и ще ви каже сбогом. Ако за нещо Христос не е дошъл, то е да не примирява Себе Си с дявола и от туй четем да казва, че нож е дошъл да тури. Всички неща трябва да минат през Божествения огън, който като ни пречисти и станем чисти и светли, ще си кажем: „Ние се родихме, за да свидетелствуваме за Истината.“ Следователно тия, които възприемат Христа, могат да станат светли като Него, защото Христос и ние сме едно. Онзи, в когото Христос седи, няма страх, защото

страхът е дяволска работа, едно отрицание, чрез което лъжата се възпроизвежда. А душата, която влезе да живее в отрицателни качества, започва да слабее и изгубва първоначалната си хубост и красота. Ако искаме да бъдем красиви, трябва да търсим своя идеал, който е Христос.

И така, трябва да се повърнем на първоначалното нещо — да потърсим Христа, Който е множество в Себе Си, светлина, която озарява еднакво всички плодове на Дървото на живота. На Бога ние трябва да принесем в жертва тялото си по отношение на физическия свят; в принос сърцето си — по отношение на духовния свят; в служение ума си — по отношение на Божествения свят. С други думи, по отношение на физическия свят да принесем своята сила; по отношение на духовния — своята душа; а по отношение Божествения свят да принесем своя дух.

Дяволът казва: „Има ли задгробен живот?" Това обаче е най-глупавият въпрос. Той казва, че няма живот, защото сам е лъжа; че няма любов, защото сам няма любов; че няма правда, добродетел, истина — защото и у него самия липсват. Но вие не слушайте дявола, когато отрича тия добродетели, защото когато нахлува едно съмнение у вас, да знаете, че то не е от Бога. Когато у вас се явят богохулни мисли, да знаете, че това тоже не е от вас — това е работа на дявола. Но ще кажете, че Господ е казал: „Идете от Мене, вие прокляти!“, но това Той казва на тия, които са събрани от дявола. Христос дойде да учи човеците да работят и се изплащат.

Ние съставяваме една велика Църква, едно велико Братство и сега много жени и мъже, наши братя и сестри чакат да ги повикат. Свещеници и учители са всички онези, които Господ е поставил с мощ да ръководят хората. А всякой водител, който няма свещ, той е от лукаваго. Добрите хора въобще имат приятна, хубава миризма и вашата душа е, която в тия случаи най-добре познава и никога не трябва да се заблуждаваме чрез други самовнушения. Христос през тази година ще свидетелствува във вашата душа и ще ви даде толкова доказателства, колкото искате, само отворете очите и ушите си. Хора, които служат на Бога, те светят, а хора, които не служат, тъмнеят. Тия са елементарни работи, но като ги знаем и имаме, ще почнем да разполагаме със силите, с които ние ще можем да управим света. Христос сега дели кози и овце, та всякой ще отиде или наляво, или надясно. Тия брожения и тия страдания, които виждаме, че са или ще настъпят, са Божественото сито. Затова отсега вие си задавайте питането: Родил ли се е Христос у мен, за да свидетелствувам за истината? И ако отговорите на тоя въпрос в смисъл, че Христос се е родил да свидетелствувате за Истината, аз ви поздравявам като мои братя и приятели и ви моля да поздравите всички други, в които Христос е дошъл, за да свидетелствуват тоже за Истината.

В 6 часа подиробед събранието се продължи. След като се молихме с „Добрата молитва" и изпяхме „Да изправител молитва моя", г-н Дънов прочете 23 Псалом и каза:

— В живота, в каквото и да е направление, потребна е основа. Жена, която тъче, туря здрава основа. Този закон е приложим и по отношение тялото, ума, душата и духа на човека. Трябва основа. И човек трябва да има упование, че под нозете му има нещо, на което да може да се крепи. Вземете светските хора; например, един търговец, докато има в ума си парите, той чувства, че има основа, а щом изгуби своето богатство, той вече навежда главата си и у него настава особено състояние. Така е и с учения човек — щом изгуби своето знание, губи се и неговото настроение. Вземете и един певец — докато има глас, той се въодушевява. Така е с поета,

музиканта и пр. Но така е и с религиозния човек: докато той има упование в Бога, той диша; започне ли, обаче, да се колебае, настава у него раздвояване. Човек има това чувство да познава дали има основа под себе си и за себе си. Та щом влезе съмнението във вашия ум, показва, че почвата, на която седите, започва да се разклаща и руши.

Основата, това е мястото, от което ние трябва да имаме тази основа за себе си. Тя е потребна и е потребна за всичките хора в живота. Тя е потребна за всички, ако и да имат разни наименования. Вземете, например, златото. То представлява мъдростта. Силата в златото, обаче, може да се демагнетизира и то чрез туй, че щом човек започне да греши, златото започва да се губи. Вземете едно богатство по околен път, турете го във вашето, то ще ви разруши; ако би било възможно да вземете знание по околен път и го вложите у себе си, пак ще се разруши. Когато нашите клетки започнат да губят своята основа, гдето и да е, ние загубваме вече своята сила, защото основата се разколебава и гине. Върху душата има много голямо налягане отвънка и тя се държи вътре в тялото последством основата. Тази основа е Бог, Който работи, за да се развива душата. И затова, когато тази основа започне да се разстройва, настъпва и смъртта. Ето защо, ние трябва да се пазим да не губим основата на своето тяло, душа, ум и сърце.

А пък нещастията в живота, те са потребни, защото човек трябва да копае. Едно лозе, ако не се копае, не може да роди нищо благородно. То е един закон неумолим. При сегашните условия на живота изпитите трябва да дойдат, защото най-великите мъже са родили най-великите мисли само във време на страдания. Например като Давида, който само след страданията си е дал най-хубавите мисли и псалми; а когато беше на охолност, позволяваше си волностите да гледа жените. Същото е и с Йов. А и Христос е изказал най-великите слова, когато Го преследваха книжниците, фарисеите и садукееите. Следователно, нито вие, нито вашата душа, нито вашият ум могат да роди нещо, ако сте охолни. Човек, който иска да се подигне към Бога, той трябва да премине през това Божествено училище. Това, което у нас трябва да бъде вечно, това, което не се руши, трябва да премине през Божествения огън.

Аз ви казвам това, за да знаете, че през тази 1913 година ще имате известни мъчности, но да се не безпокоите. Съвременният политически свят е така назрял, щото положението на Европа може да се намери в затруднение и от всичко това вие да се позамислите и стъписате. Но вие дерзайте, Христос иде да приспособи копанта. И ако вие се държите близо към Господа, Той ще ви изкара на благоприятно поле, като през невиделица. Съвременният европейски свят е на кръстопът: или ще възприеме Царството Божие доброволно, или ще влязат в конфликт една с друга държавите в една велика война. Намислено е: или война, или мир, но по кой начин, не се знае; още не се знае. Братството в невидимия свят полага усилия да настъпи съзнание в обществото, само то да се съзнае, та да му се не пуца кръв; обаче, ако това съзнание не дойде, ще се дадат, може би, милиони жертви. Всички трябва да имаме Господа за пастир, понеже тия промени, които ще станат в света, може да повлияят върху умовете ви. Но вие, пак ще ви река, дерзайте, защото трябва да знаете, че тия неща са в реда на нещата. И те трябва да дойдат, защото съвременната цивилизация, съвременната цивилизована Европа не може да направи друго по-благородно, защото е изтощила своите сили. На съвременната европейска цивилизация ѝ трябва сол,

защото навсякъде царува разврат и един човек, който не разбира правдата и пътя Божий, би казал: „По добре да си отида от този свят!" Но и във всичко това има нещо добро, а то е семето Христово, което ще закваси света.

Със света ние не бива да вървим, не бива да искаме да изменим неговото течение, а само трябва да се държим далече от силното течение, та да не може то да ни засяга.

Мнозина от вас сте ангажирани материално в света и искате условия за съществуване. Но вие имате тия условия. Според мен, никога не бива да се ангажира човек за работа, която не може да изнесе. Има хора, които могат да дигнат 500-600 кила, когато други и от 20 кила падат. Никога да не ангажираме нашето време в непотребни работи. Много от вас мислят, че като пропадне Турция, та на България ще потръгне като по мед и масло; а пък аз мисля точно обратното, защото този турчин, който ние искаме да се махне, той е вътре в нас. Той ни е управлявал 500 години и сега едва сме се освободили от него. Както и да е, въпросът с Турция е вече въпрос свършен — тя ще престане да съществува като велика държава. Това е, което аз зная. По закона на нещата на Македония ще се даде свобода такава, каквато славяните имат под австрийско владение, като каквито са, например, хърватите, чехите и други, които се управляват от Австрия. На България до 1914 и 1915 година добре ще й върви, а оттам насетне ще настанат известни вътрешни смутове.

Сега, някои от тези неща, които казвам, са неща положителни, а в други има известни изменчиви елементи, та възможно е и работите да вземат друг ход. Например, турците ако се обърнат към Христа и заживеят добре, тогава това, което се предсказва за нея, няма да се сбъдне. Но при сегашните условия турците не могат да възприемат Християнството — възможно е да го възприемат само след като изгубят властта си. В България този прелом, за който по-горе загатвам, ще стане след 1914 и 1915 г. и причината са нашите младежи, които създадоха условие за него подир освобождението. Но тия бедствия подир 1914 и 1915 г. ще бъдат от материален характер. Само религиозното движение, което сега иде за народа, е в положение да видоизмени изпълнението на това предсказание. Например, виждаме борба в Духовенството, което е разцепено, и това разцепление често пъти се отразява и се явява и във Веригата. Защото и тук, между вас има „тесни" и „широки", което не би трябвало да бъде, тъй като, казвал съм и пак казвам, нямаме ние ограничение и закон, нито правило за управление, освен дадените три основни закона, които са нашият фундамент за управа, плюс държане с Православната църква. Вие трябва да се държите с Православната църква, но православни да бъдете в сърцето си. И за мене безразлично е българинът за какъв ще ме има. Зная аз неговата сила: докато е пълен хамбарът му, добре е, но щом се изпразни, той е готов да капитулира. Аз съм ви казал: вие сте солта на този народ. Друг е въпросът дали можете да осоявяте, но бъдещето ваше и на народа зависят до висша степен от тази сол, която вие имате.

Когато ви говоря тия работи, не бива да ставате много сериозни и да мислите дали можете да изпълните тия работи, за които ви говоря, или не. По отношение на работата вие вземете за пример дървото, което колкото повече пуца корените си, толкова по-добре върви то. А ние, често пъти нашата индивидуалност се скрива в себе си и дървото изсъхва. Нам трябва пластичност — да изпитаме и знаем каква е волята Божия и ако бива да сме горделиви и честолюбиви, нека бъдем такива по

отношение Волята Божия. А ние какво правим? Щом ни се каже някоя грешка, ние се докачаме, вместо да се самоосъдим, в смисъл за изправление. И колкото повече се очистим от скритите грехове и желания, толкоз по-добре е за нас. Ние трябва да работим само в кръга, който Господ ни е поверил и дал, и не бива да излизаме никога из него, докато го Сам Господ не разшири.

Някои от приятелите не стоят по-добре в материално отношение, други — духовно, а трети — в умствено, защото има три вида сиромашия: материална, умствена и духовна. Оттук се явява и нуждата за обмяна — вие трябва да обменяте. Например, някой даде пет хиляди лева в заем и ти, който ще ги вземеш, да ги вземеш с мисълта, щото печалбата от тях да бъде в голям размер, доброжеланието да бъде пълно; а не бива, като вземем парите, да си помислим и кажем: „хе, той има, нека дава.“ Тук именно е грешката и тая мисъл не е хубава. Защото и в духовния свят има кражба, има алчност и в умствено отношение. Но законът е, че който престъпва един закон, той не се благославя. Ние трябва да се пазим да причиняваме вреда или страдание на който и да било човек и всякой да си се върне и заживее, и примири с условията, които му са дадени. Ако, например, е определено да станеш богат, тогава ще те срещнат с такива хора, които ще те направят богат; а пък ако е определено да те прекарат през сиромашия и после да ти дадат богатство, тогава не можеш нищо да сториш. Малцина между вас имате нужда за много пари, а другите не сте готови за богатство, защото човек, за да бъде богат, трябва да има гръбнак. Човек с богатство, без да бъде готов за него, усеща известна унилоост и тежест. Покойният д-р Миркович казваше, че е богат, но желалаше в следващото му прераждане да го направят сиромаш, но при добър господар, отколкото богат. Колко ли не медиуми са го лъгали. Но някои от вас трябва да имате пари, та да се не спъвате. За такива парата е като морската сол: много хора трябва да се приспособят в живота със самото средство на живота. И няма съмнение, на вас ви трябва пари и понеже винаги ви е в ума тази мисъл, не сте свободни. Не, трябва да знаете, че каквото трябва да получите, винаги от Горѐ се нарежда. Ама ще речете: „От министъра зависи.“ Добре, но над всички министри стои Друг, Който ги направлява. Така говори се за някой си офицер, който като искал 40 дена отпуск, помолва се Богу и подава заявлението си; и министърът като го прочел, позамислил се, почесал се по главата и разрешил отпуската.

Така че даже и вашето материално състояние е математически предвидено и определено от Горѐ и не зависи всецяло от вас. Защото един търговец си е наредил много добре работите, но през годината настава криза и питам тогава где отиде неговата сметка? Тук нека ви явя, че аз искам да опитам един закон как работи по отношение на материалните неща. Този закон е секретен, а от вас ще искам да изпълните това, което ще ви се продиктува. И този опит искам за вас да го направя, а за мене си не искам — мен парите ме спъват. Искам да употребим влиянията на зелената краска. Само знайте, че за да забогатяваме, трябва да торим. Необходимо е взаимнообразие. Трябват ми измежду вас десет души, от които имам вече неколцина, да дойдат при мен, за да опитаме действието на закона. Дадена е привилегия в света да се направи този опит.

На зададени въпроси 2-н Дънов отговори:

1. Членовете на Веригата не трябва да бъдат сиромаси хора, а напротив, трябва да са богати и то в трите направления: в материално, в умствено и в духовно отношение.

2. Първото условие, което се иска при приложението на един закон, е голямо спокойствие. — Нито човек да се сърди, нито да се гневи. Почне ли да се безпокои и тревожи, законът не работи.
3. *Могат ли да се предизвикат елементалните духове да творят метали?*

На това питане 2-н Дънов отговори:

4. Аз мога да направя, щото да одесеторя дейността на един декар място. Мога да одесеторя и плодоприноса на една круша и ябълка. А с метали не съм правил опит, защото те не са така пластични и за това се иска много време, а с такова време аз не разполагам. Опит с никакви метали не съм правил.
5. В любовта няма врагове. Но и ако стане мост на всекиго, тогава пак човек сава лош, защото ще се мисли, че на единия работиш повече, отколкото на другите. Гдето любовта царува, там дяволът не идва, а любовта липсва ли, дяволът я замества.
6. Важният въпрос е дали ние можем да бъдем жетвари и да помагаме един на друг. Всички сте в света и ще работите както Господ ви ръководи и учи; и за в дадени случаи ще избирате методите, които ви лягат. Но на първо място, да служите на Господа в сърцето си; на второ място, слушайте светлите духове; на трето място, слушайте добрите хора; на четвърто — себе си; а най-после, слушайте другите хора.
7. Сега, след като се върнете, обърнете внимание на четивата, които се дават тази година и които, възможно е, да ви се дадат поотделно на всекиго. И законът постепенно ще ви се разяснява, защото сега колкото и да ви се каже, ще го забравите, та ще е безполезно.

21 АВГУСТ, ВТОРНИК

В десет и половина часа се събрахме и по десет души в група влизахме в тайната стаичка да благодарим Господу за всичките милости и благодати и искахме помощ и подкрепа в пътя, в който ни изпраща. И като се свърши тази необходимост, насядахме около масите в заседателния салон и 2-н Дънов каза:

- — Днес мислим да направим една малка разходка. Сега ви остават следните мисли: „Опитайте Господа и ще видите, че е благ Господ.“ През тази година дръжте се в съгласие с Господа и Той ще ви даде всичко и няма да ви лиши от никакви блага. Всичко е в Неговите ръце. Нека се държим с Господа и нуждите за тялото сами по себе си ще дойдат. Той, Който храни милиони, ще помисли и за нас. Затова ние трябва да напредваме в добродетел, правда, истина, любов и Господ ще оправи всичко.
- Аз ви пожелавам през тази година да бъдете весели, радостни, бодри и когато дойдат мрачните мисли, да ви не обезсърчават. Ние сега слизаем от планината отпри Господа, отиваме да работим в света, та благословенията да се пръснат. Защото Господ иска да ни направи проводници на тия благословения, та да се благословят и свещениците, и учителите, и всички. Ние не сме секта, а сме

партия на доброто и няма нищо по-добро от тази идея. Затова, като се върнете по домовете си, нека дойде Христос между вас, да благослови вас, децата ви и всичките ваши домашни. За нуждите ви Господ ще промисли. Който има нужда от нещо, да иска от Господа и нито сянка от съмнение да не става в душата ви нито за минута. Искайте от Господа всичко: ако умът ви се смущава, искайте помощ от Господа; ако душата ви копнее, искайте, всичко искайте. Последователите на много съвременни учения не искат да се кланят Господу, а пък за себе си правят дълги прошения до разни министри за служби и работи. А ние нека сме умни да се обръщаме към Господа, Който е първият наш брат и знае и познава и нашите радости, и униния. Господ се радва и когато се радва, радваме се и ние. Ако не наскърбяваме Господа, ние винаги ще бъдем радостни и весели. Нека изпращаме добри мисли на всичките братя и сестри и да се възцари между вас законът Господен. Господ ще бъде с вас. Това е Неговото пожелание и аз ви изпращам с моите благопожелания и благословения.

Излязохме си от салона, изпратени от г-н Дънов с полагане ръка върху всекиго. А в единадесет и половина часа всички in corpore, кой пеша, кои с файтони, отидохме в Арбанаси, за да споходим и видим месността, гдето се тъкмят колонии и приютите за в бъдеще и гдето е вече купена за тая цел къща и дворно място. На това последното сложихме обща трапеза от хляб, сирене, кашкавал, маслини и купено по пътя грозде, но тъкмо започнахме да ядем за обед, заваля дъжд, от който се опазихме в купената обща къща. Върнахме се през града в Бостанджиевата колиба, гдето, след като вечеряхме в 7 часа вечерта, всички се разотидохме.*

КРАЙ

НА ГОДИШНАТА СРЕЩА НА ВЕРИГАТА 1912 ГОДИНА

- **Борис Николов по спомени на група възрастни приятели, е записал следното:**

След събора, когато всички си тръгват и си вземат сбогом с Учителя, Той ги изпраща, като им казва: „Сега, като си отидете вкъщи, първата ви работа е да си купите дърва и брашно за през зимата." Това го повтаря три пъти. Всички са учудени, защото е месец август, а за това се мисли през есента. Накрая запитват: „Защо, Учителю, война ли ще има?" Учителя отговаря строго: „Война ще има. Всички ще отидете и всички ще се върнете." Тогава те един по един Му целуват ръка и се разотиват по домовете. След два месеца се обявява войната. Никой до този момент не е знаел за нея, но Учителя е знаел и е предупредил нашите приятели за предстоящите събития.

Д-р Вергилий Кръстев пише: „Всички членове на Веригата са изпратени от Мировия Учител с 91 Псалом и „Добрата молитва“, зашита във военните куртки. Те се завръщат след разгрома на България в Междусъюзническата война, завършила с

Букурещкия мирен договор от 23 юли 1913 г. („Изгревът" на Бялото Братство" ,
София, 1993 г., стр. 637)

- **1913 ГОДИНА**

През тази година поради войната събор няма. За създалата се обстановка Учителя говори в една беседа, държана в София на 11 август.

Войната е обявена на 14 октомври 1912 г. Тя завършва успешно за България и на 17.05.1913 г. в Лондон се подписва мирен договор.

Балканската война се води за обединение на българските земи, разделени от Берлинския конгрес. България има помощта и съдействието на Небето. Всемировият Учител идва да работи между българите в границите на Санстефанска България. И България има всичките условия да се обедини. На 11 ноември 1912 г. турското правителство се обръща с телеграма към Фердинанд за сключване на примирие. Фердинанд укрива предложението. Учителя изпраща генерал Стоянов да предаде на фердинанд да приеме мира, но той отказва и нарежда да се атакуват турските позиции, укрепени на Чаталджа.

При Фердинанд като адютант служи генерал Алекси Стоянов. Неговата жена Мария Стоянова, придворна дама, е последователка на Учителя. Чрез нея и мъжа ѝ на Фердинанд се предават някои съвети от Учителя.

Фердинанд е завладян изцяло от австрийската политика. Злият му гений му подшушва да нападне съюзниците си от Балканската война, та чрез сила да присъедини към държавата още български земи. Учителя отново изпраща Мария Стоянова да му предаде да не напада съюзниците си, но той не се вслушва в съвета. Думите на Учителя са: „България да не напада съюзниците си. Ако не нападне, ще получи Дедеагач, Кавала и излаз на Бяло море."

През цялото време, докато К. Иларионов е на фронта, Учителя му изпраща писма, с които повдига неговия дух, вдъхва му оптимизъм и вяра в успешния край на това голямо изпитание - Балканската война. По време на беседа в София, на 11 март, Учителя казва: „Искам да знаете, че в момента брат Иларионов е в Одрин.“ Малко преди това той се е обадил от Пазарджик, като е казал, че техния, 27-ми Дунавски полк* няма скоро да го пратят на фронта, обаче Дунавската дивизия първа влиза в Одрин.**

Костадин забранява на своите войниците да безчинстват, но в града настъпва истински ад, който разстройва психически брат Иларионов. Турските офицери си предават снаряженията и брат Иларионов занася в Търново сабя и бинокъл на висш офицер, който лично му ги предава. Когато Учителя отива в Търново, Костадин му показва трофеите, но Учителя строго му нарежда да хване влака, да отиде към Одрин и да ги хвърли в някоя пропаст. Майор Иларионов се подчинява на нареждането.

На 1 юни 1913 г. става голямо земетресение в Търново. По този повод Учителя идва в града. Запазени са интересни спомени на Е. Иларионова от това време. Учителя идва в Търново и на 6 декември държи беседата „Постоянството, Благословение от Бога“:

„Сегашните ви страдания са Божественият чук, който иска да ви оглади и придаде по-изящна форма. От вас се иска само търпение. Търпението е едно качество на Бога и за да го придобие, иска се постоянство... Вашето търпение всякой ден се опитва. Може да си търпелив днес и по-търпелив утре, но Божественото търпение ви липсва... Вие се оплаквате постоянно, че имате страдания, но такива още не сте изпитвали. Сегашните ви страдания са както на едно дете, което плаче за своите кукли.“

През 1913 г. не се провежда среща на Веригата поради бушуващата все още война. По този повод на 11 август 1913 г. Учителя държи в София слово, на което казва:

- „Забраната на събора - кризата която се прекарва днес, е криза в самите вас. Защото България по невнимание и по неосторожност се остави на хипнотичното влияние на лошите духове и отиде много надалече, заблуди се. Бог за да я накара да се опомни и избави, допусна тази криза. Няма защо да недоумявате и негодувате. Когато Господ иска да спаси човечеството от някоя предстояща и опасна язва, винаги изема известни привидни блага - изпраща свините да се издавят в морето. Ето защо Господ подгони прасетата на българите и ги изпрати в Гърция и Турция. И българите сега плачат ли плачат. Вие, обаче, освободете себе си от този развой на работите, защото Господ иде, но какви ще ви намери, какво ще ви каже, ако ви намери предали се на сластолюбие, че имате по някоя къща, че сте научили децата си как по-изкусно да се въртят по баловете и прочие. Какво печели човек, ако има всичко това, а изгуби душата си? Пазете душите си. Не си правете илюзии, защото сте в единадесетия час. Вам сега предстои да скъсате и изхвърлите всичко светско и да пригответе кандилата си, щото иде господарят ви; да не ви завари, че в тях нямате масло.

Любовта е основа на всичко, защото тя е добродетел сляпа към погрешките на хората и от нищо не се обхожда. Тази любов ви трябва най-вече тъкмо сега, защото загубата, която претърпяхте в материално отношение, нека я наваксате със Господа; и ако Той е с нас ние нищо не сме изгубили. Затова научете се да не бъдете под влияние на лошите духове. Когато дойде мисъл в ума ви да критикувате някого, попитайте се: „Защо да храня лоши настроения в себе си?“ Искате да се лекувате; тогава не се съединявайте с духове проклети и изгонени от небето. Всички съвременни човешки раздори са от лошите духове. От 1913 г. насам тия духове разстройват човешките души и аз виждам колко големи майстори са те. Затова застанете на страната на Христа, защото подозирам за вас голяма опасност. Ако Господ рече да постави на изпитание вашата вяра и готовност да му служите, колко от вас ще издържат? Но питам ви тогава: „Така ли лесно напускате бойното поле?“... За вашите души не играе роля нито кой ще вземе Кавала, нито кой ще владее Солун. Тия въпроси са посторонни. Вие гледайте душите си, защото времената са такива, че вие имате опасност да ги изгубите. Тогава ще кажа: „Каква полза човеку, ако спечели целия свят, а загуби душата си?“ Внимавайте, прочее, да опазите своите души и да ви помогне Христос!

Законът за прогреса на човечеството, за неговото повдигане е да се осъзнае, че всичко което Бог е създал, е добро, накратко този закон се изразява със самопожертването. Без любов не може да има самопожертване. Без самопожертване няма прогрес, няма просветление на мисълта и ума. Слизане и качване - това са живот и смърт, смърт и живот."

СПОМЕНИ НА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

Когато румънците навлязоха в България*, Драган Попов дойде изплашен у нас и каза на Учителя: „Румънците са дошли в Ловеч и нощес може да дойдат в Търново. Да изпратим Здравка и Елена в Беброво." Учителя спокойно му каза: „Няма защо да ги прашаш в Беброво. Нито един румънски крак няма да дойде тук. Отгоре не им е позволено. Те всички ще си отидат и скъпо ще платят за това навлизане."

* С помените са отнасят за междусъюзническата война, румънците навлизат в България през юни и юли 1913 год., след което са изгонени. (Бел. състав.)

- И действително, в Търново не дойдоха, а след няколко дни напуснаха България.

През Турско-българската война Костадин бе на фронта. Веднъж Учителя излезе от стаята си и ми каза: „Еленке, и без Костадина можеш да живееш.“ Аз го загледах уплашено и зачудено и запитах: Защо, Учителю, ми говорите така? Да не е убит Костадин? „Не — ми отговори той, но Костадин е в голяма опасност." Аз заплаках и казах: Искam да се завърне Костадин жив и здрав. Не ще живея сама в света. Учителя помисли и ми каза: „Добре тогава.“ В този момент дойде Драган Попов малко смутен, повика Учителя настрани и му съобщи, че имало официално тайно съобщение, че в Пирин планина от гърците са обградени няколко наши полка, между които и костадиновия 27-ми полк. Учителя, все тъй мълчалив, съсредоточен, след няколко време каза: „Няма да падне косъм от главата на Костадина и всички ще се освободят.“ Като се завърна Костадин здрав и невредим, разказва как здраво са били обградени, но по чудо се спасили.

ПИСМА ДО СЕМЕЙСТВО ИЛАРИОНОВИ

София, 9.I.1913 г.

Люб. Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Бележките засега ги преписва г-н Голов. Когато той ги свърши, ще имам вас предвид.

Преди няколко дения получих писмо от Костадина, с което честити Рождествените празници. Той благодари, че е здрав със силата на Господа. Почеркът му за мен свидетелствува, че е бодър духом и пълен с вяра. Аз чета и по това, което за другите няма смисъл. Всеки човек едновременно пише по две писма. Едното, което всъщност предава състоянието на духа му, а другото, което предава неговия външен изглед. Едното е оригинал, който като се превежда на физически език под образа на букви, слокове, думи, предложения*, губи от своята оригиналност и същина. Но все таки, преводът е за предпочитание пред нямането на оригинала. Вие ще се съгласите с мен от самите факти на опитността. Вий бихте се радвали за какъвто и да е костадинов превод от букви, слокове и думи, отколкото да чакате някакъв оригинал. Оригиналите малцина ги четат и мъчнодостъпни са. Те винаги се складират в обширните човешки библиотеки и добре се пазят и не се поверяват комуто и да е. Нека Господ всекиму да дава живот и здраве, че той сам да си превежда оригиналите и да ги пуца в обръщение, че да му се радват неговите близки. Мисля това е добро и много добро.

Аз обръщам ума ви в една нова посока за размишления. Колко богатства, какви сили се крият в човешката душа. Природата постоянно прави своите преводи и ги пуца в обръщение. Нейните извори, нейните реки, планини, морета, скали, долини, камъчета, цветчета, мравинки, животинки, пчелички, бръмбарчета, пеперудки, птички, мечета, вълчета, овчици, козици, волчета и тем подобните, които носят на себе си нейните преводи. За някои от тях ний се възхищаваме, а други укоряваме като не добре преведени. Едни ни произвождат удоволствие, други ни крайно разтревожават. И ний си казваме: и това било превод. Но не е крива тя, криви са преводачите, които не са си изпълнили добросъвестно работата. Но ще попита някой как трябва да се преведе съдържанието на един извор? На този въпрос потрудете се да отговорите на запитвачите, ако Ви се отдаде. След като Вий им отговорите на първия въпрос, задайте им Вий втория, те да преведат съдържанието на оригинала на една река - как да се преведе на земному - и тъй по-нататък.

Поздрав на всички.

Ваш В.В.: П.К.Дънов

* Предложение (рус.) — изречение (Бел. ред.)

София, 9.I.1913 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих писмото Ви. Вярата е сила и Господ е крепост в ж живота. Всички, които са се водили от Духа на живота, са излизали победители. Във време на мъчнотии човек само там може да пребъде за подкрепа. Зная, Вий сте придобили нова опитност в тая война. На бойното поле се показва и човешкото геройство, и неговата материална нищожност. В един миг могат да изчезнат там неговите световни възжеления. Но вярата, че човек е дух, който не умира, дава надежда и свежест на човешкото сърце. При това - пълната вяра, че без волята на небесния Баща нищо не става. Когато Господ пази човека, наоколо му може да има хиляди злини, хиляди неприятели, той остава невредим. А когато Небето е престанало да го пази, и в къщи да е, пак го намират. Вий вървете по начертания път и ще опитате, че тия, които слугуват от сърце на Бога, Той ще ги въздигне и ще ги съхрани в своята Любов. Макар видимо и да не присъствувам на бойното поле, обаче духом съм там. За постигането на добрите неща в тоя свят все трябва да се дадат жертви, в каквото и направление и да е. Бъдете мъжествени, бъдете смел, бодър и весел духом. Онзи, който води съдбините на тоя народ, Той ще го изведе на видело и ще възтържествува - в това няма никакво съмнение. Господните дела не търпят отмяна. Моето благословение на теб и на всички ратници на бойното поле.

В.В.: П.К.Дънов

София, 29.I.1913г

Люб. Е. Иларионова,

Получих писмото Ви, а така също и изпратената сума. Върху тия предмети, за които Ви говорих в по-ранното си писмо, за оригиналите и преводите в природата ще Ви обяснявам по-нататък значението. Засега Вий размишлявайте и постоянно се

молете усърдно и дълбоко, като разкривате Вашата душа пред Господа. Молете се усърдно и за Костадина. Той минава през огнени изпити и само ръката на Господа е в сила да го пази от видими и невидими опасности. Молете се Господ да съкруши онези, които враждуват. Сега е време за духовна работа. Направете оброк. Направете посвещение на Вашия живот и на живота на всички други да служат Господу. И Господ да почне да работи чрез всички ви. Всички ония вътрешни затаени мисли, които замедляват* Вашия подем, отстранете. Дайте място на добрите желания, на добрите мисли да се възцарят във Вашата душа и чрез тях да се въдвори във Вас Господ. Не само във Вас, но и във всички. В това пълно разбиране на живота има мир, радост, веселие. Там, гдето Господ царува, душата е в безопасност. Нито косъм не може да падне от главата и.

Извор - това е сладка дума на Небето. Извор - това е чистота на сърцето. Извор, това е сияние на душата. Извор, това е сложна дума, която разхлажда засъхналата уста, която утолява жаждата на душата. „Жаден съм“, каза Господ ваш на кръста. Каква велика дума е „извор“! В Какъв велик оригинал е тя в Небето! Тук на земята преводът е само сянка на нейната същина. Който разреши тая дума, който даде на своята душа прав превод за нея, той става безсмъртен, свършен и свят. Прекарайте тоя извор отвън вътре и Вий имате вечния живот. Колко трябва да сте готови да схванете тая велика мисъл! Извор, Извор, Извор, при планинските върхове ти си близо, в пустинята на живота - далече. В смирените сърца ти избираш чист, сладък; в горделивите ти си мътен и горчив. Извор, на теб земята живота дължи, всичко. На твоите плодове, на твоите капки, които падат в сутринната роса, всички същества, малки и големи, вкусват сладките сочни сокове на безпреривния живот. Извор, Извор, Извор. Загадка на живота, щастие на душата, блаженство на Духа. Извор, Извор, Извор, проникни в сърцата на твоите чада.

В.В.: П.К.Дънов

* Замедлявам (рус.) — забавям (Бел. ред.)

София, 14.III.1913 г.

Люб. Е. Иларионова,

Получих Вашето писмо. Изперете вещите и изхвърлете водата на чисто място. А другите неща да стоят тъй, както си ги поставила.

Одрин падна; сега да видим Костадин и брат Ви от где ще се обадят. Те и двамата видяха ужасите на ада. Да, това, което друг път не са виждали на земята, в миналите си свои съществувания. Сега ще си съставят ясно понятие на какво е способен човек. Картините на Одрин са страшни и потресающи. Стихийна борба. Това, което само българинът може да върши.

Животът на земята без Господа е празната и вечна тъмнота; с Него той е възкресение и радост вечна. Стойте бодра и весела на своя пост. Изпълнете своя дълг както съм Ви учил. Дръжте сърцето си чисто, ума си - осветлен с Истината, душата Ви озарена с Божествената любов на самоотричането и Господ ще направи пътя Ви светъл. Бъдещето е в Неговите ръце. Сега не е време за лични спорове и

недоразумения, сега е време за работа и съчувствие към страждующите. Когато Господ работи, и ний трябва да работим с Него и да се стремим да изпълним Неговата свята воля в своята душа. Всичко ще се уреди, но ще мине време. Всички ще дойдат в съзнание, само че ще страдат много.

С поздрав.

П.К.Дънов

София, 20.III.1913 г.

Любез. К. Иларионов,

Получих Вашето последно писмо. Пътят е добър - вървете така. Вий минахте в Одрин една голяма опитност. Имате донякъде понятие като какво нещо е адът. Нели това е стихия на развързани елементи от човека. Зрелището отдалеч за зрителите е било величествено, давало е храна на човешката мисъл, да види като какво може да направи човек в своите действия. Да, човекът, това колективно същество, може да направи много неща.

Вий сега сте зрител и участник при ликвидирането сметките на миналото. Турция плаща за своите неправди, а България прилага закона на Божествените права. Мойсей никога не се шегува. Той е строг и взискателен. Според Него „око за око, зъб за зъб“. От всичко това трябва да се вади опитността, че само онзи, който живее съобразно с Божествените закони в природата, в света и човека, сее доброто бъдеще. Няма случай в историята, гдето народ, опровинил се в неправда, да не е платил скъпо. Едно време на това място бяха българите, гдето сега са турците. Те платиха скъпо. Сега Господ ги помилва и Той плаща на техните неприятели. Радвай се, че ти си в оная струя на живота, която носи тоя народ нагоре към доброто, към духовната свобода на Духа. Ти си видял и знаеш сега що е човек. Колко струва на бойното поле? Той отлетява. Като цвете остава след него само неговото добро и зло, което е вършил. Само когато всеки извършва своя дълг тъй, както го разбира, може да се благославя. Най-после одринският дявол се върза и силите на тъмнината отстъпиха. Така ще се вържат и другите и ще настане ред и правда на земята. Турция упорствува и не иска да се учи, но ще и се даде да разбере, че правдата е Закон в Живота и тоя закон е неумолим в своите действия. Сега остава да дойде мирът. Ако Турция не склони, ще го приеме в Цариград. Ще останете ли задълго в Одрин или ще се движите напред към бойната линия?

В.В.: П.К.Дънов

София, 11.IV.1913 г.

Любез. К. Иларионов,

Получих Вашето писмо от 31и миналий. Тази война на всинца ви ще ви даде обилна опитност и осезаеми доказателства за общия Промисъл. Велики са пътищата на Провидението. Сегашното е резултат от миналото, а сега се сеят семената на бъдещето. Вий се намирате в една струя, която носи сега тоя народ нагоре, която го въздига и се стреми да развие неговите заспали добродетели, да приведе ума, сърцето му и силите му в действие, да го освежи с нови мисли и желания за бъдещето. Преди векове на това място бяха турците. Сега те отстъпват назад. Те приемат заслуженото. Вий сте в епохата, когато се ликвидират сметките на

миналото. Сега схващате как се решава източния въпрос, понеже сте свидетели на това, което става. Общите намеци през миналите години се поясняват обективно.

Еленка се учи сама. Тя доста добре схваща. Сега вижда по-добре и оценява Вашето присъствие. Не само тя, но всички жени са почувствували добродетелите на своите мъже и това мен ме радва. Взаимната семейна обич е огнище на всички земни блага и основа на дома. Сега остава Господ да действа за мира и всички да се върнете по домовете си и да Му служите с всичкото си сърце. Няма друг както Господа. Там, гдето е Той, всичко върви напред. И няма невъзможни неща.

Поздрави от мен всички приятели, които срещнете. Поздравявам ви със светлите дни, които настъпват. Сега природата е малко по-весела наоколо ви. Аз съм ви следил през цялото време на войната - виждам доволно как се развиват събитията. Минахме през доста големи мъчности и опасности, но Бог на силите е бил верен на своите обещания и е превърнал всичко на добро. И сега още има мъчности, но и те ще се премахнат постепенно. Само търпение и вяра, и самоутвърждение.

Ваш верен: П.К.Дънов

София, 27.V. 1913 г.

Люб. К. Иларионов,

Получих Вашето писмо, а така също и сумата от 100 лв., изпратена от Дедеагач*. Навярно очаквате за пълното уреждане на въпросите, които вълнуват България. Мирът с турците се сключи. Но остават още малките недоразумения между съюзниците и те да се уредят. И те ще дойдат към края на своя финал. Кое то Господ е наредил, никой не може да го отмени, и което сега гради, никой не може да го развали. От всичко това ще излезе след време добро. България и българският народ трябва да се научат на кого да разчитат, най-вече в трудни времена. Друг е, Който разпорежда съдбините на народите.

Велик е Господ в своите замисли. Пред Неговите очи стоят вековете на миналото, а така също и на бъдещето. Истории, пълни с всевъзможни отсенки на възлизане и слизане. Какви не народи, какви не царства, какви не войни, какви не цивилизации със свои разветчения*. Това е то човечеството, което марширува по пътя на своята еволюция, като стъпка по стъпка възлиза към небето, към обетованата земя на своите заветни ламтежи. И горе, и долу е все двшкение. Хиляди и милиони очи са насочени към земята. Умове, сърца, души са преплетени в една велика мрежа на един вътрешен организъм, който се стреми да даде форма на своя последен стремеж. И тук, както в началото, безформеното се оформява - появява се небето и земята, облича се в светлината, обгръща се с влагата на живота, развиват се стихииите, появява се морето и сушата, излизат разните видове животни и дървета и най-после появява се човекът. Така и сега, в тоя духовен стремеж на небето, появява се Истината, с която човешката душа и дух се облича като с дреха. Влива се Божествената Любов и пулсът на духовния стремеж на човешкото сърце започва своята велика работа. Появяват се мислите на светлото бъдеще на Божието Царство, което иде да тури в човешкия дух ред и порядък на нещата. И велика е тая мисъл, когато човек чувства присъствието на Господа, Който направлява и урежда всичко, а човекът изпълнява Неговата мисъл. Въодушевявайте се с това, което носи живот в тоя свят. България и тя ще играе своята роля на сцената и ще се види от играта доколко добре е проучила своята роля. Човек едновременно представлява и

нищожество, и величие. По формата на своята външна обвивка той е като мехур, който чезне минутно. Но по размера на своя вътрешен дух той е сила велика, която се стреми да твори и да добие свобода на своя израз. И прави са думите „Царството Божие е вътре“. Това е Царство на Сила, Царство на ред, Царство на Хармония и Любов към всичко, което е добро, възвишено и благородно.

Моят поздрав Вам и на другите.

Ваш верен: П.К.Дънов

* Дедеагач — турски град, пристанище на Егейско море, присъединен към България след Балканската война (1912-1913 г.), отстъпен на Гърция след Първата световна война (1914-18 г.) (Бел. ред.)

* Разветчение (рус.) — разклонение (Бел. ред.)

- *София, 27.VII. 1913 г.*

Л.Е.И.*

Считай мъчнотиите като Божествени упражнения. Сегашната криза е на привършване. През тая година научихте много неща. Вам ви се отвориха очите като на Адама и Ева в райската градина. С какво голямо усърдие трябва да се подвизава всяка душа в тоя свят, за да постигне вечния живот и безсмъртието. Нека да царува във вас Господ и Неговия Дух да ви ръководи всички ви. Господ е вързал дявола.

В.В.: П.К.Дънов *София, 22.IX.1913 г.*

Люб. Костадине,

Получих Вашето писмо, а тъй също и на Елена. Аз сега правя една обиколка и в нея имам предвид и вас. Когато дойда, ще говорим.

Народите на Балканския полуостров минават през една особена опитност, с която се изпитва моралната сила на великите сили в Европа. Българите държат вече писмена и устна матура. Ще видим как ще се произнесе комисията отгоре. Желая вашата вяра да уяква.

Моят поздрав и на двама ви.

Ваш верен: П.К.Дънов

Шумен, 2.XI.1913 г.

Люб. К. Иларионов,

В понеделник, на четвъртият-того аз ще тръгна за Търново с утрешния трен*. Днес заминавам да посетя едно село в Преславско.

Желая всички да се ползват с благословението на Господа, Който много пъти е говорил на човеците по разни начини, когато са били готови да Го слушат. И сега Господ е благоволил пак да говори и благословени са всички, които Го слушат и прилагат Неговото Слово. Духът на Господа да ви озарява всички. Приятни са лъчите на Слънцето, когато падат върху влажната земя, посята със семената на Любовта, която носи в своите обятия скрити всичките Божии блага.

П.К.Дънов

- * Л.Е.И. — Любезна Елена Иларионова (Бел. Ред.)
- ** Трен (фр.) — влак (Бел. ред.)

- Любезни Костадине,

С П.Ч. Рекох да ви напиша няколко реда, да ви държим в свръзка. Вий, военните, знаете какво е да има човек връзка в мирно и военно време. Тя поддържа духа да е бодър и весел. всякой човек трябва да е във връзка постоянна с Бога. Тая връзка дава смисъла на всичкия земен живот. Тя носи всичкото благо. във военно време, когато войникът изгуби връзка с цялата армия, той пада в плен. Така и в духовно отношение верующите попадат в тая грешка. Дръжте постоянна връзка - то е най-безопасното положение. Мъчнотиите, страданията не трябва да стават причина да се губи връзката между Бога и всяка жива душа. И тъй, надеждата случки за връзка между хората, вярата за връзка между ангелите, а любовта за връзка между Бога и човека. Дръжте тия три връзки в постоянна изправност. Това са живи процеси, тъй както яденето, пиенето, дишането, чувствуването и мисленето. Когато скъсаве връзката с надеждата, ражда се отчаянието, разочарованието. Когато скъсаве връзката с вярата, ражда се безверието, съмнението, а когато скъсаве връзката с любовта, ражда се злобата, омразата и недоволството. И тъй, това е цяла наука на живота - да се разбира той правилно. Аз ви изяснявам някои положения из духовния свят тъй, както други малцина ще направят това. Ний знаем причините на всички неща - защо се случват тъй, а не другояче. Ако ленивият ме попита защо идва сиромашията, ще му кажа: поради леността. Ако любящият ме попита защо идва радостта, ще му кажа: поради любовта. Еленка нека мисли върху това, за да има повече светлина, а така също и ти. Поздрав на всички. Прочетете им писмото.

Подпис

В.** 26.XI.1913

Любез. К. Иларионов,

Получихме маджуна. Относително книжката, когато се уредят, тогава ще изпратите сумата. Вий ми съобщете, когато работата е готова, и аз ще ви дам наставления каква сума да се изпрати. Засега хранете добри мисли. Не допускайте да ви обсебват долни

- * В архива, с който разполагат издателите, липсва дата (Бел. ред.)
- ** В. — Варна (Бел. ред.)

- духове. Трябва да се борите както на бойното поле. Оръжия. с които да воювате, са ви дадени в Посланието на Павла Господ ще помогне. За Него няма неща невъзможни. Вярвайте в Него твърдо и с простота на сърцето. Краят на тези, които градят върху вечната канара, е добър. Може да има бури, неволи, страдания временни, но те ще се изменят на добро. Сега е време да се прилага Истината. Моите Благословения на всички ви.

В.В. П.К.Дънов

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Учителя предсказва земетресението, станало на 1 юни в Търново, още в писмо до Елена Иларионова от 9 април, в което под формата на задача дава точния ден, час и минута на земетресението.

ИЗ СПОМЕНИТЕ НА СЕСТРА ЕЛЕНА ИЛАРИОНОВА

През пролетта на 1913 година заминах при снаха си в София. Сестра Гумнерова ме покани на обяд и да пренощувам, та на другия ден да отидем при етърва й, която много искала да ме види.

Учителя живееше у Гумнерови. На обяд имаше около 20 братя и сестри. Стана въпрос за заминаването на някои, а Учителя ги задържах. И аз се одумах да се завърна в Търново. „Да — каза Учителя, ти трябва да си отидеш.“ Повика ме после при себе си и сериозно ми каза: „Ти защо стоиш в София? Пушекът на каменните въглища ли ти харесва или що? Още утре да си заминаваш!“ Аз му казах, че стоя в София за по-лесно съобщение с Костадин и брат ми, които бяха на фронта. „Ти ли ще ги пазиш? Аз бдя над тях и Костадин ще се завърне невредим, и косъм от главата му няма да падне. Още какво искаш?“ Тогава замолих Учителя да запази и братята ми, които бяха на опасни места на фронта. Той се позамисли и каза: „Да, брат ти Асен има малко карма.“ Аз извиках: „Учителю, искам да се завърне жив!“ „Добре, — ми каза той — единият ти брат ще се завърне малко ранен в ръката.“ И действително, Иван дойде в Търново на лечение между болните и ранени войници, ранен в ръката при Одрин. После Учителя продължи: „Одрин ще падне и ти трябва да си в Търново, там да посрещнеш падането му. Това никому няма да обаждаш.“ Тогава сам ме заведе при снаха ми и събщи, че още сутринта трябва да си замина.

На другия ден бях вече в Търново. След няколко дена получих писмо от Учителя със следното съдържание:

- 9.IV.1913 г.

Л.Е.И.*

Пиша ви тия редове, като имам предвид миналото, настоящето и бъдещето с неговите последствия. Това е дълга история, през която човешката душа е минала, минава и ще минава. Вий живеете в един свят, който постоянно привлича вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки към своето същество. Светът, това е проявление на природата, която е майка на всички живи същества. И тя, както всички други майки, се интересува от своите деца. Създала им е за забава, за прехрана, за наука много неща, много играчки за развлечение, ушила им е много дрешки за украшение, приготвила е много сокове за прохлада и плодове за наслада. Сложила е богата трапеза на своите деца да се нахранят, насладят, да си починат, поспят, да идат след това на училище, да се позанимават, да се поучат, да идат в нейната градина на живота, да пороботят и да принесат своите придобивки в своя дом.

Сега, защо са играчките, защо са дрешките, защо са соковете, защо са плодовете, защо е науката, защо е работата? На първо място, вий имате два отдела, които могат да се изразят с шест числа. Първият включва четири: **1, 2, 3, 4**. Общият им сбор възлиза на десет. $1+2+3+4=10$. А знаете ли какво означава тоя общ сбор на тия четири числа? Играчките, това са първите занятия; дрешките, това са първите упражнения; соковете, това са първите радости; плодовете, това са първите придобивки. Сега, важно е с какъв род играчки трябва да се занимава едно дете, с какви дрехи да се облича, с какви сокове да се пои и с какви плодове да се храни, с какво да се учи, какво да работи? В първата част, казахме, влизат играчките, дрешките, соковете и плодовете. Във втората - науката и работата или трудът. И тъй, ний можем да изложим тия два отдела в числа. Първият: **1, 2, 3, 4**; вторият: **5, 6** и да направим едно малко пресмятане, понеже и Господ със сметка е направил тоя свят.

И тъй $1+2+3+4=10$, $5+6=11$.

И така, пред вас стои един отличен метод за самовъзпитание, пълен с големи богатства. Метод, който ако да можете да го разгатнете и приложите, щяхте да станете по възможност най-добрите, най-правдивите, най-любящите, най-мъдрите, най-истинлюбивите и бихте превърнали вашия живот на рай. „Колко са съблазнителни тия думи. - ще кажете вий - Кажи ни го, Учителю, и ний веднага ще го приложим и в света първи ще станем.“ Ще ви го кажа, само искам да се научите добре да пресмятате числата. Сега, вий на първо място прегледайте на плодните дървета цветовете им: по колко листа и личинки имат. След това пак ще говорим.

* Л.Е.И. — Любезна Елена Иларионова (Бел. ред.)

Сега да се повърнем на първия урок. Играчките трябва винаги да съответствуват на природата на децата. На момиченцето - кукли, на момчето - конче. На момичето - рокля, на момчето - гащи. При ядене и на двете сокове и плодове. Сега, да отидем до друг род размишления. Играчките, дрешките изискват ум. А соковете, плодовете - топлина. Значи, на сцената излиза трета група, която настоява на своето право да вземе участие във вашия живот. Да представим тая философска работа в прости ученически задачи. Първо, играчки, дрешки, сокове, плодове: $1+2+3+4=10$. Второ, учение и работа: $5+6=11$. Трето, ум и топлина: $7+8=15$. А знаете ли тия три сбора какво означават? Те значат: Бог, борба, посвещение. А можете ли да намерите отношенията на тия думи една към друга? Можете ли се постара да разрешите тая малка загадка? Който я реши, ще му дадем определена награда. Искам всички да мислите право, да чувствувате

право, да постъпвате право. Като говоря право, то е по отношение на силите, законите и причините на самите неща. След тая задача ще следваме другата следния път.

Прочети това на всички приятели и който иска да се занимава, може да си препиши писаното и да мисли, работи и почива.

Поздрав на всички без изключение за светлите дни.

П.К.Дънов

Стана силно земетресение в Търново на първи юни 1913 г.

След силните трусове Учителя дойде. Те още продължаваха, въпреки по-слабо. Природата още бушуваше. Проливните дъждове, бурите, светкавиците и гръмотевиците не спираха. По време на силна буря, която разтуряше купи сено и отнасяше снопи от нивите, Учителя стана, отиде горе на Картала, повдигна ръцете си нагоре, раздвижи ги на разни страни и като се завърна каза: „Не се страхувайте! Изпратихме бурята другаде.“ И действително тя престана. Това зачуди всички, които бяха наоколо под палатките. През време на земетресението Учителя ми даде да се моля с 121 Псалом. Тогава Той ми каза: „Затова те

изпратих да дойдеш в Търново, за да видиш едно събитие, което става на хиляди години веднъж, и то беше отдавна отбелязано в анализите на природата.“ Защо не ми го казахте, Учителю? — попитах аз. „Аз ти писах и ти определих годината, месеца, деня, когато ще стане. Дай писмото със задачата, която ви дадох да разрешавате.“ Числото 13 означава годината, когато ще стане.

1	+	2	3 +	4	= 10	- Бог
		+				
5	+	6			= 11	- Борба
7	+	8			= 15	- Посвещение

13 16 36

Числото 16 показва първия ден от шестия месец — първи юни. Числото 36 показва колко дена ще продължат трусовете. Числото 10 означава, че в 10 часа започва земетресението, тогава се чуваха подземни гърмежи. Числото 11 означава часа на първия силен трус, който продължи до 15 часа. И всичко това стана с най-голяма точност, както бе определил Учителя в задачата...

Още от 1911 г. при Учителя идваха свещениците Сталиян Кръстев и Петър Тулешков. Той им разясняваше Евангелието и Стария Завет, които не разбираха. Каза им да направят нов филон* и с него да служат само по един път в църквите: „Св. Богородица“ и „Св. Атанас“. По време на земетресението „Св. Богородица“ се събори до основи, а от „Св. Атанас“ остана по нещо. „Това показва, им каза Учителя, че не сте готови да служите на Бога.“

Във връзка с тези събития сестра Елена В. Русчева от Варна пише на Е. Иларионова и ѝ изпраща текста на писмо от Учителя до тях.

Варна, 18.VI.1913 г.

Драга сестро Еленке,

Няколко дена след земетресението Васил писа на г-н Дънов за станалото събитие и в отговор получихме писмо, препис от което ти изпращам тук. Понеже ние не сме сега в Търново, то те моля дай и на другите братя и сестри да го прочетат или препишат.

* Филон (гр.) — източноправославна свещеническа дреха без ръкави, символизираща наметалото, с което римските войници облекли Христос (Бел. ред.)

Текст на писмото от Учителя:

Вий преминахте през един изпит, през едно кръщение в Търново. Това, което придобихте, с пари се не купува. Това са редки събития в живота, които стават при особени епохи и имат особено значение. Това са велики дела Господни. Аз го наричам Възкресение. Гробовете, в които бяха затворени хиляди души от миналото, [се отвориха]. Тези души се освободиха от затвора и възлязоха в живота на Божията благодат. Едни слизат, други възлизат. Такъв е великият закон на въздигането и възраждането. Нека помни Търново Господното посещение за свобода, че животът не е в имота, но в Любовта - да обичате ближните си. Търново не изгуби, а спечели. Мислите на образования свят сега са съсредоточени към него. Това е то Третото Божие Царство; сега стават неговите разграничения. Не бойте се, бъдещето носи велики блага в себе си за всички. Старите дрехи ще се заменят с нови. Дребнавото ще се замени с великото и благородното.

Това е ребусът, който бях ви задал да го разгадавате. Разбирате ли сега думата Бог, Борба, Посвещение? Да, имате вече ясна представа. От невидимия свят си го разгадаха в своята ясна форма. Числата сега са ясни и разбираеми с останалите пояснения. В числата имаште определени годината, месеца, деня и часа, когато ще стане казаното. Това събитие беше отбелязано отдавна в Аналите на Природата. И то иде навреме.

Вие опитахте сега Господа и видяхте, че е благ и че Той е в сила посред най-тежките условия в живота да ви избави в безопасност. Които слугуват Нему, никога няма да се посрамят. Имайте вяра жива, защото тя е носителка на живота. Научете се да се не грижите за много неща. Сега опитвате, че малко е потребно човеку. Научете се да сте винаги благодарни. Аз сега ви излекувах вече от много недъзи и това беше моето желание: да опитате и видите това, което никога не бяхте видели. Ето защо се забавих тая година. Аз желая хората да живеят братски. Омразата, алчността, злословията, лошите съревнования не ползват. Благодарете на Господа, славете 29 в душата си, благославяйте го в духа си, любете го в сърцето и възлагайте упованието си в Него. Започнете вече с Новия живот, който ви се дари, употребете го за добро.

Не се обезсърчавайте, не гледайте мрачно на бъдещето, то е светло; утешете и укрепете всички, насърчете ги; кажете им, че което Господ е определил, никой не може да отмени, и което Господ сега гради, никой не може да развали. Господ ще поправи всичко, Той ще възвърне изгубеното и ще утеша наскърбените и нажалените, и ще промисли за всички. Да го благославят всички; Той ще полози своята милост. Нека не грешат. Старото мина.

Поздрави всички приятели и им чети моето писмо до вас; то е едновременно и за тях.

В.В.: Подпис (П.К.Дънов)

Елена В. Русчева.